Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
12
11 A
9
12
13
A
15

HISTORIA

PLANTARVM ET VI-
res ex Dioſcoride, Paulo Aegi
r. ta, Theophraſto, Plinio,
& recentioribus Græ-
cis, iuxta elemen
toꝝ ordinem,

PER CONRADVM GES-
nerum Tigurinum.

Vna cum rerum & verborum lo-
cupletiſſimo Indice.

TECA NAZ.
ROMA
VITTORIO E.MANUELE

HENRICO BILLINGO
Conradus Geſnerus,
S. D.

EGO quidem ſatis gnarus, Henrice chariſſime, in quibus quantiſq; negotiorū hoc īprimis tēpore verſeris, haud temperare tamen mihi potui, quin qualicunq; tandem indicio meum in te amorem, qui hactenus pectore latuit, palam ꝓfiterer. Quod cū in præſentia qua fieret alia ratione nō haberem, quod habui ſolum, ſuperioribus diebus plantarum mihi cōgeſtam hiſtoriam ad te mittere volui. Aequiſſimum enim tibi vt aſcriberetur exiſtimaui, non modo tuorum erga me officiorum nomine, quamuis id maxime: ſed etiam quod cum ſtudioſorū omnium amator & admirator ſis vnicus, occaſionem tibi quoq; ſine meliorum literarum lectione vllam effluere non patiaris, cum primis quidem ſacrarū,

poſt quas vt nec alios bonos authores ita neque medicos inſpicere aliquãdo piget. Acceſſit alia cauſa hæc tibi nuncupãdi, vt ſi luctu nimio premerere, re triſtioris ſortis, qua te tuoſq; per familiæ veſtræ funera nup exerceri Deo viſum eſt, iucũdiore hoc, ſi poſſem, argumento, inde auocarẽ. Huc facit etiã fortuna tua (quam hic non vt vulgus, ſed prouidentiæ diuinæ œconomam, ſeu promam condamq; accipio) quæ cum tibi hortos & prædia donauerit ampliſſima, ſimul agriculturæ & plantarum ſtudium iniecit, quo quidẽ ipſo inter negotioſa huius vitæ ſtudia, vix dici vllum poteſt bonis viris coniunctius familiariuſq;. Philoſophi quidem inter alia liberalis animi ſigna recenſent, animalibus delectari, præcipue pulchri quippiam mirandique habentibus, idque iucũditatis ſolum gratia. Ego vero longe magis collaudauerim qui pulcherrimus plãtis ac peregrinis oblectantur. Nam & liberalitas in huiuſmodi exiſtit: qui dum non ſuæ, ſed communis vtilitatis rationem habent ſumptibus nullis parcunt, vndecunque

terrarum plantis peregrinis, pulchris, admiraadis, iucundis, ſalubribus, arbo ribus, fruticib. herbis ex alieno orbe magno ſtudio, magnis ſumptibus con quiſitis, ornando ditandoq; noſtrum. Sed iam noſtræ plantarum hiſtoriæ, vel potius tuæ, rationem tibi explica- bo. Cum ſuperioribus mẽſibus ſuauiſ ſimam patriam Tigurum inuiſiſſem, ſalutandi gratia ſemel atq; iterum do- ctiſſimum virum Chriſtophorũ Clau ſerum vrbis noſtræ archiatrũ acceſſi. is cum varia colloquentibus nobis, medicinæ ſtudioſis rem vtilem factu- rum diceret, ſi quis ſimplicium medi- caminum e Dioſcoride quidem deſcri ptiones, facultates autem ex Aegineta conſcriberet: placuit mihi tum id con ſilii, & iam prius in mentem ſæpe ve- nerat. Mox igitur non hoc ſolum præ ſtare conatus ſum, ſed ordinem alpha- beti ſecutus, reliqua etiam ſimplicia adieci, quæ Dioſcoridi omiſſa in fre- quenti ſunt ac celebri huius temporis medicorum vſu, barbaris monſtrata primum, & a recentiorib Græcis in ſuam linguã trãſfuſa, a qbus ego huc

tranſcripſi, doctiſſimi viri Ruellii iter pretatione plerūq; vſus. Fuit aūt præci puū ſcribendi inſtitutū, vt ſtudioſi me dicinæ enchiridion haberent circūlatu facillimū, etiā ruri, Dioſcoride quē an- tehac circūferebant, breuius, melius, locupletius, & quoniā ordinatim ſcri- ptū cōmodius, laborioſo inquirēdi tæ dio vacās, mole nulla, nō omiſſis mul tis aliis p̄clariſ apud Arabes medici- nis ſimplicibus. Melius autem dixi, qđ ex Aegineta, plerunq; (qui Galeni com pēdiū eſt, aut vt alii loquuntur, ſimia) nōnunq̄ ex ipſo Galeno, aut Aëtio fa- cultates aſcripſerim in genere primas, ſecūdas, & tertias, vt illi vel omnes vel aliquas tantū memorauerunt. Hoc aūt priores dico & vniuerſales ceu particu lariū virtutū fontes quoſdam deſcribe re, rationalis tantū artificis eſt, particu lares vero tradere, magis empirici. Præ terea ex his quidem generalia inuenire difficillimū, ex generalibus vero alias omnes inde manantes, cuiuis exercita to in Galeni methodo facile fuerit. Porro hic ſolum plantarum hiſtoriam mitto, vt quā minimū ſit enchiridion,

ruri præcipue cõmodiſſimum. Mittã proximis diebus reliqua etiã, quæ præter plantas ſunt ſimplicia. in marginibus Germanica, ſicut Græca, non addidi, quod aliũ, vt noſti, ex profeſſo ſcripſerim librum de plantarum nomẽclaturis noſtra, Gallorum, Græcorum, & Romanorum linguis, ſed nudis nominib. abſq; virium & ipſarum deſcriptionis hiſtoria. Liberet de aliis plurib. in primis vero pl'cherrimi liberaliſſimiq; plentarum ſtudii laudib. te affari, niſi vitio mihi dandum metuerem, quod breui libello promiſſo longiorem quã pro eius portione, neque de neceſſariis reb. epiſtolam præfixiſſem: quamobrem nihil amplius addam, quam vt animo, quo ſoles omnia, candidiſſ. his acceptis a Conrado tuo mortalium omnium tui amantiſſimo, maiora in poſterum expectes. Vale. Chriſtus Opt. Max te cum grauiſſimo viro patre tuo in Reipub. & bonorum ſtudiorum ſalutem incolumem quam diutiſſime tueatur. Iterum vale. Lauſannæ. IX. Auguſti.

HISTORIA PLANTARVM ET VIRES EX DIOſcoride, Paulo Aegineta, Theophraſto, Plinio, & recentioribus Græcis, iuxta elemẽtorum ordinem,

PER CONRADVM GESnerum Tigurinum.

A

ABROTONVM duorũ eſt generũ. fœmina quadam arboris ſpecie, fruticans, candicat, circũ ramulos foliis, ſeriphi modo, minutim icifis. floribus referta eſt, comãtibus in ſũmo, fulgore auri, corymbis. quod per æſtatẽ prodiit, ſuauiter olet, cũ grauitate quadã & amaro guſtu. id genus Siculũ eſſe conſtat. Alterũ mas vocatur, ſarmẽtoſum, gracilibus ramulis vti abſinthium. Plurimũ in Cappadocia gignitur,

ἀβρότονον.

& Galatia Aſiatica, atq; in Syriæ Hie rapoli. Aegineta. Calefacit & ſiccat in tertio abſceſſu, digerēdi icēdiq; faculta te pditū, modice.n aſtrigit. toti corpo ri cū oleo ifricatū rigores circuitu re meantes perſanat. Stomacho inimicū eſt. Crematum eo magis ſiccat. quod ignem haud expertum eſt. Alopecias ſanat cū aliquo tenuium partiū oleo.

ἀψίνθιον Aſūtiū. ABSINThiū, aliq bathypicron, herba vulgo cognita. Præſtāti⁹ī Pōto & Cap padocia, in monte Tauro naſcit᷑. Aeg. Cal. 1. ſic. 3. Aſtringit cū amarore acri mōiaq;. Humores vētriculi bilioſos al uo & vrina pellit, qbus aūt pituita re dūdat, eos ꝑpter aſtrictionē nihil iuuat Succus ipſius, herba multo calidior ē.

σέριφιον ABSINThiū marinū, qđ aliq ſeriphū vocāt, copioſiſſimū ī Tauro mōte, iux ta Cappadociā, & ī Taphoriſi Aegypti gignit᷑, quo Iſiaci ꝓ oliuæ ramo vtunt᷑. Herba eſt tenuis abrotoni parui ſiſitu die, referta miutulis ſeminib⁹, ſubama ra, ſtomacho inimica. Ea grauiter olet, & cū quadā calfactione adſtringit. Ter tiū gēus abſinthio aſſignat᷑, quo Gallia alpib⁹finitima ſcatet. id pr̄io noie Sāto

nicũvocãt,regiõis ĩ qua naſcit̃ cogno‑mẽto,abſinthio nõ diſſimile, veꝝ ſub‑amaꝝ eſt,nõ adeo ſeminis fœcũdũ. Ea dẽ q̃ ſeriphiũ p̃t. A eg. Seriphiũ Calefacit.2.ſic.1 ;Cõſil'e abſinthio,min'tñ eo aſtrigit,magis calfacit.aialia vẽtris occidit.mediocriter ſtomacho aduerſat̃.

ACACALIS fruct'ẽ naſcẽtis ĩ Ægypto fruticis,ſeminis myricæ q̃dã tenus ſimilis. A eg. Eius dilutũ collyriis claritate oculorum efficacibus miſcetur. ἀκακαλίς.

ACACIA in Ægypto naſcit̃ ſpina inſtar arboris,fruticoſa,nõ ſe in reſtũ attollens florẽ habet candidum, & ſemẽ lupino ſimile ĩ folliculis. ex quo ſuccus expreſſus ſiccatur in vmbra,niger ex maturo ſemine,ſubrufus ex viridis. Eligat̃ modice rufus & odoratus, vt in hac arbore eẽ poteſt.aliqui exprimũt ex foliis & ſemine ſuccũ . Manat & gũmi ex ea ſpina. Alteꝝ acaciæ gen' in Cappadocia Põtoq; p̃ucit, Ægyptiæ ſpinæ ſimilitudine,longe minus, tenerius,humile. aculeoꝝ vallo munitur, folia habens rutæ ſemen lenticula minus fert autũno,in loculis cõnexis, ternum quaternum'ue capacib. Succus ἀκακία. Achachie.

eius adſtringit virib. iferior. & occula rib. medicamētis iutilis. Æg. ſic. 3. frig. 1. elota aūt. 2. Acerba & terreſtris eſt.

ἀκάνθιον. ACANTHIVM albæ ſpinæ ſimile, foliis aculeatis ꝑ extremitates, & lanugine arenoſa obductis ex qua collecta & neta, veſtes bōbycinis ſimiles texūt. Folia vel radices ad remedia opiſthotoni bibūtur. Aeg. Calidæ naturæ & tenuiū ꝑtiū eſt. Cōuulſis auxiliatur.

ἄκανθος. ACANTHVS, Romani pæderotā vocāt, naſcitur in hortis, petroſis, & riguis. folia hēt multo lactucaceis latiora, & lōgiora, erucæ diuiſura, nigricātia, pinguia, læuia: caulē binū cubitoꝶ digitali craſſitudine, læuē, ꝓpe verticē ex interuallis circundatū foliolis, ceu nucamenta q̄dam oblonga referētibus ſpinoſis, e q̄bus flos ꝓdit albus, ſemē oblongū, luteū: caput thyrſi ſpecie. radicibus nitit̃ longis, mucoſis, rubris, & glutinoſis. Naſcitur & ſylueſtris acanthus, ſcolymo ſimilis, aculeatus, breuior q̄ ſatiuus, & is qui in hortis ꝓuenit. cuius radix ad eadē ad q̄ ſupior efficax Aeg. Alii a nigro folioꝶ colore melāphyllon appellant diſcutit & ſiccat,

ACER arbor eſt tiliæ nõ abſimilis forma & magnitudine, verum cortice paulo ſcabriori, ſubliuidoq́, craſſo, & flecti cõtumace. Radicib paucis, ſubli mib. criſpis. materie venis lõgiorib. flu ctuante, molli, macilẽta, gracili. Sũma ſoli facie gaudet, facileq́ capeſſit ĩcre mentũ, in riguis potiſſimũ. De flore naſci aiunt fructũ paliuro ſimilẽ, verũ oblongiorẽ. Repiuntur hac in arbore duo tubera, vnũ bruſci noĩe, intortius, criſpũ, alterũ moluſci, ſparſum, ſimpli cius, ſed excellẽtius priori. Aceris mõ tanum genus criſpius duriuſq́ ẽ, etiã, nũ e maſcula criſpius ad lautiora ope ra. De cãpeſtri, id eſt, gallica, & zigia, id eſt, caprino alibi loquemur. Aceris radix contuſa iocineris doloribus vti, liſſime imponitur.

ACHILLEA, qbuſdam Achil, lea ſideritis, dodrantales aut maiores gerit ſcapos, fuſoꝶ effigie, quaſi minu tulis foliis circundatos, crebris in late re folioꝶ ſectionibus, coriandri ſimili tudine, ſub fuluo colore, odore multo non iſuaui, medicato & glutinoſo. vm bella in cacumine rotunda, floribus cã

didis,purpureis,& auro æmulantibus. puenit læto ſolo Aeg. Conſiſis eſt ſideritidi Heracliæ, ſed magis aſtringit, eoq; fluidis affectibus conuenit.

ACINOS,aut acanoſa Græcis diciť, ἄκινος tenui ſiccoq; ramulo herba,ocimo ſimilis,odorata, ſed hirſutior qua coronæ factitantur. a nonnullis olitoribus coliť.Aeg. Menſes & aluum pota ſiſtit. illita panos ignemq; ſacrum ſanat.mediocriter aſtringit.

ACONITVM,aliq; pardaliáches,alii cãmoron, ἀκόνιτον alii thelyphonõ, alii myoctonon,alii theriophonon vocãt.folia hẽt cyclamini,aut cucumeris, tria aut q̃tuor,minora & ſubhirſuta, caulẽ palmo altũ.radix ſcorpii caudã æmulatur, & alabaſtri modo ſplẽdet. Torpeſcũt,vt ama eſt,ſcorpiões admota radice,ſtupentq;.q rurſum hellebori cõtactu,excitanť.oculoꝝ medicamẽtis leuãdi doloris gr̃a adiiciť.enecat pãtheras,ſues, lupos & feras oẽis ĩ carnibus obiectũ. Eſt & alterũ aconitũ, qđ aliq; cynoctonon,alii lycoctonõ appellãt. Huius genera ſunt tria.vnũ, quo vtũtur venatores;alia duo in vſum ſuũ vertere medi

ci, e qbus tertiũ, qđ Ponticũ noīatur, plurimũ in Italia, mõtibus Iuſtinis exilit, a priore diſtans, qm̃ folia faciat effigie platãi, crebriore diuiſura, lõgiora, & multo nigriora, caulẽ filicis, læuem ſtylũ, cubitali altitudine, aut ampliorẽ. ſemen in ſiliqs oblongis recondit. radices in modũ ſquillæ marinæ cirrorꝶ nigreſcunt. Quibus ad venationẽ luporꝶ vtuntur īſeriæ ſiqdẽ crudis carnibus, & deuoratæ, lupos enecant. Aeg. Aconitũ pardalianches excedentẽ lethalẽq; vim hẽt, quã ob cãm ītro nõ aſſumit, extrinſecus tamẽ in carnibus quas exedi oporteat, vti licet. Lycoctonon ſimiles vires ſortitũ priuatim lupos, vt illud pantheras enecat.

ἄκορο Vaeg.

A C O R V M folia iridis hẽt, anguſtiora tñ. radices non diſſimiles, cõplicatas, nõ in rectũ ſed obliquũ actas, & ſummo ceſpite ſparſas, geniculis īterceptas, albicantes, guſtu acres, odore non ingratas. Optimũ eſt denſum, candidum, plenum carie, non exeſum, odoratum, cuiuſmodi Colchidicum & Galaticum, quod aſpletion dicunt. Æg. Calefacit, ſiccat 3. Radice ad ciẽdã

vrinā lienēq̃ iduratū vtimur. Corneæ oculorū mēbranæ craſſitiem extenuat.

ὀξυάκανθα. Amintheris. Berberis

ACVTA SPINA, q̃ pyrinam aut pityanthen aliq vocāt. arbor eſt pyraſtro ſimilis, ſpinoſa valde & minor. baccas p̄fert myrti, plenas: rubras, fragiles, & intus nucleū: radicē multifidā, alte deſcendentē. Aeg. Viribus quoq; pyro ſylueſtri æqualis eſt. habet & ſubtile quippiam coniunctum. Fructus ipſius myrti baccis reſpondet.

ἀδίαντον. Berceſignaſcen

ADIANTON, polytrichō, puſilla gerit folia ſilia coriādri. in ſūmo iciſuris diuiſa. cauliculi, quib. exoriūtur, nigro colore nitent p̄tenues. palmū altí: radice ſupuacua: neq; caulē, neq; fructum, neq; florē p̄fert. Seritur gratia vtilitatis pecorū, circa ouilia. Vmbroſis, & paluſtribus, circa parietū aſpgines, & fontiū ſpecus enaſcit̃. Aeg. Siccat, extenuat, modice diſcutit. Calore ac frigiditate medium eſt. Alopeciis medetur, tumores digerit, calculos potu cōfringit, reiectiones pulmonis deſiccat, alui profluuium ſiſtit.

AEGILOPS herbula folia tritici hñs, ſed molliora, ī ſūmo capite ſe-

mina

mina bina terna'ue rubra, qbus ariſtæ quaſi capillaceæ exeũt. Aeg Diſcutit, idureſcetibus inflãmationibus, & ægilopi, quæ oculorũ fiſtula eſt, opitulat.

AETHIOPIS folia het verbaſco ſimilia, perq̃ hirſuta dẽſaq;, in orbẽ circa radicẽ imã redacta caulẽ quadrãgulũ, ſcabrũ, ſimilẽ apiaſtro, aut arctio, multis concauũ alis: ſemẽ erui magnitudine, geminũ, in vno cõceptaculo. radices ab eodẽ ceſpite numeroſas, longas, plenas, glutinoſas guſtu, quæ ſiccæ nigreſcũt durãturq;, vt cornua poſſint videri. plurima naſcit' i Ida mõte Troadis, & in Meneſſenia. Aegiñ. Radicis decoctum potu datur iſchiadicis, pleuriticis, & ſanguinem excreantib. item faucium aſperitates cum melle lenit.

AGALLocũ, lignũ ẽ qđ ex India atq; Arabia deportat', thuiæ ligno ſile, maculatũ, odoratũ, guſtu aſtringẽs, cũ quadã amaritudine, cute verius q̃ cortice veſtit', aliq̃tulũ verſicolore. Aegi. Mãlũ aĩæ ſuauitatẽ cõmẽdat. in ſuffitũ adhibetur. Radix eius pota denarii pondere languidum ex humore ventriculum reſolutumque confirmat. Iocinoroſis, dy ἀγάλλοχον. Hoad.

ſentericis, pleuriticiſq; opitulatur,

ἀγαρι-κου. Garicũ A G A R I C V M radix ferť laſerpitii ſiľis, ſed facie ſumma ſolutior, & rariore fungoſoq; tota cõtextu. Duo eius gña. fœmina, q̃ p̃ferť, rectis itus venarũ diſcurſibus conſtat. mas rotũdus eſt, & vndiq; cõpactior. Vtriq; guſtus in initio dulcis, mox i amaritudinẽ trãſit. gigniť in Sarmatiæ regione, q̃ Agaria diciť. Sũt q radicẽ eſſe plantæ affirmẽt. alii vt fungos naſci in arborũ caudicibus, quadam putredine. gignitur in Galatia Aſiæ & Cilicia, in cedris, ſed friabile & infirmum. Aeg. Mixta eſt aerea terreſtriq; ſubſtantia. Vis eius eſt digerere & craſſos humores incidere. Viſcerum maxime obſtructiones purgãdo tollit.

ἀγήρα-τον. A G E R A T O N fruticoſa herba ẽ, palmari lõgitudine aſſurgẽs, ſimplex, humilis, origano maxie ſimilis. vmbellã gerit, i qua flos bullis aureis emicat, elichryſo minor. Nomẽ ei ĩditũ eſt, q̃m diutiſſime flos in ſua coloris ſpecie cõſueť. Vis decocti ferueẽs. hu9 vſtæ nidor vrinã cit, & vuluæ duritias emolit. Ag. Digerit, & iflãmationes modice arcet.

χαμαιπί-τυς. A I V G A herba in terra repẽs, icur

uæ ſimilis foliis ſemperuiui minoris, multo tenuioribus, hirſutis & pinguioribus, circũ ramos denſis, odore pinus flore tenui, luteo, vel cãdido, radicibus cichorii. Alterũ eſt genus aiugæ. cubitalibus ramis, in anchoræ ſpeciẽ incuruatis, ꝑtenuibus, coma ſupra dictæ, flore cãdido, ſemine nigro. hæc ẽt pinũ redolet. Tertia mas noĩatur, paruula, foliis exilibus, albis ſcabris, caule aſpero, cãdido, luteis floribus, ſemie iuxta alas. Reſipit & hæc pinũ. Hæ duæ vim ſuperioris obtinent, ſed nõ vſqueadeo efficacẽ. Aeg. Cal. 2. ſic. 3. Purgat & abſtergit viſcera potiſſimũ iecur. vrinas mẽſeſq́; trahit. magna vulnera cõglutinat. Putredinem expertis medetur, duritias diſcutit. decoctum ipſius etiam coxendicum doloribus ſalutare eſt.

ALCEA ſylueſtriũ maluarũ gñi aſſignat. Folia hñs diuiſa, verbenacæ ꝓxĩa caules treis aut quatuor, cortice cãnabino veſtitos, florẽ roſæ paruũ, radices albas latas qnq; aut ſex, cũ plurimũ cubitales, quæ cum vino aut aqua potæ, dyſentericis ruptiſq́; medentur. Eadem ſunt apud Aeginetã, niſi quod ꝓ ῥήξεις ἀλκαία

ideſt rupta, legit͏́ δῆξεις, id eſt eroſiões.

ἀλεκτορόλοφος. ALECTOrolophos folia hẽt ſilia criſtæ gallinaceæ, caulẽ tenuẽ, & ſemẽ nigrũ in ſiliqs. Solidũ ſemẽ in oculũ coniicit͏́, nec turbat, ſed in ſe caliginẽ cõtrahit. Mutat enim colorẽ, ex nigro albicare ĩcipit, & intumeſcit ac exit.

ἄλισμα ALISMA, alii damaſoniõ appellant. folia ei plãtaginis, niſi anguſtiora eſſent, lacinioſa, cõuexaq; in terrã caule ſimpliciter tenui, cubito altiore: capitibus thyrſi: flore tenui, cãdido, palleſcẽte: radicibus tenuibus, vt veratri nigri, acribus, odoratis, modice pinguib⁹ aquoſos amat tractus. Æg. Abſterſoriã q̃dã vim obtinet qua calculos cõterit, & per vrinas educit in vẽtre contenta.

ALYPON ſurculoſa herba ẽ, ſub rubra: gracilibus ramulis: tenuibus foliis: flore molli, læui, & copioſo: radice betæ, tenui, referta acri ſucco, ſemine epithymi. gignit͏́ ĩ maritimis, maxĩe Libyæ, q̃ largiſſima, quãquã alibi quoq; plurima ꝓuenit. Aegi. Eius ſemen bilem atrã purgat pari epithymo menſura ſumptũ cum ſale & aceto: verumtamen inteſtina leniter exulcerat.

ALYSSON fruticoſa herbula eſt vnicaulis, ſubaſpera, rotũdis folijs, fructu dupliciũ ſcutoꝝ effigie, in quo eſt ſemen, quadã tenus latũ. in montib. & aſperis locis emicat. Aegi. Quod a cane rabido morſos liberet, ſic appellatũ eſt. ſiccat, diſcutit, abſtergit, renũ meatus aperit: ephelidem, quæ aſpera diſcolorque cutis eſt, exterit. ἄλυσσον.

ALLIVM quoddã ſatiuũ atque hortẽſium habetur. qđ in Aegypto, ſingulari, vt porrum, capite conſtat, dulce in purpureũ vergẽs paruum. reliqua vero magna & candida, ex pluribus coagmentantur nucleis, quos aglitas, ideſt ſpicas, Græci nominant. aliud eſt ſylueſtre, quod ophioſcorodon, ideſt anguinum, vocant. Aeg. Calefacit, ſiccat. 4. Sylueſtre domeſtico valentius eſt. σκόροδον.

ALNVS arbos eſt ſterilis, caudice recto, ligno medullaq; molli, adeo vt graciliores virgæ cõcauentur. folio pyri, ſed ampliore ac neruoſiore, quadãtenus orbiculato virgatoq;. Cortice ſquamoſo, foris albicante, intus rufo, qua de cauſa coria tingit. fructu nullo, cum nihilominus floreat. Radice ſũma, nec q * κλήθρα.

laurus maiore, tenui in plana deſcēdit aquoſiſq; gaudet q̃q̃ ancipitē agat vitā. Infœlix habetur ceu ſcopis tm̄ nata, verū ad naualia quoq; materies eius cōmēdatur. Nō poteſt extra terrā paulū tempus edurare, ſed in humore obruta ꝑmanet ad diuturnitatem. Suppurationes folia diſcutere tradunt.

ἀλόη. Saber. ALOES foliū ſcillæ ſiītudinē hēt, craſſum, pingue, modice latū, rotundū retrorſus pādū, folia vtrinq; gerit ex obliquo ſpioſa, rariuſcule ſtriata, breuia & curta. caulis emittitur nō diſſimilis antherico, flos albus, fructus haſtulæ regiæ cognatus· graui tota eſt odore, & guſtu amariſſ. radice vna, ceu palo, ī terrā depacta. Plurima ꝑpinguiſq; ī India gignitur, ex qua coactus ſuccus adfert᷑. Naſcitur ēt in Aſia & Arabia, in locis q̄buſdā maritimis, & in īſulis, vt ī Andro nō valde ſucco extrahēdo idonea, ſed ad glutinãda vulnera ſane q̃ vtilis ſi detrita illinatur. Duo ſucci genera. quoddā arenoſum, qđ ſedimentū puriſſime eſſe videtur. alterum ad iocinoris imaginē vergit. Eligi debet bōi odoris, ſincera, q̃ nihil doli ſenſit, nitida, calca

loꝝ expers,rufi coloris,friabilis,ac in-
cineris modo coacta,facile liqueſcens,
eximiæ amaritudinis. īprobatur nigra
& fractu cōtumax.Gūmi eā adulterāt.
qđ deprehendit̃ guſtu,amaritudine, &
valido odore,eoq; argumento,qđ digi
tis friata non ad minima vſq; fruſta re
ſoluitur.Nec deſunt qui acaciā īmiſce
ant.Arg.Cal.1.ſic.3. Stomacho vtilis
eſt.abſtergit,diſcutit.Ventris excremē
ta ſubducit.Lota qdē detergit minus,
ſed magis ſtomacho cōfert, & īflāma-
tionē ꝓhibet,vlceribus cicatricē īducit
ꝑſertim ſedē & naturalia infeſtantibus.

ALOPECVROS ſpecie tota ſi
milis eſt tritico,veꝝ folio latiore. ſpi-
ca plātaginis,hirſuta, molli lanugine
denſa,nullis aceribus aut ariſtis arma-
ta,non diſſimili vulpium caudis,vnde
ei nomen. Radix eſt articulata,ex cui-
us nodis emicant folia pinnata.

ALSINEM,aliqui anthyilion,nō ἀλσίνη
nulli myos ota vocant, quoniā muſcu
lorum aures folia imitantur. Lucis o-
paciſq; gaudet, vnde alſine dicta eſt.
Hæc erat eadē quæ helxine, niſi humi
lior eſſet, & foliis longioribus, nec

hirſuta.cum teritur, odorem cucumis reddit. Aeg. Refrigerat & humectat vt helxine, ad feruētes iſlāmatiōes vtilis.

ἀλθαία. Chitini Roſa zaueni.

ALTHÆA, quā alii ibiſcū vocāt, ī ſylueſtriū maluarū genere eſt, cui folia vt cyclamino, rotunda, lanugine caneſcunt, flore roſaceo, bicubitali caule, radice lenta, intus alba. Althæa appellatᶜ ꝙ īter primas ſit vtilis, & pluribus polleat remediis. Aeg. Diſcutit, laxat, inflāmationē abigit, lenit, phygmata cōcoquit. Radix & ſemen reliqua ſane ītenſa habent, & vtiligines quoq; abſtergūt. Præterea ſemen calculos cōfrigit.

ἀμβροσία.

AMBROSIA tenuis frutex eſt, ramoſus, triū fere palmorū, foliis rutæ circa imū caulē exiguis. caliculi ſeminibus, pinde quaſi racemulis grauidi, q nunq̄ florē pariunt, odore vinoſo, ſuaui radice tenui, ſeſquipedali. Coronantur ea Cappadoces. Aeg. Viſeius reprimere ac repellere, & illitu adſtringere humores, qui in aliq̄ partē incumbunt.

ἄμμι.

AMMI, Aethiopicum cuminū appellāt pleriq; hoc natura diuerſum eē ab illo exiſtimant. Vulgo notum eſt, ſemen exile, multominus cumino, origa

num reſpiens. Eligendum eſt purum, minime furfuroſum. Aegineta: Calefacit ſiccat. 3. Particulas habet tenues, diſcutit, vrinam mouet, præcipue ſemen.

AMMONIACVM ferulæ ſuccus eſt, quã iuxta Cyrenen Aphrica gignit, cuius fruticẽ cũ radice agaſyllim vocant. Probatur bñ coloratũ: ligni & calculorum expers, thuris ſimilitudine minutis glebis, denſum, ſincerũ, nulla ſorde ſpurcatũ, caſtoreũ odore imitãs, guſtu amarum. hoc genus thrauſma, id eſt friaturã appellãt, qđ vero terrã & calculos collegit, phyrama. gignit in Aphrica iuxta Ammonis oraculũ, ſuccũ, ſtillante ferulacea arbore. Aeg. Adeo molli vt ſcirros & tophos diſcutiat. ἀμμωνιακόν. Raxach

AMOMVM exigue fruticat, ex ligno ſe cõuoluens i racemi modũ, flore, ſeu cãdide violæ, paruo, foliis vitis albæ ſimilibus. Laudat q̃ maxime Armeniacũ, fuluo auri colore, ligno ſubrufo, valde odorato. Medicũ, qm̃ in cãpeſtribus & aquoſis enaſcitur, ĩfirmius eſſe cõſtat. Eſt ãt magnũ ſubuiride, tactu tenerum, frutice venoſo, odore origani. Põticũ vero ſubrufũ, paruũ, fragile, ἄμωμον

racemoſum,fructu turgēs,& odore na res feriēs. Deligito recens, cādidū vel ſubrubrū,qđ nec aſtrictū cohæreat,nec cōuoluat,ſed ſolutū diffūdat, ſeminis plenū,vuis paruis ſiſe,graue,odoratū, modo cariē non cōtraxerit, acre,guſtu mordens,ſimplici colore nō euariāte. Adulteratur herba amomo ſiſi,q̄ amomis vocat,ſed ſine odore, ſine fructu. naſcit in Armenia,flore origani. Quare in huiuſcemodi ꝓbationibus fragmēta fugienda ſunt,eligenda autē quæ ab vna radice integros ſurculos emittunt. Aeg Acoro virtute rn̄det,minus eo tamen ſiccat, ampliuſq; maturat.

ἀμπελό πρασου. AMPELOPRASVM ſtomacho magis aduerſat. & plus porro excalfacit. vrinā & menſes vehementius ciet. id contra ſerpentinum morſus eſſe conuenit. Aegi. Porrum hoc ſylueſter acerrimum calidiſſimūq; eſt, exulcerat,incidit,viſcerum meatus recludit,ſtomacho inimicum.

ἀμύγδαλα, AMYGDALA q̄ qdē amara ſūt extenuāt,viſcoſos craſſoſq; humores altius hærentes meatus recludēdo educūt,tū i cutē erūpētes abſtergūt, Arbor

eãdẽ vim repſentat. At dulcia amygdala moderato calore donata ſunt. Aeg.
ANACARDIVM recẽtiori Græciæ, nã vetus nõ meminit huius, arbor eſt Indis familiaris. ꝓuenit quoq; in Siciliæ mõtibus, q flãmas ignis eructãt, fructu auiculæ corculo nõ diſſimili vñ nomẽ putatur ĩditũ, rubẽte int'cruore, quo veluti sãguie ſcatet. Cal. ſic. 3. Memoriæ iacturã reſarcit. Labẽtes ſẽſus refricat. Mẽtẽ exacuit. morbis cerebri, quos frigida vel humida cã attulerit, opitulat. Neruoꝶ reſolutiõi auxilio ẽ. Sanies quæ ĩ fructu cõdita manet, verrucas delet, cæterum cutem exulcerat. Scabiem vſu creat. Iuuenibus & biliosis ob caloris vim eo interdicitur. *ἀνακάρδιον

Duo ANAGALLIDIS gña, q̃ tm̃ flore diſtãt. nã q̃ cæruleo flore ẽ, fœmina dicit' mas, q̃ phœniceo. frutices ſunt parui, in terra iacẽtes, foliis ĩ quadrãgulo caule puſillis, ſubrotundis, ad helxinæ folia accedẽtibus, ſemine rotundo, Aeg. Vtraq; vim hẽt abũde abſtergentem, ſubcalidã & attractricẽ nõ nullã, vt etiam aculeos euellat. Succus naribus inſtillatus caput purgat. ἀναγαλλίς

ἀνάγυρις, ANAGYRIS, frutex eſt arboris iſtar, grauis odore, foliis agni, virgiſq; flore braſſicæ. ſemen in corniculis non breuibus gignit, ſubrotundũ, firmũ, verſicolori facie, ſimile renibus, quod dureſcit vua matureſcẽte. Aeg. Acris eſt, calefacit, diſcutit. Semen tenuiorum partium, & vomitui ciendo eſt.

ἄγχουσα, ANCHVSA, q̃ alio noie calyx, aut onoclia appellatur, folia hẽt lactucæ ĩ acumẽ faſtigiata, hirſuta, aſpera, nigra multa, quoquouerſum humi ſparſa, ſpinis horrida, radici craſſitudo digitalis. quæ æſtate ꝓuenit, munus ĩficit ſanguineo colore. læto ſolo naſcitur. Eſt & altera, quã aliq alcibiadion, aut onochiles appellarunt. hæc a priore diſtat, qđ minora habeat folia, ſed ſimili modo aſpera, ramulos exiles, florẽ purpureũ in puniceũ vergentẽ, radices rubras, oblongas, quæ meſſibus ſanguineũ ſuccũ fundũt. in ſabuloſis naſcitur. Eſt & alia huic haud diſſimilis, ſemine puniceo, minore. Aeg. Onocleæ radix aſtringendi vim habet, & qddam ſubamarum, ad lienis renũq; dolores efficax. Cum polenta illita eryſipelatis ſuccurrit. Fo

lia radice minus refrigerant deſiccãtq; ad alui profluuiũ bibuntur. Onochelos ſeu alcibiadios medicatior quodamodo, viperarũ morſibus ſuccurrit in cibo potuq;, & alligata. Tertia reliqs breuior ſine noĩe fere, amarior alcibiadio. Latis alui lumbricis ĩſtar acetabuli pota benefacit.

ANCHVSA lycopſis alio loco ſequetur.

ANDROſaces herba eſt amara, tenues ſpargẽs iũcos, ſine foliis, folliculos in capitulis hñs, in qbus ſemẽ cõtinet. gignit in Syriæ maritimis. Aeg. Amara & acris eſt, diſcutit, ſiccat. Vrinã potu ꝓmouet vel herba, vel ipſius fruct⁹. ἀνδρόσακες

ANDROSAEMON ab hypico, aſcyroq; differt, q fructicet ramulis ſurculoſis, ac tenuibus, rubentibus virgis, & foliis rutæ, triplo aut quadruplo maioribus, q̃ trita vinoſo ſucco manant. cõ plureis alas hẽt in cacumine, vtrinq; expanſas, pinataſq;, circa quas, flores puſillis, lutei, & in calyculis ſemẽ papaueris nigri, iſigne lineis. Aeg. Androſæmũ genus alterũ aſcyrõ, uel aſcyroides noĩat ſpecie hypici, alterũ diõyſias. fru ἀνδρόσαιμον

ſtus ipoꝝ purgat,folia āt magis ďſiccāt

ἀνεμώνη Lachaik alnaha-men

Duo ANEMONES gña,vnū ſyl
ueſtre,alterū in cultis naſcens . Cuius
mltæ ſpēs.vna phœniceū florē ꝑfert,al
tera cādicātē,aut lacteū,aut purpureū
harū folia coriandro ſimilia, tenuiori-
busꝑpe terrā diuiſuris, caules lanugi-
noſi,tenues,in qbus flores, vt papaue-
ris,& in medio capitula nigra , aut cæ-
rulea,radix oleæ magnitudine,aut am-
plius paulo grandeſcit, fermeꝗ geni-
culis qbuſdam cingitur. Sylueſtri am-
plitudo prorſus maior,latioraꝗ folia,
& duriora,oblongius caput, flore punī
ceo,tenuibus,& multis radicū capilla
mētis . Acrior eſt quæ nigra hēt folia.
Sūt q errore ducti,argemonen noīari
eupatoriū putēt qm̄ a ſylueſtri anemo-
ne,argemonen & papauer qđ rhœada
appellant,de quo īter papaueris gña re
feremus , ꝑpter colorū cognationem
īn floribus,diſtinguere nō poſſunt.veꝝ
papauer & argemone colore minus ſa
turato ſpectantur,ꝗ vtraꝗ tardius flo
ret.qnetiam agemone croceū ſuccum
guſtu admodū acrem,reddit,rhœas ve
ro candidiorē & acrem,inſup anemo-

ne & rhœadi capitula ſylueſtris papaueris ſimilia inſunt.ſed in anemone ſupne craſſiuſculũ,in rhœade ſubãguſtius. Anemones genera nec ſuccũ remittũt nec calyces habent, ſed quaſi aſparagi cacumen.in aruis illa ſæpius enaſcuntur. Aeg. Anemonæ oẽs vim hñt acrẽ abſterſoriãq; extrahũt,ora vaſorum recludunt,pituitã per os purgãt, lepras tollũt appoſitu,& lactis faciũt vbertatẽ

Anemone,apud Theophraſtũ,flos coronarius ſylueſtrium bulborum, poſt Narciſſum vere exit.

ANEthũ calefacit & exiccat i ſcđo ordine itẽſo,ſiccat paulo remiſſius,qđ in oleo excoctũ digerit,dolorẽ ſopit,ſomnũ conciliat,& crudos tumores maturat. Vſtũ tertii calefaciẽtiũ ſiccãtiũq; ordinis efficiť,humẽtibus vlceribus vtiliter illinitur. Viride qm̃ humidius minuſq; calidum eſt,non ita maturat. ἄνηθον.

ANISVM melius ſemper recẽs, plenum non furfuroſum, odore præſtans inter prima laudatum eſt Creticum,proximo loco Aegyptium. Aeg. Eius ſemen acrius eſt. Cal.ſic.3.hinc & vrinam mouet, & flatus diſcutit. ἄνισον.

ἄνωνις. ANONIS, quā aliq ononida appellant, ramos hēt fruticoſos, dodrāte mares, frequētibus geniculis cīctos, cauis alaꝶ multis, capitibus rotūdis, foliis lēticulæ, puſillis, ad rutæ aut pratēſis loti folia accedentibus, ſubhirſutis, odoratis, nō iniucunde olētibus. Muria cōditur, ante q̄ ſpinoſa fiat. cibis gratiſſima. rami acutioribus ſpinis, & veluti ſpiculis firmioribus horrēt. radicē mittit candidā. quæ excalfacit, & extenuat. Aeg. Succus cum vino potus vrinā ducit, calculos conterit, cruſtas rumpit, & dentes mitigat.

ἄνθεμις. De boni gi ANTHEMIDIS genera tria, tm̄ flore diſtātia, rami dodrātales, frutico ſi, alis multis cōcaui, tenuibus foliolis paruis, nūeroſis, rotū lis capitulis, floribus in medio aureis, forinſecus orbiculato ābito cādidis, melinis, aut purpureis, magnitudine foliorum rutæ. naſcit̄ in aſpis, & iuxta ſemitas. Colligit̄ vere. Ex oībus his gn̄ibus ad calculos efficaciſſima eſt q̄ florē purpureū hēt, cuius amplitudo maiuſcula eſt. hāc ꝓprie herāthemon vocāt. Ea cui leucanthemo nomen eſt, item quæ chryſanthemon

themon

themon dicitur, vehementius vrinam ciunt. Aeg. Calefacit ſiccatq; in primo ordine. Viitute tenui, diſcuſſoria, lauanti, & odorata conſtat.

ANTHYLLIS duplex eſt. quædam enim lenti ſimillima, foliis mollibus, rectis ramulis, palmi altitudine radice parua, tenui. Naſcitur i ſalſis terris, & a ſole illuſtratis, non inſulſo guſtu. Altera eſt foliis ramuliſq; aiugæ ſimilis hirſutioribus tamē, breuioribus & aſperioribus, flore purpureo, odoris admodū grauis, radice cichorii. Aeg. Vtraq; vlcera perſiccat. Quæ vero chamæpityi reſpondet, tenuior eſt, comitialibus competit, efficatius abſtergit. ἀνθυλλίς

ANTIRRHINON, alii anarrhinon vocāt, herbā caule & ſoliis anagallidi ſimilem, flore albæ violæ, purpureo. ideoq; ſylueſtris anagallis nominata eſt, ſemine vituli varium ſimili. Aeg. Perſimilem inguinariæ ſiue Aſteri Attico vim obtinet, ſed minus efficacē. itaq; ex illo hoc quoq; cognoſces. ἀντίῤῥινον

APARINE ramis multis & paruis fruticat, aſperis, quadrangulis, per interualla orbiculatō folior; ambitu, ἀπαρίνη

vt in rubia. flos albus: ſemen durũ, rotundũ, cõcauum, album, vmbilici figura, aſperitate veſtiũ tenaci Ea paſtores coli vice vtũtur, ad eximendos e lacte pilos. Aeg. Hãc alii philãthropon, alii omphalocarpõ appellãt modice abſtergit & deſiccat, aliq̃ priũ tenuitatẽ hẽt.

ἀφάκη APHACA in aruis naſcitur, altior lente, tenuib. foliis. ſiliquas lenticula maiores fert, in quibus terna quaternaue ſemina nigra, lente minora, cõtinentur. Aeg. Lẽticulæ modo aſtringit: ſed manducata ægrius cõcoquitur, valentius ſiccat, mediocriter calefacit.

μελισσοφυλλον. Bederã gie. Bedarũ gi. Turunſgen. Marmachor. MELISSOPHYLLON ſiue melittæna, ideſt, apiaſtrũ, id ſibi nomẽ vſurpauit, quoniam apes ipſa herba delectantur. cauliculi & folia ballotæ, de qua paulo ante diximus, ſimilia eſſent niſi maiora, tenuioraq; nec ita hirſuta ſpectarentur. citreum malum olent. Aeg. Viribus marrubio per omnia reſpondet, ſed multo infirmius eſt.

ἄπιος. ἰσχάς APIOS iuncos duos ſiue tres, ſpargit, rubros, tenues, q̃ a terra parũ attollũtur, foliis rutæ, oblongioribus tamẽ & anguſtioribus, herbaceis. ſemine par

uo,radice haſtulæ regiæ,in formam py
ri turbinata,rotundiore tamē, ſucci fœ
cunda,intus habet corpus candidū ex-
tra cortices nigros . Supior pars eius
vomitione bilem pituitaſq; extrahit,
īferior per aluum. tota vtrinq; purga-
tiones mouet.(Aeg.non meminit.)

Hortēſis A P I I herba ad eadem ad σέλινον
quæ corianum conuenit. Aeg. Tanti Carphs
caloris eſt vt vrinas & mēſes eliciat. Carphi
flatus diſcutit,pſertimq; eius ſemē.

A P O C Y N O N,ſiue cynocram ἀπόκυ-
be,braſſica canina,frutex eſt paruis vi νον.
ticulis cōſtans, male olentibus, lētis,
vitiliūq; modo obſequioſis,fractu fe-
re īuictis:folio hederæ,molliore tamē
& per extremū acutiore, lento , graui
odore.id luteo ſucco turget. Siliquæ,
ceu fabarum,folliculari ſpecie , digiti
longitudine protenduntur, ſemine in-
tus albo,duro,paruo.Folia cum adipe
in panes coacta,canes,lupos, vulpes,
& pantheras enecant,in cibo data,& p
tinus eorum coxendices reſoluunt.
Aeg.Dicit &cynomorō qđ celerrime
canes enecet, homini etiā venenoſa.
Calida citra ſiccitatē eſt , vnde etiam

digerendi facultatem illita repreſentat

ὑοσκύαμος HYOSCYAMVS, frutex ē caules emittens craſſos, folia lata, oblonga, diuiſa, nigra, hirſuta. flores e latere caulis, ordine prodeunt, tanquā punicorū cytini, ſcutulis ſepti ſeminum plenis, vt papaueris. Tres eius differētiæ, vna ſemine nigro, florib. pene purpureis, ſmilacis foliis, cytinis præduris, & ſpinoſis. alterius ſemen ſubflauū, vt irionis, flores lutei. folia, & ſiliquæ ſimpliciores. ambo inſaniam gignūt & ſoporem, ideo in cōmuni vſu dānantur. tertium genus, vt quod mitiſſimū eēt, medici recepere, pingue, lanuginoſum molle, candidi floris ſeminisq́ȝ, in maritimis ruderibuſq́ȝ naſcens, cuius occaſio ſi non adſit, rufum vſurpari oportet. niger. vt deterrimus, improbatur. Aeg. Quorū ſemē nigrū aut flauū eſt, venenoſa ſunt. accōmodatiſſimū vero curationibus, qđ & ſemē & florē cādidū habet ex tertio refrigerātiū ordine.

* APPENDIX ſpina Plinio dicitur quoniam baccæ in ea rutilo colore pēdeant, appendiceſq́ȝ vocentur. Hæ crude, per ſe, & aridæ in vino decoctæ al-

uum citant, & tormina compeſcunt. (Pro citant melius legetur citam.

ARABIS eadem quæ Draba. κόμαρος

ARBVTVS ſiue medio arbor eſt cotoneæ malo non diſſimilis, tenui folio. cuius fructus pruni magnitudinẽ implet, nullo itus nucleo. huic memæcylo cognomen eſt. maturus aut flauet aut rubeſcit. in eſu aceroſus. Aeg. Stomacho aduerſatur, capitiſq; dolorem mouet. acerbæ qualitatis eſt & arbor, & fructus. Haul a dib. id eſt ficus lupi.

ARCTION, aliqui potius arctu ron vocant, ſimilis eſt verbaſco foliis, niſi quod hirſutiora & rotundiora ſunt caule lõgo, molli, ſemine cumini, paruo, radice tenera, alba, dulciq;. Aeg. Vis eius eſt tenuis, ſiccans & mediocri ter adſtringens. ἄρκτιον

ARGEMONE in totũ ſylueſtri papaueri ſimilis eſt. folia habec anemones, diuiſa, florẽ puniceũ, caput in cauliculo papaueris rhœadis, oblongius, & ſummis paribus latũ, radicem rotũdam. ſuccum cruci colore, acrẽ, dimittit. Argema & nubeculas expurgat. folia illixu inflammationes compeſcũt. ἀργεμώνη

Aeg. Abſtergit ſimul & diſcutit.

ἀρίσαρον. ARISARVM exigua herbula eſt, cuius radix oleæ magnitudinē im- plet, lōge maioris quā aron acrimōiæ. Vñ illitu nomas ſiſtit. fiunt collyria ex ea, ad fiſtulas efficacia. illitu radicis genitale animalis cuiuſcunque in perniciem agitur.

ἀριστολοχία. Zarauana. ARISTOLOCHIA nomen ex eo ſibi adoptauit, qđ exiſtimet̃ optime puerpis opitulari. Tria eius genera tradūtur. rotūda, q̄ fœminā vocatur foliis hederaceis, p̄ſtanti odore, cū acrimonia, mollibus, ſubrotundis, multis ab vna radice germinibus, p̄lōgiſq; palmitibus, floribus candidis, pilei ſimilitudine, in qb. quod rubrū eſt, grauiter olet. Longa maſcula appellat̃, nōnullis dactylitis, lōgiore quā rotūda folio. tenuib. ramulis, dodrantalibus, flore purpureo, grauiter olente qui marceſcens in pyri ſil̃itudinē turbinat̃. radix rotundæ, in orbē cōglobata, rapi modo. longe vero radix digiti craſſitudinē, & dodrātis lōgitudinē implet, nōnunq̄ paulo maiorē. ambæ colore itus buxeo, guſtu amaro, & graui. Eſt etiānū tertia lō

ga, quæ clematitis vocať, ramulos hñs tenues, refertos foliis ſubrotundis, minori ſempuiuo ſimilibus, flores rutæ, radices lõgiores, tenues, craſſo cortice odoratoq; veſtitas, priuatim vnguẽtorũ ſpiſſamentis cõuenientes. A eg. Ariſtolochia oĩs calida, tenuis, abſtergẽs amara, & ſubacris, ad medicinas vtiliſſ. Rotunda, partibus tenuior, & in oĩb. efficacior eſt. Clematitis, odorata qdẽ, ſed imbecillior. Lõga vero in aliis media harũ eſt, ſed nõ minus calida quã rotũda.

ARMENIACÆ mali fructus, quæ nunc vocant mala præcocia, cõſimileis pſicis vireis refert. Galenus. *ἀρμενιακά. Mer, max

ARNABO (aliis carnabũ vel carnabadiũ, itẽ zarnabũ vel zarnabadiũ) ex aromatis habetur, ob qđ vnguentis potiſſimũ tẽperať. Calefacit, ſiccat, Caſiæ & carpeſio ſimile eſt. Vnde Poſſidonius, vbi cinnamomi copia non datur, hoc vtendum eſſe cenſet. *ἀρνάβω.

ARTEMISIA magna ex pte ĩ maritimis naſciť, abſinthii modo fruticoſa, maioribus & pinguioribus foliis, ramiſque. huius quidem genera duo. vnum lætius habitiuſq;, foliis virgiſq; ἀρτεμισία

latioribus. alterum tenuius, flore parſuo, tenui, candido, graueolente. æſtate floret. Sunt qui in mediterraneis vniſcaulis nomine appellent, tenuem herſbulam, ſimplici caule & minuto. floribus ſcatente, flauo colore. hæc iucunſdiorē q̃ præcedens efflat odorē. Aeg. Vtraq; Cal. 2. ſic. 1. Tenuis adeo ſubſtãtiæ eſt vt renũ calculos cõminuat, & vteri fomentis recte accommodetur.

ἄρον Sara. ARON, apud Syros lupha vociſtatũ folia emittit dracunculi, ſed lonſgiora, & paucioribus diſtincta maculis caulē ſubpurpureũ, dodrantalē, piſtilli ſpecie. a quo croceum ſemen exit. radice dracunculi alba. quæ decocta eſtur, vtpote cũ minus acris ſit. Folia ad eſũ condiuntur. & arida per ſe, decocta mãduntur. Radix, ſemen & folia, dracũculi vires habent. Aeg Cal. ſic. 1. Subſtãſtia compoſitum eſt, terreſtri calida & adſtringente, radices ipſius calidiores ſunt, dracunculo inferiores.

ARVNDO. vide Harundo.

ἄσαρον, ASARVM, quod & ipſum aliq ſylueſtre nardũ appellãt, hederæ foliis minoribus multo rotundioribuſq;, flo

ribus cytini, hyoſcyami, purpureis, iter folia proxime radicem emicantibus, odoratis, in quibus ſemen acinoſum. Cauliculos habet anguloſos, aſperos, & molles, radices numeroſas geniculatas, tenues, obliquas, gramini nō diſſimiles, longe tamen graciliores, odoratas, excalfacientes, & quæ linguā vehementer mordent. Vmbroſis montibus prouenit, ſed plurimū in Ponto, Phrygia, Illyrico, & Italiæ Iuſtinienſi agro. Aegineta, Similem acoro virtutē obtinet, ſed magis intenſam.

ASCLEPIAS, ramos emittit longos, folia hederæ, longa, radices numeroſas, tenues, odoratas. floris virus graue. ſemen ſecuridacæ. naſcitur in mōtibus. Aeg. Callida, ſicca, & tenuiū partium, torminibus cū vino pota cōpetit. Venenatorum morſibus & maleficis mammarum muliebriumq; locorum vitiis illinitur. ἀσκληπιὰς

ASCYRVM ſiue aſcyroides, hyperici genus eſt, magnitudine diſtās, fruticoſius maiores habens ramos, ſurculoſiores, rubenteſq;, folia tenuia, flores luteos, & fructum reſinoſum, hype ἄσκυρ

rico non abſimilem.cuius attritu digiti fere cruentantur,qua de cauſa androſæmum vocauere. Aegineta, Facultas eius in androſæmo prædicta eſt.

ἀσπάλαθος. Darſiſahan. Ayrach.

ASPALATHVS,aliis eryſiſceptron,frutex eſt ſurculoſus,multis ſpinis horrens.naſcitur ĩ Iſtro,Niſyro, Syria,& Rhodiorum inſula.quo ad vnguentorũ ſpiſſamenta pigmentarii vtũtur.Optimus eſt grauis,detracto cortice rubens,aut in purpurã vergens,denſus,odoratus,guſtatu amarus.Eſt & alterum genus candidum,lignoſum , ſine odore,quod deterius habetur.Aegineta,Diſſimili conſtat virtute , acri & aſtringente,& vtraq; ſiccante , iccirco & putredini,& fluxionibus vtilis eſt.

ἀσπάραγος. Halion.

ALTILIS aſparagus multis ramis fruticat,foliis fœniculi,longis,numeroſis,radice rotunda,grandi, ſpongiam habente. Corruda ſiue ſylueſtris aſparagus vulgaris eſt notitiæ.Aegineta.Aſparag' petræus aut myacãthinus abſtergit vtiq;, ſed calore,& frigiditate medius eſt,renes & iecur obſtructionibus liberat,præſertimq; radices & ſemen item dentium doloribus medet̃.

ASPHODELVS. Vide haſtula regia.

ASPLENVM. aliqui ſcolopẽdrion vocãt, alii ſplenion, alii hemioniũ, foliis eſt multis, ſcolopendræ aĩali ſimilibus, ab radice vna ꝓdeuntibus. Naſcit̃ in parietibus, ſaxiſq; ſiliceis, & opacis. nec caulẽ, nec florẽ, nec ſemen habet. folia filiculæ modo diuidũtur, ſubter flaueſcẽtia hirſutaq;, ſuꝑne viridia. Aegineta. Subſtãtia quidem eſt tenui, nõ tamen calidum, qua ratione calculos confringit, & lienes conſumit. ἄσπληνος.

ASTER Atticus cauliculus ligno ſus, florem in cacumine habens purpureum luteumue, & in ambitu diuiſum anthemidis modo capitulum, ſed ea q̃ caulẽ ambiũt folia, ſtellæ modo radiata, oblõga, hirſuta. Aeg. Inguinalẽ vocant, quia bubonibus ꝓdeſſe creditur, non tantum emplaſtri modo ĩpoſita, verum adalligata etiam. Mixtæ eſt virtutis, digerentis & refrigeratoriæ. ἀστὴρ ἀττικός. βουβώνιον. Aſtaraticon.

ASTRAGALVS paruus a terra frutex, foliis & ramis ciceri ſimilis, flore purpureo paruo, radice rotũda, raphãi mõ grãdi, quæ ad natas appẽdices ἀστράγαλος

ſirmas habet.nigras,prȩduras, veluti cornua iter ſe implicatas,guſtu adſtringentes.naſcitur in ventoſis,opacis, & i niualibus, eo Memphis Arcadiȩ ſcatet. Radix ȩgre propter duritiam tunditur. Aeg.Non ignauiter deſiccat, radices habet aſtringentes,vlcera vetuſta ad cicatricem perducit.aluum fluentē radix in vino pota ſiſtit.

ἀτρακτυλίς Cartamus ſylueſtris. ATRACTYLIS,ſpina eſt cnico ſimilis,folia multo longiora ferens in ſummis virgis, magna parte nuda aſperaq;,qua fœminȩ pro fuſis vtuntur.capitula in cacumine ſpinis horrēt flos luteus, quibuſdam in locis purpureus inuenitur.radix tenuis, ſuperuacua.Aeg.Vocatur & cnicum ſylueſtre, vi ſiccante & mediocriter calida.

ἀτράφαξις Cataf. ATRIPLICEM aliqui chryſolachanon vocant. cognitum olus eſt Duo eius genera,ſylueſtre,& ſatiuum. coctum eſtur vt olus.Aeg.Hum.2.fri.1.Ventrem emollit, ſemen ipſius vi pollet abſterſoria,vnde ictericis ex iecineris obſtructione accōmodatum ē. (De Chryſolachano vide infra.)

βρῶμος Dauſit. AVENA genicula quȩdam ha-

bet.folio & ſtipula triticum imitatur. & in cacuminibus dependentes paruu las veluti locuſtas bipedes gerit, in qui bus ſemen continetur. Aeg. Similem hordeo continet facultatem. Siccat & modice citra corroſionem diſcutit. a, ſtrictionis quoq; cuiuſdam cõpos eſt, vnde & alui profluuiis ſubuenit.

MVRIS auricula, quã myoſoti, da vocant, herba eſt caulibus pluribus ab vna radice, aliquatenus ab imo ru, bentibus, & concauis, folijs anguſtis, oblongis, dorſo acuto, elato, nigrican tibus, per interualla aſſidue geminatis atq; in mucronem deſinentibus, & te, nuibus caliculis ex alarum ſinu prode untibus. flore, vt anagallidis, cœruleo radix digitali craſſitudine, multis ca, pillamentis fibrata. Radix illita ægilo pia ſanat. Sunt qui alſinen, muris auri culam vocitent. (Aeg. non recenſet aliam quam alſinen ſupra dictam.

μυὸς ὦτα

B

BACCHARIS herba frutico ſa, quæ in coronas additur. cuius folia aſpera ſunt, media uiolæ &

βάκχαρις

verbaſci magnitudine, caulis anguloſus, cubiti altitudine petens, aliquantulũ aſper, non ſine appẽdicibus adnatis, flore purpureo, ſubalbicante, odorato, radicibus veratro nigro ſiñibus, qbus odor ineſt cinnamomo ꝓximus. Aſperum ſqualidumq́ȝ ſolũ amat. Aeg. Herba eſt acris. radicis decoctum meatus obſtructos aperit, vrinam & menſes citat. folia ipſius cum ſint aſtringẽtia fluxionibus opitulantur.

βαλαύστιον Iulinar. BALAVSTIVM ſylueſtris punici flos eſt, cytino ſimilis. Cuius complura genera repiuntur, candidũ, fuluũ colore roſaceo. ſuccus ex eo exprimit̃ hypociſtidis modo, cui adſtrictoria vis ineſt, eadem faciens quæ hypociſtis & cytinus. Aeg. Valde aſtringit, ſicca & frigida facultate p̃ditum. Summæ cutis vlcera ad cicatricem perducit, & deſtillationes cohibet.

βαλλωτή. BALLOTEN, noĩe alio nigrũ marrubiũ vocant, caules ædit quadrãgulos nigros, ſubhirſutos, cõplures ex vna radice foliis maioribus q̃ marrubii hiſpidis, itercedente ſpatio, ſubrotũdis, graue olentibus, apiaſtro ꝓximis, vnde ali

qui apiaſtrum eam vocauerunt. candi-
di flores vniuerſi verticillato ambitu
caulem coronant. Aeg. Acris eſt & ab-
ſterſoriæ facultatis, impoſita cum ſale
rabidi canis morſibus medetur.

BALSAMVM, arbor albæ vio- βάλσαμον. Beleſé. Beleſma.
læ, licii, ſiue pyracanthæ magnitudine
cōſpicitur. Foliū rutæ ꝓximū, lōge cā-
didius, ꝑpetuo virens, in Iudæa ſolum
quadā valle & Aegypto naſcēs, his dif-
ferēs modis, ſcabritia, ꝓceritate, graci
litate. Quod igitur tenui & capillacea
coma eſt, theriſtrūvocāt, q̄ſi demeſſile.
fortaſſis q̄m ob gracilitatē facile deme
tat̃. Aeſtiuis ſub ortu Canis ardoribus
arbos vnguib' ferreis icidit̃, manatq; e
plaga ſuccus, quē opobalſamū vocāt,
ſed tā exiguo ſtillatu, vt annis ſingulis
ne plures qdē q̄ ſeni ſeptēue congii co
gātur, inibiq; pōdus duplo repēdit̃ ar-
gēto. Succi ꝓbatio eſt, vt ſit recens, vali
di odoris, ſincerus, nō ad acorē vergēs,
dilui facilis, læuis, aſtringēs ac modice
mordēs guſtu. ſed varie viciat̃, miſto ab
aliqb' terebin: hi, cypri, lētiſci balani vn
guento, itē ſuſino, melopio, melle, aut
Cypria cēra liq̄da. q̄d maleficiū facile

deprchenditur, Namq; merus in laneã veſtem fuſus, neq; maculam facit, neq; ſi eluatur notam relinquit, vitiatus aũt inhæret. & lac inſtillatus coagulat, qđ adulteratus non efficit. Quinetiam ſin cerus ĩ aqua aut lacte celerrime liqua tur, colorecq; lacteſcit, vitiat' vero olei modo innatat, ſe cõuoluens, aut in ſtel læ modum diffundens. Sincerus ſeneſcẽs craſſeſcit, deteriorq; redditur. Hal lucinantur, qui aqua concretũ peſſum ire, & ad ima ſidere arbitrantur, poſtea diſſipatum ſupernatare. E ligni genere quod xylobalſamum vocant, probatur recẽns, ſarmento tenui, fuluum, odoratum, quadam tenus opobalſamum ſpirãs. Neceſſarius etiam ſeminis eiũpit vſus. quare eligatur flauum plenũ, grande ponderoſum, mordens guſtu, feruens in ore, modice opobalſamum olens. Adulteratur ſemine hyperico ſimili, qđ a Petra oppido defertur. Sed coarguitur magnitudine, inanitate, virium ignauia, ſapore piperis. Aeg. Balſami, quod veluti lignũ eſt ſicca & cal. 2. Subtilem habet ſubſtantiam, liquor autem multo tenuior eſt. fructus proxime

xime hunc virtute accedit, ſed minus tenuis eſt.

BARBVLA hirci, quæ ab aliis come vocat, breui eſt caule: foliis croci: radice longa, dulci ſpina: magno ſuper caulem calyce, e cuius ſūmo ſemē nigrum dependet: vnde nomen inditū eſt. herba eſui apta eſt. (Aeg. non memorat) Vide plura in Tragopogone. τραγοπώγων

BDELLIVM alii bolchon appellant: alii madelcon lachryma eſt ſaracenicæ arboris. Probatur guſtu amarum, tranſlucidum: taurini glutinis in morem. intus pingue, liqueſcens facile ligni ac ſordis expers ſuffitu odoratum vngui ſimile. Eſt etiamnum bdellii genus ſordidū: nigrum, vberiorib. glebulis in offas conuolutū, aſpalathi odore: ex India aduectū. defertur etiā a Petra oppido ſiccum, reſinoſum: liueſcens: ſed facultate ſecundum. Adulteratur gummi, ſed ita vitiatum nō ꝑinde guſtui amaritudinem repræſentat, nec vſq; adeo ſuffitionib. odoratum. Aeg. Tum Scythicum: tum Arabicum ſcirros emollit, præſertimq; recentia. Arabicum vero vrinæ ciendæ eſt, cal- βδέλλιον

culos comminuit, maturatq́.

βάλλις. BELLIS, qui & bellius dicit', flos eſt pratenſis, paſtilicantibus quinquagenis quinis barbulis coronatus. Plinius.

τεῦτλον Decka. BETA duarū generū eſt. ē q̃ nigra coqtur cū lenticula, vt ventrē ſiſtat. qđ magis radice eius præſtatur. cādida aluo vtilis eſt, vtraq́ tñ ꝓpter nitroſum humorē, quē habet in ſe noxii ſucci eſt. Aeg. Nitroſam vim habet, qua abſtergit, diſcutit, per nares purgat. Alba elixa plenius, inflāmationi arcēdæ fit idonea, modicūq́ diſcutit.

βετονική CESTRON pſychotrophon vocitatur, q̃m frigidis locis īueniatur. Latini betonicā appellant. herba eſt caulē ferēs tenuē, cubiti altitudine, aut maiorē, quadratū, folia quercus mollia, longa, in ambitu diuiſa, odorata, ꝓpe radicem maiora, i ſummis caulibus, ſemē veluti ſatureiæ ſpicatū ineſt. Aeg. Betonica herba eſt ramulis exilibus, pulegio ſimilibus, ſed tenuioribus, & propemodum ſi guſtes, nullam qualitatē referētibus. Naſcitur potiſſimum locis petroſis, qua & in renū medicinis vtuntur. Eſt autē apud Romanos alia quæ

dam betonica dicta, quam Dioſcorides nominat ceſtron, alii vero pſychotro- phon eo qđ frigidis locis gaudeat, nihil ſimile cũ præ dicta habet, præter actio- nem. Vrinam ciet, & aliis multis bene- facit, potiſſimumq; radix ipſius cũ hy- dromelite pota vomitionem mouet, folia aluum ſubducunt.

BETVLA Gallica eſt arbor, folio fagino, paulo anguſtiori, cortice verſi- colore, materia læui, non niſi ad bacu- los vtili, mirabili candore atq; tenuita te, terribilis magiſtratuũ virgis, eadem circulis flexibilis, itẽ corbiũ ſportis & ligaturis vtilis, ſcopiſq;. Bitumen ex ea Galliæ excoquũt. gaudet frigidis. Scu- tis itẽ faciundis apta quod plaga cõtra hit ſe protinus, clauditq; ſuum vulnus & ob id contumacius trãſmittit ferrũ. vſus ei' iter medicus adhuc nullus ẽ. σημύδ'ς

BLATTARIA adeo ſiſis verba ſco eſt, vt ſæpe fallat ꝑ ea capta, foliis minus cãdidis, cauliculis pluribus, flor̃ luteo. Hæc abiecta blattas ĩ ſe cõtrahit ideoq; Romæ blattariam vocãt. Plini. *

BLITVM eſtur oleris modo al- uo vtile eſt, nullius in medicina vſus. βλίτου Jamenũ

vel Iamenia. Aeg. Hum. frig. 2.

*BOLETI fungorum generis ſunt reliquis minus nocentes, qualitatis ex pertes: ſi probe coquantur, ſecus periculi occaſionem præbent. Amanitæ dicti ſecũdum ab his ordinem obtinẽt. Aliis fungis abſtinendum, plerique ſiquidem ipſorum letales. Aeg.

βότρυς. BOTRYS fruticoſa herba eſt, lutea tota, & in multas alas ſparſa. ſemẽ circa totos ramulos prouenit: folia cichorio ſimilia. tota ſuauem odorem ſpirãt, quare veſtimentis interponitur. inuenitur in torrẽtium ripis, & cõuallibus. Pota orthopœnas mulcet. Hanc Cappadoces ambroſiam vocant, alii artemiſiã. (Idẽ apud Aeg. nec plura.)

κράμβη Corũb. Canabi. BRASSICA quæ edẽdo eſt ſiccat, & manducata, & a foris impoſita, non tamen acrẽ conſpicue vim oſtendit, eoque vulnera glutinat, & doloſa malignaque vlcera, ac tumores ſolui contumaces perſanat habet & iam nonnihil abſterſoriũ, quo lepras exterit. Semẽ ipſius potum lumbricos occidit, præſertim Aegyptiæ. Caulium crematorum cinis adurente vi conſtat, cum adipe lõ

tis lateris doloribus vtilis. Aegineta.

Marina BRASSICA a ſatiua prorſus abhorret: quod folia ferat rotundæ ariſtolochiæ, prælonga: tenuia. ſingula a ramulis rubentibus exeunt. ſingulari vt hedera pediculo. albo ſucco prædita eſt, ſed pauco, ſalſo guſtu, & aliquantum amaro, pingui concretu. Herba in totum ſtomacho inimica, acris vehementiſſime aluum ciet: in cibo coƈta. coquitur propter acrimoniā cum pingui carne. Aeg. Sublalſa leuiterq; amara aluum ſoluit. κραμβη θαλασσία.

Sylueſtris BRASSICA, maritimis præruptiſq; locis, magna ex parte gignitur: ſatiuæ ſimilis: ſed candidior, hirſutiorq;. amara, cuius cyma ĩ lixiuia coƈta ori non inſuauis. Folia illitu vulnera conglutinant: & inflammationes tumoreſq; diſcutiunt. Aeg. Satiua in omnibus validior eſt, vnde nec intra corpus citra noxam ſumitur. κρόμβη ἀγρία.

BRITANICA aut vetonica, folia habet ſylueſtris lapathi: ſed nigriora, & denſiora, guſtu a ſtiſ ingentia, radicem tenuem & breuem, caulem paruū emittit Foliis exprimitur ſuccus, qui βρεττανική

igni aut ſole cogitur. Aegi. Aſtringit & cõglutinat, ſuccus ipſius putredines os infeſtantes perſanat.

βούγλωσσος. Liſen al thaur. BVGLOSSVM naſcitur in cãpeſtribus, & ſabuloſis Iulio menſe colligit', verbaſco ſimile eſt, folium in terra ſparſum, nigrius aſperum, bubulas imitans linguas. Aeg. in vinum deiectum, animi voluptates auget. Humidum calidumq́ꝫ temperamento eſt.

*βουλάπαθον. BVLAPATHVM a reliquis radicis tãtum altitudine differt, efficacis erga diſentericos effectus, ſi biberint ex vino.

*βολβίνη. BVLBINA foliis eſt porraceis, flore violæ purpureo, ſiue ferrugineo in ſpicis, nigro ſemine foris, rubicundo radicis bulbo, itus candido, ſquãis carente. Bulbinas Diphilus tradit meliorem bulbis creare ſuccũ, non tñ ita grata s vtileſq́ꝫ ſtomacho, q̃d dulcel cẽtẽ in ſe quandam craſſitiem contineant.

βολβὸς ἐδώδιμος. Eſculẽtus BVLBVS vulgo cognitus, a nobis eſtur. ſtomacho & aluo vtilis rufus, qui & ex Aphrica defertur. amarus vero & ſcillinus, ſtomacho aptior eſt, & concoctionem adiuuat.

BVLBVS quem vomitorium vocant, folia habet lentiora multo & longiora quã bulbus eſculentus: radicẽ ſimilẽ, cortice nigro. Ea radix mãſa, aut decoctũ eius potũ, veſicæ malis medetur. vomitiões mouet. Aeg. Multo calidiorẽ vim quã eſculentus repſentat. βολβὸς ἐμετικός

BVNIVM caulẽ emittit quadrãgulum, (alias additur procerum, digiti craſſitudine) & in eo folioſos ramulos tenues, prætenuibus foliolis & floſculis ſcatẽtes, lõgitudine digitali: folia ꝓpter radicem: apio ſimilia, ſed multo tenuiora, & quæ modo quodam folia tribuli (alias coriandri) imitentur, flores anethi: ſemen odoratũ, minus hyoſcyamo. Alibi ſic deſcribitur: Pſeudobunion palmi altitudine fruticat ĩ Creta, folia ramuloſq; napi ferens, acri guſtu. Aeg. Bunion, quod alii arctium appellant: calidum eſt, vrinæ & menſibus educendis accommodatum. Huic reſpondetur & pſeudobunium. βούνιον.

BVPHTHALMON, qdã cachlã vocãt tenues emittit cauliculos, molleſq; folia fœniculi: lutheũ florẽ, ãthemide maiorẽ, oculi ſiſitudine, vñ nomẽ traxit. βούφθαλμον. Bihar.

circa oppida naſcitur, & in campeſtribus. Aeg. Acriorem anthemide florē gerit, ideo & diſcutientem, adeo vt cerato mixtum duritias remolliat.

βλούπλευρον BVPLEVRVM olus ē ſpōte naſcens, caule cubitali, foliis multis longiſq́ȝ, muſcario anethi. Laudatur in cibis Hippocrati, & Nicandro in medicina. Semen, contra ſerpentes valet, item radix in vino, ampluſq́ȝ vrinæ ciũdæ. folia ad ſecundas fœminarum vel ſuccum ex vino linũt, & ſtrumis cum ſale & vino.

*βούτομος BVTOMVS frutex eſt paluſtris, caule, in offenſiſſimo: peculiari quodā læuore, folio arundinis, angulari, fructu nigro, mali magnitudine, ſidæ proximum: ſexu duplici mas, fœcundus, fœmina vitilium ad nexus vtilis: pars ab radice tenera manditur, puerorum cibo grata, vbiq́ȝ fere in paludib. naſcitur: quanquā humore & terra gaudeat. in Orchemenico lacu plurimus. Democritus ei folia irinis proxima tribuit, ex vna radice nō ſingulatim: ſed vt frutices ſcaturientia: quibus boues iucunde veſcantur, vnde nomen ei datum.

BVSELINVM differt breuita- *βου
te caulis a ſatiuo apio. & radicis colo- σέλινον
re rufo, peculiare contra ſerpentes po
tum & litum.

BVXVS arbor nota eſt, eius gra- *πύξος
num carthego vocant. Nullum in me-
dicina vſum præbet; folio tantũ cũ ma
teriei ſcobina, & lixiuio capillũ rufãt.

C

CAcalia, quæ leontice vocatur, fo κακαλία
lia fert magna, alba, e quibus me
dius caulis emicat, rectus, albus
florem ferens robori aut oleæ ſimilẽ.
naſcitur in montibus. Grana quæ poſt
excuſſum florem innaſcuntur, trita &
cum cerato illita faciem erugant, & cu
tem extendunt. Aeg. Viribus & vſu cũ
cancano conuenit. Cancani autem ra-
dix modice ſiccat, & ſine morſu illitio
nibus accommodata, cũ vino ſubacta
linctaq́ꝫ, arteriæ ſcabriciem iuuat.

CACTVS eſt cinara, ſiue carduus κάκτος
altilis.

CALAMVS odoratus in India κάλαμος
naſcitur. melior eſt fuluus, denſe geni ἀρωματι
culatus, & qui aſſuloſe frangitur, ple- κός.
na araneorum fiſtula albicans, lenius

Haſabel derrire. in mandēdo,& aſtringēs,accū aliquātā acrimonia amarus. Aeg.Cal.ſic.2.īeſt ei quippiā ſubtile,& aſtringens. Vrinā ciet. Stomachicis,tum quæ vtero & iocinori faciunt medicinis temperatur.

* CALATHIANA munus autūni,violæ cæteræ veris. ea minuto ē folio,violæ albæ non diſſimili,in totū ſine odore,calathi ſimilitudine: autūno tantū proueniens,tāta coloris pulchritudine,vt cœruleum ipſum, quod imitatur,prouocet.in pratis poſt æſtatē emicat,autūnalē violā noīant.Plin.

CALCIFRAGA empetrū ē.

* CALTHA proxima calathianæ eſt,cōcolori amplitudine,vincit nūero folioꝝ marinā qnꝙ folia nō excedētē. Eadē odore ſuperatur.ē enim grauis caltha,nō leuior ei quā ſcopā regiā vocāt q̄q̄ folia eius oleāt.Verg.calthā luteolo cecinit colorē tiĉtā.nec Pli.ab eo diſſentit.Hinc & calthula veſtis genus dr̄.

καλαμίν θυ EXCALAMINTHÆ generibus q̄dam mōtibus familiaris,folia ocimi habens incana,ſurculos aridos,& caules anguloſos,purpureū florē. Altera pulegio ſimilis eſt,ſed maior,quā

ſylueſtre pulegiũ ideo appellarũt: quod odore ipſum æmulet᷑. nepetã Latini vocitant. Tertia menthaſtra cognata eſt, foliis oblõgioribus, caule & ramis maioribus quã ſupioris, ſed viribus ineffi cacior. oĩum folia guſtu ĩpenſe feruentia & acra, radix ſupuacua, naſcit᷑ in cãpeſtribus, aſpis & aquoſis. Aegi. cal. ſic. 3. Tenuis & acris eſt mẽtha longe valẽtior. Siqdem eſt veluti ſylueſtris mentha E' ꝓfundo attrahit, ſudores mouet totũ corpus digerit. Rigores febriũ q circuitu remeãt finit extrinſecus cum oleo infricata ſtrenue. Coxarum dolores ſoluit, vitioſos humores in cutem erumpentes abſtergit.

CANARIA humilis eſt herbula foliis tritici, multo minorib. calamulo tenui, geniculi pyxidatim cohærẽtib. articulato: internodiis modo tibiarum ĩ ſe ĩfarctis, q̃ tracta ſuis e vaginulis exerunt᷑, euanida ſpicæ loco panicula, ita vt folio & culmo triticũ, cacumĩe ariſ dinẽ æmulet᷑. Hãc ĩuenerũt canes q̃ faſtidiũ deducãt, eãq; in nr̃o cõſpectu mãdunt, ſed ita, ſicut eſt Plini. author, vt nunquã intelligatur quæ ſit: etenim de *κυνωκ

paſta cernitur. Notata eſt animalis hu ius malignitas i alia herba maior. Perꝛ cuſſus enim a ſerpente mederi quadã ſibi dicitur, ſed illam homine inſpectã te non decerpit.

κάγκαμον Sac. Lacca.

CANCAMVM Arabici ligni lachryma eſt, myrrhæ quodammodo ſi milis, viroſi guſtus, quã ad ſuffimenta vſurpant. Veſtes eo ex ſtyrace & myrꝛ rha ſuffiũtur. Aeg. Odoris eſt grati, vis eius obeſos extenuare, abſtergere, & aperire obſtructa.

κάνναβις Scehe,ꝛ denegi.

CANABIS ſatiua planta magni in vita vſus ad robuſtiſſ. funes factitan do, foliis fraxini, graui odore caulib. proceris, manibus : ſemine rotundo. Aeg. Semen flatus diſcutit, adeoq; ſicꝛ cat vt largiore cibo geniturã extinguat Succus ex ea recente, conuenienter au rium dolorib. inſtillatur. Syluestris cãꝛ nabis virgas fert althææ ſimiles, mino res, nigriores, & aſperiores, cubiti altiꝛ tudinem æquãtes, folio ſatiuæ, nigrioꝛ res & aſperiores, flore lychnidis, ſubru bro, ſemine & radice althææ. decocta radix, illitu inflãmationes mulcet, tuꝛ mores diſcutit, tofos articulorum diſꝛ

ſipat. huius cortex torquendis funib accommodatus.

CANOPON ſambuci flos eſt.

CANTABRICA in Hiſpania inuenta eſt, per Diui Auguſti tēpora a Cantabris reperta Naſcitur vbiq;, caule iunceo, pedali, in quo ſunt floſculo oblongi velut calathi, in iis ſemē perquam minutum. Cantabriā Hiſpaniæ regionem hodie Biſcaiam vocāt. Eius radicis drachma ī vini hemina ſæpius bibenda contra ſerpentium morſus. *

CAPHVRA arbor in India tāta magnitudine viſitur, vt ſub eius vmbra hominum centuriæ condi poſſint. Naſcitur in montibus inibi mari vicinis, materiæ leui ferulacea, quæ gūmi aut lachrymam fundit, eiuſdē quo arbor nominis. Ex hac caphurelæum fit, quo verum mētiri balſamum audent. Caphuræ multa genera, vnum impurius in interueniis ligni modo lamellarū impactū figitur; aliud foras emergit, & arboris corticibus hæret, maculis inter initia rubētibus, poſtmodum vel calore ſolis extoſtum, vel ignium vi candeſcit, Riachinam indigenæ vo- καφουρα

cant. cæteris bonitate & tenuitate præ
ſtat lõgioriq́ durat tẽpore, nã & atra &
fuſca reperiũtur. Rudis eſt, nullã vim
ignis expta, elaborata vero, quæ igniũ
ardore albũ contraxit colorẽ, in lami-
nas pellucentes digeſta. Caphura frig.
ſic. 3. Capitis ex calore dolores, & i cã
deſcentes iñãmationes reſtinguit, præ
ſertim quæ iecur male habeant. Renes
& ſeminaria vaſcula refrigerat, ſangui
néq́ cogit. Addunt aliqui ſomnũ conci
liare, ſed cauendus eiusq́ nimius vſus,
quoniã peruigilia tandẽ adferet. Sãgui
nem naribus pfluentẽ ſiſtere cũ ſucco
vuæ acerbæ ipoſitam ventrem ſuppri-
mere. Canitiem crebro vſu accelerare
ægrotationes parere frigidas.

καπνός. Scehite frig. FVMARIA fruticoſa herbula
eſt, prætenera, coriandri ſimilis, foliis
cãdidio: ib. vndiq́ numeroſis, cineracei
coloris flore purpureo. Aeg. Fumaria
inde nomẽ ſortita eſt, q̃d ſuccus ipſius
copioſas lachrymas eliciat, etenim o-
culorũ facit claritatem. Acris amaraq́
eſt, vnde vrinas bilioſas liberaliter puo
cat, iocinoris obſtructiõi lãguoriq́ me
dẽt, ſtomachũ cõfirmat & aluũ emollit

CAPNOS alia Plinio deſcribitur quā pedes gallinaceos vocant, naſcēs in parietinis & ſepibus ramis tenuiſſimis ſparſiſq;, flore purpureo, viridis, ſucco caliginem diſcutit, itaq; in medicamenta oculorum additur. Similis & nomine & effectu alteri iam dictæ. *

CAPPARIS aculeatus frutex eſt, qui in terra ſtratus, magis in orbem euagatur. ſpinas, vt rubus, habet, in hami modū aduncas. folia mali cotoneæ rotūda. fructū oleæ ſimilem. qui cū dehiſcens panditur, florem candidū promit, quo excuſſo, nō nihil glādis oblōgæ figura inuenitur, quod apertum grana acinis punicorum ſimilia oſtendit, parua, rubicūda. radices lignoſas ſpargit, grandes numeroſaſq;. Tenui ſolo, aſperiſq; locis, in inſulis & iuxta rudera naſcitur. caulis & fructus, cibi gratia condiuntur. Aegineta, Radix extergit, probe purgat, incidit, diſcutitq; tum amaritudine, tū acrimonia, acerbitate vero contrahit, ſtringit, & dēſat. Lienes induratos pota & extrinſecus impoſita iuuat, menſes promouet, pituitā p os educit, maligna vlcera ſanat

κάππαρις.

dentium dolores ſopit, tumores digeſrit, & vitiligines, quas alphes dicũt, aurium vermes enecat. folia autẽ & fructus ſimilem quidem, ſed imbecilliorem vim poſſident.

καψικόν CAPSICON Arabici cardamomi genus videtur, recentioribus Græcis appellatum quod ſemina in ordinem digeſta, quibuſdam thecis inuoluentibus congerãtur ceu capſis. Actuarius, Diſtendentes ſpiritus diſcutit, cruditates concoquit.

καρδάμωμον CARDAMOMVM optimũ eſt, quod ex Comagene, Armenia, Boſphoroq; deuehit. in India quoq; & Arabia prouenit. Eligi debet plenum, frangenti contumax, occluſum, farctumq;. quod enim huiuſmodi non eſt, exoletũ iudicatur, & guſtu acre, ſub amarum, & odore caput tentans. Cardamomũ frutex eſt amomo non diſſimilis, odoratus, oblongo ſemine & anguloſo. Quatuor eius faſtigia: viridiſſimum ac pingue, acutis angulis, contumax frianti, quod maxime laudatur. Proximũ e ruſo candicans. Tertium breuius atque nigrius. Degenerat varium, friabile, odoriſq;

odoriſq; anguſti. quod verius eſt vicini us eſſe coſto debet. Aeg. Acre quidem & ipſum eſt, verum naſturtio inualidius. Compos eſt etiam nonnullius amaritudinis, qua lũbricos interimit, & ſcabiem cum aceto exterit.

CARDAMOMVM aliud hodie Mauritanis proditum habemus duplici differentia. Maius alabaſtris roſæ corticeis tradunt, in quibus ſemina lentis magnitudine, anguloſa, pingũia, odorata, ſuo mordaci guſtu linguam vellicantia. Minus inuolucris ſeminũ minoribus & ſiliquulis, candida intus carne, minore odoris fragrantia, granulis obnigri ciceris amplitudine. Frutex ipſe cubitalis eſt, caule quadrangulo, leniter ſtriato prodeuntibus, geniculatim & ſurculis & frondibus, hortẽſi ſolano non diſſimilib. flore luteo, dependent ab alarum ſinu alabaſtri roſarum craſſiore pediculo, in mucronem ſenſim turbinati, per initia virentes, maturi quam ruberrimi, vetuſtate punicei. cute læui relucente, quæ ſemina includit candida, in vuæ modum conuoluta, lenti ſimilia, ea per ſe vel cum val-

uulis guſtata igneum feruorem repræ-ſentant, vtrũq; calfacit, roborat, diſcutit, extenuat. Sacolla apud Arabes maius, hilbane minus.

σκόλυμος Raxos. CARDVVS, Græci ſcolymon vocãt, folia chamæleonis habet, aut albæ ſpinæ, nigriora, & craſſiora. caulem longũ ædit folioſum, capite ſpinoſo, radice nigra & craſſa. quæ illita, graue olentiã alarũ totiuſq; corporis emẽdat. itẽ ſi decocta in vino bibat, copioſam autem vrinam fœtidamq; expellit. herba cum recens teneſcit, in olera, aſparagi modo, tranſit Aeg. Cal. ſic. 2. Reliqua ſunt eadem Dioſcoridi.

κάρπασον CARPASI ſuccus ſoporem epotus, citamq; ſtrangulationem adducit. Adiuuantur autem qui hauſerunt, epote cicutæ remediis. Dioſco.

*καρπήσιον CARPESIVM odoratum eſt tenue, viſcera obſtructionibus liberat, vrinas mouet, & renes calculo laborãtes purgat. Aeg.

CARPINVS tractabilis eſt, aptaq; iugis, vnde Græcis ζυγίαν appellare libuit. Hanc aliqui aceris generibus aſcribunt, ſeparant alii. In mõtibus na

ſcitur, flaua criſpaq; materie. Et ipſa & acer amplæ ſunt, platano in findendo ſimiles, ſed carpinus eſt gracilior, macilentiorq;, longior atq; mollior, venis in longitudinem fluctuantibus, vndoſa, fiſſilis ſegmentis omnibus in acutũ compreſſis, minus tamen quam pro magnitudinis ratione neruis exundat. Auctu facillima, paulo ante æquinoctium germinat, poſt meſſem & arctu rum cæditur. Duriſſima eius materies ſpiſſaque. Itaque poſtquam terebrum experiatur, macerant, quo facilius molleſcens perforari queat, lectis & ſumptuoſioribus fabricis iugiſque naſcens. Nullum eius in medicamentis vſum legi.

C A R V M ſemen eſt vulgaris notitiæ. radix cocta, paſtinacæ modo, mãditur. Aegi. Cari ſemen calefacit, ſiccat 3. fere gradu, flatus digerit, vrinam mouet, idque non ſemen duntaxat, ſed etiam tota planta. κάρος Carui.

C A R Y O P H Y L L O N frutex ĩ oriẽte naſcitur ſambuci forma, ſemine grano piperis grandiori fragilioriq;, ex atro ruffeſcẽte, ĩ claui modũ capitato. καρυόφυλλον.

Sunt qui repræſentēt buxi caudice, lau ri folio, ſed rotundiore. Aeg. Non eam habet naturam quæ nomine prætendi⸗ tur, ſed ex India veluti flores cuiuſdam arboris feſtucaceī & nigri ſunt, longitu dine fere pollicis, odorati, acres ſuba⸗ mari. Cal ſic. 3. fere gradu (vel vt A ēti us. 2.) Multus eorum erūpit vſus, nō ad obſonia modo, ſed ad multa quoq; medicamenta. (Sic enim legit Ruel. Græca autem æditio habet, ἄτολυ'χρη ςα' ἐςιν ἐμοῦ ψη τεκαὶ ἐ τε'ροις φα. μάκοις.

χασσια' CASSIA, cuius cōplura ſunt ge nera iuxta odoriferam Arabiam gigni tur, craſſi corticis ſarmento, foliis pipe ris: eligenda eſt fu'ueſcens, pulchri co loris, coralii æmula, perquam anguſta longa, craſſa, & fiſtuloſa, guſtu mordēs & cum aliquanto feruore aſtringens, aromatica, vinoſo odore, cuiuſmodi eſt quæ ab incolis, achi appellatur, ab Alexandriæ negociatorib. daphnitis. Huic præfertur craſſa, purpurea, & ni⸗ gricans, Zigir cognomine, quæ roſam odore imitatur, præcipui in medicina vſus. Secundū locum tenet antedicta. Tertia, cui Muſeletico blaſto, id eſt,

germini cognomen eſt. Reliquæ viles, & quæ aphemum dicitur, nigra, inſuauis cortice tenui, ac rimoſo, & quæ darca & citto vocitatur barbaro nomine. Similior huic eſt, pſeudocaſia, quã vt explicari poſſit. quæ guſtu coarguitur, cum nec acris, nec odrata ſit, hærẽteq; medullæ corticem habeat. Inuenitur etiam lata qædam fiſtula, mollis, læuis, ſurculoſa. quæ antedictæ pfertur. Dãnatur cãdicans, ſcabra, hircinum virus redolẽs, & quæ tenui fiſtula ea ſcabra cute ſit. Aeg. Cal. ſic. 3. fere abſceſſu, tenuis abũde, acris & modice aſtringens icidit igitur ſimul & diſcutit, robur q; inſtrumentis adiicit, poſtremo & menſes euocat.

CASIA fiſtularis ſeu nigra recẽtioribus Græcis appellatur, quibuſdã Indica canna, arbor magna, iuglandis folio, fiſtulis prælongis ac teretibus, vtrinq; faſtigiatis, colore rubro nigricãtibus, dum fere pedum proceritate, nigra intus carne, guſtu prædulci, oſſibus ſiliquarum, ligneis diſtingnẽtibus mẽbranis. Partim ĩ India, partim in Aegypto naſcitur; iam Aſiæ cõmunis facta. * κασσία συριγγώδης. Biarxãber.

Deligere oportet ponderoſam, collu-centem, perplenam, quam ſi concuſſe-ris, incluſa intus grana non obſtrepant Cal. humi. 1. flauam bilem per aluum detrahit. intemperati iocineris calores ea refrigerantur. prodeſt eis, qui per na-turam pallore decolorantur, anginis, laterum doloribus, & pulmonariis.

CASSAMVM aliqui fructum balſami interpretātur. Aeg.

CASTANEA. vide Glandes Sardianæ.

* κασ-σύτας. Chaſuth. CASSVTA Græcis recētiorib. Plinio Syriaca voce caſſytas dicta vide-tur, herboſis fruticib, circumuoluitur, opere topiario per vertices rotata, pro-xima quæq; veluti clauiculis implicat ſine radice, foliis vidua, flore albo, ſe-mine ſcatens tenui, cirris purpureis. Cal. 1. ſiccat. 2. Subamara eſt iniecta vi-no, temulentiæ cauſa traditur. abſter-git, ſubſtringit, roborat, iecoris & lie-nis impedimenta laxat. flauam bilem per aluum exigit.

κατανάγκη. EX eo genere vna, folia coronopi hēt, lōga, radicē iunci modo p̄tenuem, capitula ſena, ſeptenaue, in qbus erui

ſemen ineſt. Areſcēs in terrā flectitur, & ſe cōtrahit ad ſpeciē vnguium milui exanimati. Altera mali paruæ magnitudinē explet, radice exiguæ oliuæ magnitudine, foliis quoq; oliuæ colore, & figura, mollibus, diuiſis humi īclinatis ſemē, vt cicer, minuti, ī virgulis dependet, punicei coloris, multis foraminibus ꝑtuſū. Vtrāq; narrāt ī amatoria expeti. Theſſalicæ mulieres hisvti tradūt.

CAVCALIS, quam alii ſylueſtre daucum vocant, cauliculo eſt dodrantali, aut maiore, ſubhirſuto, foliis apio ſimilibus, fœniculi modo per extrema multifidis, hiſpidiſq;, cādida in cacumine vmbella, ſuauiter olente. Crudum coctūue olus eſtur. vrinā mouet. Aegineta, Dauci modo calefacit, ſiccat vrinā mouet, repoſitaq; cōditur. καυκαλις.

CEDRVS arbor magna eſt, ex qua picē colligūt, quæ cedria vocatur. iuniperi modo baccas parit, baccarum myrti magnitudine, rotundas. Cedria optima eſt craſſa, ꝑlucida, grauis odoriſq; dū effūdit guttatī nō diſſipata coit Cui ea vis ieſt vt defūncta corpora cōſeruet, & viuentia corrumpat. qua ex κέδρος Scerbī.

cauſa mortuorum vitam aliqui appel lauere. veſtimenta quoq; & pelles, exi mia calfaciendi dote, corrumpit. Fit & oleũ, a cedria ſeparatum, dum coquitur, velleribus ſupra habitum eius expanſis, vt in pice. Eiuſdem admonia vſus. Cedrides cedri fructus vocantur.

κεδρίδες. Aeg. Cedrus & frutex iunipero ſimilis & arbor eſt, ambo Cal. ſic. 3. Confectũ ex eis oleum, quod cedræam, ſeu liquorem cedrinum appellant, etiam quartum ordinem attingit, ſubtilis admodum ſubſtantiæ, hinc teneras carnes expedite, & citra dolorem exedit, duras autem præſertimq; demortuas ſiccat, & a putredine aſſerit, pediculos, pulices, aſcaridas & aurium vermes interficit, aliaq; plura facit.

κήλαςρος. CELASTRVS æterna coma frondet, in planis exilit, inibiq; omniũ tardiſſime ſuos efficit fructus. Horret cultum, quem ſi quando patiatur, degenerat. Summis gelidiſſimiſq; gaudet locis. Vſus eius ad baculos & ſcipiones. Theoph.

κενταύριον μέγα. CENTAVRIVM magnũ folia habet iuglandis, oblõga, viridi braſ

ficarum colore ſerrata in ambitu, cau-
lem, ceu rumicis, binum aut ternũ cu-
bitorum, multis ab radice adnatis, in q
bus capita, ceu papaueium, in rotundi
tate oblonga, flos cœruleus, ſemen cni
co ſimile, ceu laneis floccis quibuſdã
inuolutum, radix craſſa grauis, ſolida,
tripedalis, ſucco prægnans, cum aſtri-
ctione aliqua & dulcedine acris & ru-
beſcens. Amat ſolum pingue & apricũ
ac ſyluas & colles. copioſiſſima eſt in
Lycia & Peloponneſo in Arcadia, Heli
de & Meſſenia, pluribuſq; locis circa
Pholoën, Lyciam & Smyrnam.

CENTAVRIVM, limneſion κένταυ-
aliqui vocare, quoniam rigua amet lo ριον μι-
ca. herba origani aut hyperici ſimilis, κρόν
caule anguloſo, palmum excedẽte, flo
re lychnidis, e punico in purpuram ver
gente, foliis rutæ, prælongis & paruis
fructu tritico ſimili, radice puſilla, læ-
ui, & ſuperuacua, quæ guſtanti amari
tudinem adfert. Aegineta, Centaurii
maioris radix acris, calida, & terreæ
aſtrictionis compos eſt. Menſes itaque
promouet, fœtus corrumpit, mortuos
eiicit, vulnera glutinat, ſanguinẽ ſpuẽ

tibus & reliqs pectoris vitiis pſens eſt remediū. Minoris cētaurii radix ineffi cax eſt, coliculi valide & citra morſum ſiccant, vnde nō ſolū ad quæ maius cē taurium valet, ſed etiam coxendice la borantibus ipſius decoctum inferius iniectum bilioſa vacuat, nonnunquam & cruenta, mirumq; in modum iuuat.

κρόμμυον CEPA longa acrior eſt quā ro tūda item flaua q̄ candida, & ſicca q̄ viridis, & cruda quam cocta, aut ſale condita. Aegi. Cal. 4. Subſtantię craſſioris eſt, quamobrem hæmorrhoidas appoſitu aperit, abſtergit, vitiligines, alphos di ctas, cum aceto exterit. defluos capil los ocyus alcyonio reſtituit. Succus oculis ſuffuſis, aut craſſi humoris vi tio hebetibus auxiliatur.

κηπαία CEPAEA portulacæ ſimilis eſt, ſed nigriora habet folia, & radicem te nue. Aegi. Folia ipſius cōtra veſicæ ſca biē vtiliter bibuntur. Radix cum aſpa rago myacantho pota vrinæ ſtillicidia, q̄ oppleto vrinario meatu fiūt, abigit.

κεράσια Saraſie. CERASIA dulcia quidem citius dilabuntur, auſtero ſtomacho vtilio ra ſunt, acida vero ob ſuam incidendi

vim pituitoſis excrementoſiſq; ſtomachis proſunt. Gummi vero ceraſi arboris, fauceis exaſperatas leuigat, & calculo laborantibus cum vino potũ ſuccurrit. Age. (Chamæceraſum infra dicemus.)

CERINTHE herba ꝓpter apes ſerenda quibus eſt gratiſſima, folio cãdido, incuruo, cubitalis, capite concauo mellis ſuccum habente. Hanc Virgilius ignobile appellauit gramen. *κήριν θεῃ.

CERRVS ægilops, quercus ſpecies eſt populo ſimilis, caudice recto, excelſo læui, & per longitudinẽ robuſtiſſimo, materie alioqui ĩproba, nec niſi ærariorum officinis carbone donata. Quod enim ceſſante flatu ſtatim extinguatur illius compendio eſt, nec niſi paucis abſumitur, ſic tamen plurimis ſcintillis diſſiliẽs. Glans illi triſtis, horrida, echinato calyce caſtaneæ modo, itaq; a nullo præterquam a ſue manditur, nec niſi aliorum inopia, cum alioqui ſolidam duramq; gignat carnẽ. q̃re ſuẽ cerrea glans diffusã ꝗdẽ ſed grauẽ facit. E glãdiferis vna fert panos arẽtes muſcoſo villo, canos, ñ ĩcortice mõ, ve *αἰγίλωψ.

rum & e ramis dependentes, cubitali magnitudine, odoratos, ſphagnon ſiue ſplachnon ſiue phaſcon appellant, itē bryon: noſtri penem, Syriuuam dæmonum. Eadem fere omnia Theophraſtus

ἄσπρις Macedonicæ cerro, quā aſprida nominat, tribuit, quæ ægilopi cerro Plinius aſcribēda exiſtimat. Cerri folia, & cortex & glans ſiccant collectiones, fluxiones ſiſtunt. Torpentes membrorū partes corroborat decoctū eius fotu, cui & inſidere expedit ſiccandis aſtringuendiſue partibus. Radix aduerſatur ſcorpionibus.

*χαμαιβάτος. CHAMAEBATVS, humi ſparſus eſt rubus, radices qua tellurem tangit agens, vbi nihil eſt prope quod vncis aculeis ſubeat.

χαμαικέρασος CHAMAECERASVS pumila eſt, in Bythynorum agro frequens, radice parua, neq; arbos eſt, nec arbuſculis ceraſorū impar, baccis cætera omnia conſimilibus. Copioſe veſcētib. caput viui modo grauant. Sed hæc, vt Athenæus refert, de memæcylis intelligi poſſunt. Nam ex his, id eſt, arbuti baccis, ſi quiſquam plus ſeptem eſitarit, ca

put eius dolore tentabitur.

CHAMAECYPARISSVS herba ex vino pota contra venena ſerpentium omnium, ſcorpionũq; pollet. *χαμαικυπάρισσος

CAAMAECISSOS, folio eſt hederæ, tenuiore, longiuſculo, ramulis a radice quinis ſeniſue, dodrantalibus folioſis, flore violæ albæ ſimili, candidiore, ac tenuiore, guſtu ſupra modũ amaro. radice tenui, candida, inutili naſcitur in cultis Aeg. Flos iecorũ meatus adaperit, item contra coxendicum dolores exhibetur. χαμαίκισσος

CHAMAEDAPHNE virgas emittit cubitales ſingulari ramulo cõſtantes, rectas, tenues, læues, folia lauri ſimilitudine, læuiora multo, ac viridiora, ſemen rotundum, rubens, annexum foliis. Aeg. Conſimilem laureolæ ſeu daphnoidi, & Alexandrinæ lauro vim habet. χαμαιδάφνη

CHAMAEDRYS, quære Triſago.

CHAMAEDROPS, quidã, & hanc chamædryn, alii teucrion vocant, viribus chamædri reſpondet. Aegi. χαμαίδρωψ

CHAMAEPITYS. q̃re Aiuga. χαμαιλέ

CAMAELEON albus, ixia ideo ων λευκος

aliquibus vocatur, quod quibuſdam in locis viſcum circa radicē eius inueniatur; quo pro maſtiche vtuntur mulieres, folia habet ſilybo aut carduo ſimilia, aſperiora, acutiora, nigroq; chamæleone validiora. caule non promit, verū ex medio ſpinas, echini marini, aut cinare modo, erigit. flores purpureos, veluti paporū lanugines emittit, ſemē cnici ſimile, radicem in lætis collibus craſſam, in montoſis vero graciliorē, in profundo albam, aliqua tenus aromaticam, graui odore dulcem.

χαμαιλέων μέλας CHAMAELEO niger, foliis ſcolymo ſimilis eſſet, niſi minora, tenuioraq;, ac rubro diſtincta viderentur. caulē emittit dodrantalē, craſſitudine digitali, ſubrubiū, & in vmbella flores ſpinoſos, tenues, hyacinthi æmulos, verſicolores, radice craſſā, nigra, denſa, iterdum exeſa, quæ diſſecta flaueſcit, & cō manducata mordet. Prouenit in cāpeſtribus, ſiccis, & cliuoſis tractib. & maritimis Quare chamæleo vocetur, ava rietate foliorum euenit. mutant enim cum terra cora colorem, hic viridia, illic albicantia, alibi cœrulea, nonnuſq̄

rubra inueniuntur. Aegin. Nigri radix cal. ſic. 3. propemodum ordine, abſtergat, cutis labes exterit. duros tumores diſſipat emollitq́ꝫ. Phagedænica vlcera illitu perſanat. Si autem intra corpus ſumatur, veneni loco eſt. Albi radix nigro proportione reſpondet, ſed amarior eſt, quæ ſi cũ vino auſtero iſtar acetabuli bibatur, latos ventris lũbricos enecat, facit etiã ad aquam intercutẽ.

CHAMAELEVCE lumborũ doloribus propitia eſt, herba virens, incuruis folijs, ſurculiſq́ꝫ, flore roſaceo Aegi Gal 3. ſic. 1. *χαμαιλεύκη

CHAMAEMALũ. vide Anthemis.

CHAMAEPLATANI ſũt coactæ breuitatis pumilæ platani, qm̃ arborũ etiam abortus inueniuntur. χαμαιπλάτανοι

CHAMAESYCEN aliqui ſycen nominant. ramos emittit quaternum digitorum, teretes, ſuccoſos, in terram deiectos, folia lentis parua, peplum planc referẽtia, tenuia, quæ a terra non attollũtur, ſemine ſub folijs rotundo, vt in peplo. neq́ꝫ caulem, neque florẽ promit. radice firmatur tenui, ſupuacanea. Aeg. Abſterſoria & acri fa χαμαισύκη

cultate pollet, quapropter & ſurculi ipſius & liquor myrmecias verrucaſq; abolent, craſſas oculorum cicatrices cũ melle abſtergunt, hebetudini, & ſuffuſioni incipienti medentur.

χαμελαία CAMAELAEA ſurculoſa fruticat, ramis dodrantalibus, folia oleæ ſimilitudinem habent, tenuiora & amara, quæ guſtata linguam mordent, & arteriã deradũt. Aeg. Abſterſoria facultate ſordida vlcera, & cruſtas cum melle purgat.

χελιδόνιον μέγα. CHELIDONIVM maius, caule eſt gracili, cubitali aut altiore, agnatis folioſis, foliis ranũculi, multis, mollioribus tamen, & colore cæſiis, flore violæ albæ, ſecundum ſingula folia ꝓdeunte. in eo ſuccus croci, mordax, acris, & aliquãtulum ſubamarus, grauiter olens. radix ſuperne ſingularis, inferne in multa crocea capillamenta fibratur. ſiliqua, ceu corniculati papaueris, tenuis, in metæ figuram longa, in qua ſemẽ papauere maius recluditur. Hoc nomen ſibi videtur vendicaſſe, qđ aduentu hirundinum exoriatur, & diſceſſu emarceſcat. Sunt qui narrant, hirundines

dines matres excæca iş pullis,admota herba viſum reſtituere.

CHELIDONIVM minus, qđ triticum ſylueſtre aliqui nuncuparunt, herbula pediculis ab radice pendens,ſine caule,foliis hederæ, multo rotũdioribus & minoribus,teneris, & ſuppinguibus.radices habet ex eodẽ callo cõplures,puſillas,in granorũ tritici modum aceruatim congeſtas.quarũ tres aut quatuor in longitudinem exeunt. Iuxta aquas & lacus naſcitur.Aeg.Maius cal.3.valenterq; abſtergit,ſuccus ipſius claritati oculorum vtilis eſt.radix arquatos cũ vino & aniſo pota, obſtructione liberat,manducata dentiũ doloribus auxiliat̃.Minus cal.4.acre adeo vt illitum cutẽ vlceret.vngues ſcabros emendat.Succus per nares purgat.

χελιδώνιον μικρόν

CHONDRILLA,quã aliqui cichorion,alii ſerin appellant,caulẽ flores,& folia habet cichorio ſimilia.qua ex cauſa nonnulli ſylueſtris intubi ſpeciem eſſe pronũciarunt,verum tenuior tota eſt.in cuius ramulis,gummi maſtiches ſimillimum,tuberculo fabæ inueniri ſolet.Aliud habet̃ chondrillæ ge-

χονδρίλλη

nus,folium ferens oblongũ circumroſum,humi ſparſum,caulem ſucco madentem lacteo,radice tenui, rotunda, leui,vegeta,flaueſcente,ſuccoſa.cuius & caulis & folia concoquendi vim habent.ſuccus incommodos palpebrarũ pilos reflectit.Naſcitur in lætis & cultis. Aeg. Chondrilia intybi ſpecies ſub amara guſtu eſt,propterea etiã maiorẽ ſiccandi vim quam illa obtinet.

χρυσάνθεμον CHARYSANTHEMON aut calthi,nonnullis buphthalmos, herba eſt tenera,fruticoſa læues,ꝓferens caules,& multifida folia,flores ſupra modum ſplendentes,luteos,orbem oculi imitantes,vnde buphthalmi nomẽ traxit.ꝓpter oppida naſcitur.Cuius caules oleris vice manduntur.flores cũ cerato triti ſtre omata diſcutere produntur . Regio morbo correpris colorem breui reddunt, ſi ſequente longo balnei vſu,poſt exitum ebibantur. (Aeg. non retulit)

χρυσοκόμυ. CHRYS'OCOME palmi altitudine fruticat.coma ſpecie corymboꝝ, hyſſopo ſimili.radice hirſuta ,ſveratri nigri modo,tenui, cyperum æquante,

guſtu non iniucundo, ex auſtero dulci. in petroſis opaciſq; naſcit. Aeg. Chryſitis etiam dicitur. radix acri ſimul & aſtringente vi exiſtit, quare non multi in medicina vſus eſt quanquam peripneumonicis & iocinoroſis in mulſo elixa exhibeatur, cæterũ mẽſes educit.

CHRYSOGONVM déſe fruticat, quernis foliis, flore coronarii verbaſci. radix vt rapum extuberat, intus ruberrima, foris nigra. Quæ trita cum aceto, atque impoſita, muris & aranei morſibus auxiliatur. χρυσό γονος.

CHRYSOLACHANVM Plinius ab atriplice diſcreuit, in pineto foliis lactucæ naſci tradens, ſanare neruos inciſos, ſi confeſtim apponatur. Et alibi genus chryſolachani tradit flore aureo, foliis oleris. Coctum eſtur vt olus molle. Stranguriam diſſoluit ſi bibatur ex vino & aqua. Aluum ſiſtit. *χρυσό λάχανον

CYANI color eſt in nomine, qui honorem nomenque dederit cœruleo. Roſam cyanus excipit, cyanum amarãthus Plini. *κύανος

CICERAM non tam leguminibus Columella q̃ pabuli gñibus adnu- *

numerat, eamq́ proximã fœno græco & medicæ tradens. Eadem hominibus non inutilis, nec iniucunda eſt. Sapore certe nihilo differt a cicercula, colore tantum diſcernitur nam eſt obſoletior & nigro propior. Seritur primo vel altero ſulco menſe Ianuario, aut Februario, Martioue, quibuſdã tamen Italiæ locis ante calendas Nouembris. Læto loco & humido ſeri debet. Ea, vt volũt ſtercoratur ager.

CICERCVLA eſt minuti ciceris inæqualis angulos habens veluti piſum Ea multis in locis vtuntur, eiuſq́ cremorem phaſelis præferunt in alendo potentiorem.

CICI, lege Ricinus.

ἐρέβινθος Cheps CICER conſuetum legumen flatus creat valentis materiæ, aluum facilem reddit, vrinam mouet, lacti ſemini q́ generando accõmodatum, idẽ mẽſes elicit. At crios appellatum, hoc eſt arietinũ, aliis magis vrinæ ciendæ eſt, decoctum ipſius præſertim nigri, calculos quoq́ in renibus conterit. Quod orobiæũ ab eruo vocatur, calidius his eſt, & ſubamarũ. Syluestria quouis mo

do domeſticis ſunt validiora. Eſt autē ſylueſtre cicer foliis ſatiuo ſimile, odo re acri, ſed ſemine diſcrepat. Aeg.

CYCLAMINVS folia habet hederæ, purpurea, varia, in qbus ſuſq; deq; albicant maculæ, caule nudo, qua ternos digitos æquante, floribus in eo purpureis, roſarũ effigie, radice nigra, & aliquantum lata, vt rapũ videri poſſit. Aeg. Cyclaminus varias vires habet, etenim extergit, incidit, aperit, attrahit, & diſſipat. Succus ipſius hæmorrhoidas ſedi admotus aperit, duritias cum aliis diſcutit. Cũ melle ſuffuſis proficit, per nares purgat, abdomini inunctus aluum ſubducit, fœtus corrumpit. Radix autem tota ſucco qdem eſt imbecilior, ſed & ipſa vehemens adeo eſt, vt cum mulſa inſtar triũ drachmarum pota, interanea expurget. Cutis etiam vitia exterit.

κυκλάμινος. Buchormarien

Eſt & altera CYCLAMINVS, quā ciſſanthemon aut ciſſophyllon vocant, foliis hederæ, ſed minoribus, geniculatis caulibus, craſſiſq; circa vicinas arbores, capreleorum modo, ſe voluentibus, flore cãdido, odorato, acinis

κυκλάμινος ἑτέρα

hederæ mollibus,lenti guſtus,aliquantulum acris,radice ſuperuacua . naſcitur in aſperis. Aegi. Semen efficax eſt vt potum priori ſimilia faciat.

κυκλά-μινος τρί-τη. CYCLAMINVM tertiam Plinius ſibi demonſtratã aſſerit cognomine chamæciſſon,vno nomino folio, radice ramoſa qua piſces necabantur, qđ Dioſcorides nominetenus primæ cyclamino tribuit,ichthyotheron, a piſcium venatu nominans.

κώνειον. CIGVTA caulem ædit geniculatum, vt fœniculi,grãdem in cacumine,ramoſum,folia ferulæ,anguſtiora, graui odoratu.rami, mox vmbellæ in ſummo prodeunt,flores quoq; albicantes,& ſemen aniſo cãdidius, radice nõ alta,concaua. Cicutæ letale venenum ineſt,ſuaq; vi refrigeratoria necat. Remedio eſt vini meraculi potus. Succus exprimitur contuſis cacuminibus,priuſquam ſemina & comæ ſicceſcant. qui ſole denſatur in paſtillos. Efficaciſſima vis Creticæ, Megarenſi,mox Atticæ, & in Chio , & Cilicia naſcenti. Aegi. Cicutæ vires ſumme refrigeratorias eſſe omnibus conſtat.

CYMINVM, lege Cuminum.

CINNAMOMI genera plura, patriũ ſibi nomẽ vendicantia, Præfert tamẽ Mopſyliticũ, quod caſiæ, cui Moſyliti nomen eſt, aliquã referat effigiẽ Sed in eo genere recens, nigrum ex vinoſo in cinereum vergens, læue, tenuibus ramulis, ac frequentibus nodis cinctum, perquam iucunde olens Optimi fere indiciũ, iucundi odoris proprietate cõſtat. Inuenitur enim cum optimo eoq; quod peculiare eſt, odor rutæ aut cardamomo ꝓximus. Inſup acre, mordens, & cum calfactione quadantenus ſalſum, quod non cito confricanti aſperum, aut frianti lanuginoſum, læuibus tamen internodiis appareat. Si certior fieri voles, vellito ab radice ſurculum. facilis eſt huiuſcemodi probatio, nãq; fragmẽta miſcellanea quædam eſſe videntur. Quæ autem melius ſpirãt, ſuo halitu cum nares primum conſulũtur, olfactum explentia, deterioris dignotionem impediunt. Eſt etiamnum mõtanum, craſſum, pumilum, fulueſcens admodum. Tertium a Moſylitico, perquã ſuauiter olet, nigrum, frutico-

κιννάμωμον. Darſeni.

ſum,paucis intercedentibus geniculis. Quartum,fungoſum,candicans, aſpe‑ctu tuberoſum,vile ac friabile, magnã habens radicem, quæ caſiam plane re‑preſentat.Quintum genus,odore nare feriens,ſubrufum,& cortice fuluæ ca‑ſiæ ſimilee tangenti firmũ,minus ner‑uoſum,denſa radio firmatum . Iis quæ thuris,caſiæ,myrti,aut amomi odorẽ ſpirant,minus ſuauitatis ineſt. Deligi to ſcabrum,album,rugoſum.at læue, lignoſum circa radicẽ,vt inutile,reiici to.Eſt etiamnũ ſimile aliud,cui pſeudo cinnammo cognomen eſt,vile, iualidi odoris,ſolutarũq; viriũ . Vocatur etiã Zingiber,cum tamen ſit xylocinnamo mũ,præbens quandam cinnamomi fa ciem.Eſt autem lignoſum cinnnamo‑mum,ſarmenta longa robuſtaq; ferẽs, odore longe cinamomo inferiore.Sũt qui xylocinnamomum,a cinnamomo genere differre dicant, quod a natura eius abhorreat.Eſt & quoddam cinna‑momum,quod aliqui pſeudocinnamo mum appellant , perquam denſo atq; craſſo ſarmento, longe tamen inuali‑dius cinnamomo, & odore & guſtu.

Aegineta, Cinnamomi vis eſt ſumme tenuis, nõ item æque calida, ſed tertii ordinis, nihil autem ex iis quæ patrem ipſi calorem referunt adeo ſiccat, propter ſubſtantiæ tenuitatem. Cinnamomis autem vel pſeudocinnamomũ veluti inualidũ quoddã cinnamomũ eſt.

(CYNOCEPHALAEA eadem poteſt videri antirrhino, vt mihi quidem videtur.)

CYNIA aut cynocrambe, caliculum binum dodrãtum altitudine emittit, mollem, ſubalbidum, folia mercuriali aut hederæ ſimilia, certis interſtitiis ſubalbida ſemẽ foliis adhæret, paruum, & rotũdum. Folia cum caulibus pota, aluum cient, oleribus commẽdãtur. Ius decocti & pituitam & bilẽ aq̃ꝗ detrahit. folia cum caulibus pota aluũ cient. oleribus commendantur. Ius decocti & pituitã & bilẽ aquãq; detrahit. κυνοκράμβη

CYNOGLOSSON folia lati foliæ plantaginis habet arctiora, minora, lanuginoſa, caule vacat, & humi ſternitur. prouenit in ſabuletis. Contrita eius folia cum vetere ſuillo adipe, rabidorum canum morſibus, alopeciis & κυνόγλωσσον

ambuſtis medentur. Herba cocta & cũ vino pota, aluum mollit.

κύπερος Sahera de. Lucha.

CYPIRVS, quem aliqui eryſiſce trũ, vt aſpalathum appellant, folia fert porraceis proxima, ſed longiora & exiliora, caulem odorati iunci, cubitalem aut maiorem, angulosum, in cuius cacumine minuta folia cum ſemine exoriuntur, radices, quarum in medicina eſt vſus, cohærentes inter ſe, oleis oblongis ſimiles, aut rotundæ, nigro colore, ſuaui odore, amaro guſtu. In lacunoſis, paluſtrib. & cultis enaſcitur. Optima ẽ grauiſſima, dẽſa, fractu cõtumax, plena & aſpa, odoris cũ quadã acrimonia iucũdi, qualis eſt Cilicia, Syriaca, & quæ a Cycladibus inſulis petitur.

κύπαιρος ἰνδική,

Aliud CYPIRI genus tradunt in India naſci, gingiberis effigie, quod mãducatum croci vim reddit, guſtu amaro ſentitur, & illitum præſentem pſilothri vim exhibet. Aeg Iũcus anguloſus calfacit ſiccatq; citra morſum, hinc etiam humidioribus vlceribus cicatricẽ mirabiliter inducit, ac oris vlcera perſanat, habet & vim quandam inciſoriam, qua calculos comminuit, vrinam

& menſtrua promouet.

CYPRVS arbor eſt oliuæ foliis circũ ramos, latioribus, mollioribus, & viuẽtioribus, flore cãdido, muſcoſo, odorato, ſemine ſambuci, nigro. Optimũ naſcitur in Canope & Aſcalone. Aeg. Cypri folia & ſurculi mixtis conſtant viribus, diſcutiente & aſtrictoria, tum ea quæ ſine offendiculo & morſu ſiccet, ideoq; decoctum ipſorũ ambuſtis ſuperfuſum prodeſt, ac igneis inflammationib. cõgruit. Itẽ oris eruptiones, aphthas vocãt, ipſa arbor cõmãducata perſanat, item medicinis lieni dicatis miſcetur. κύπρος Henne. Alcãna

CIRCAEA, quam & dircæã aliqui vocant, foliis eſt hortenſis ſolani, agnatis crebris, flore nigro, puſillo, copioſo, ſemine milii, naſcente in qbuſdam veluti corniculis, dodrantali radice, triplici ferme, aut quadruplici, candida, odorata, excalfaciẽte. Naſcitur in apricis, ſaxis, & vẽto pratis. Aeg. Eius radix calida eſt, & odorata, quæ cũ vino pota fœminarũ locos purgat, ſemen in ſorbitione ſumptum lac generat. κιρκαία

CIRSIVM, caulis eſt tener, duo κίρσιον

rum cubitorum,triangulo ſimilis, ab imo foliola,roſæ ſpeciem referentia, anguli ſpinoſi,per interualla molles, folia bugloſſo ſimilia,maiora,ſubcandida,modice hirſuta, partibus extremis aculeata,cacumen caulis orbiculatum,hiſpidum in quo capitula purpurea,quæ ſoluuntur in lanugines. Radicem huius loco laboranti adalligatā dolores varicum ſedare Andreas ſcripſit.(Aeg.non meminit.

κίσθος Chaiet. Alteis. CISTVS,quem aliqui citharon, aut ciſſaron vocant,ramoſus frutex ē, ſed improcerus,folioſus,ſaxoſis locis naſcens,foliis rotundis,acerbis,hirſutis.flos maſculo vt mali punicæ,fœminæ albet.Hypociſtis,erythranon,aut cytinus a nonnullis cognominata, iuxta ciſti radices naſcitur,floris punici ſimilitudine.quædam flaua, altera virens, tertia candida. Liquatur acaciæ modo. Aliqui tamen exiccant, fractamq; macerant,& incoquunt,reliquaq;,vt in Lycio proſequuntur. Aegineta, Frutex eſt aſtringens,& modice frigidus virtute,folia ipſius & germina adeo ſiccant vt etiam vulnera cōglutinent, at flores

cum in ſecundo fere gradu ſicciores ſint, inteſtinorum torminib. aliiſq; flui dis vitijs accõmodati ſunt, extrinſecus illiti putrida vlcera compeſcunt.

CYTISVS, frutex eſt albus in to tum, vt rhamnus, ramos ſpargens cu bito lõgiores, in quibus folia fœni græ ci, aut loti trifoliæ, minora, dorſo me dio prominente. ea digitis trita erucã olent, guſtataq; cicer ſapiunt. Folia re frigerant. tumores inter initia diſcuti unt, ſi cum pane trita illinantur. deco ctum potu vrinam ciet. Nonnullis, qđ apes alliciat, ꝓpe aluearia ſerunt. Ae gineta Folia diſcutientis leniter & te pidæ nr̃æ ſunt queadmodũ & maluæ. κύτισος

CITRII medium acidũ, aut qua litatis expers, in quo ſemẽ eſt, tertii re frigerantium ſiccantumque ordinis ha betur. Cortex in ſecundo qdem abſceſ ſu ſiccat, ſed non item refrigerat, acri virtute præditus. Caro ipſius craſſi ſuc ci eſt, pituitæ generandæ apta & frigi dæ, ſemen digerit & ſic. 2. Folia arbo ris ſiccandi diſcutiendique vim repræ ſentant. Aegi. κίτριη Atrog.

CLEMATIS humi ſerpit, læ κλεματὶς

to, pinguiq́ ſolo prouenit, viticulas ſpargens craſſitudine iunci, exiguas, folia lauri figura & colore, multo minora. Gignitur in terrenis Aeg. Appellatur & daphnoides myoſinoides, polygonoides. Siccādi virtute pollet, qua fluores alui, quā diarrhœā dicunt, inteſtinorū tormina, & dentiū dolores finit. Cōtra venenatorum morſus recte imponitur. Eſt & altera clematis, quæ viticuloſum emittit ramulum, rubeſcentē, lentum, folium guſtu admodum acre, ac exulcerans. repit per arbores, vt ſmilax. Aeg. Huius fructus cū aqua potus pituitam & bilem per inferiora educit. folia ad lepras arcendas illinuntur.

κλημα τὶς τρίτη. CLEMATIS tertia Plinio receſetur, cētūculus Italis appellata, roſtratis foliis ad ſimilitudine capitis penularum iacens in aruis. Eſt eius egregius effectus, ad ſiſtēdam aluum in vino auſtero. Idem ſanguinē ſiſtit cum oxymelite, aut aqua calida. ſic & ad ſecundas mulierū efficax. ¶ Idem fere gnaphalii effectus eſt, quod Romanis ſimiliter centūculus appellatur, hinc fit vt quid differant addubitem.

CLINOPODION frutex eſt fo liis ſerpyllo ſimilis, ſurculoſus, duum dodrãtum altitudine. naſcitur in petro ſis. flores marrubii modo, ex interual lis diſtincti ſpeciem lecti pedum p̃bẽt. Aeg. Vis eius eſt calida ſiccaq;, nondũ vero adurens, ſed tertii fere ordinis. κλινοπόδιον

CLYMENVM caulem fert fa bæ, quadratum, folia plantaginis, folli culis ſupra caulem in ſeſe ĩflexis, vt in polyporum cirrhis. Probatiſſimum eſt e mõtibus. Succus ex herba tota cum radice exprimitur refrigerãs, & oẽs flui das affectiones aſtringens. (Galenus & Aegineta indictam reliquerunt.) κλύμενον

CNICVS foliis cõſtat oblongis, p ambitum diuiſis, aſperis, ſpinoſis, cau le ſeſquipedali, capitulo magnitudine grandis oliuæ, flore croci, ſemine can dido, alioqui rufo, lõgo, anguloſo. Hu ius flore in obſoniis vtuntur. Aegine. Cnici ſemine ad purgandam aluum duntaxat vtimur. Si quis extrinſecus eo vtatur tertii calefacientium ordi nis erit. κνῆκος, vel κνῆκος. Cartamum. Ghurtal. Kartam

COCCVM quo ĩfectores vtunť, frutex eſt ſurculoſus, paruus. cui grana κόκκος βαφικὴ

ceu lentes adhærent, quæ electa congeruntur Optimum gignitur in Galatia & Armenia, deinde Aſia & Cilicia, vltimum ex omnibus Hiſpanicum. Naſcitur quoq; in Cilicia, e quercubus, cochlearum exilium ſimilitudine, quod illius regionis mulieres ore legunt, & coccum vocitāt. Aegi. Granum tinctorium leniter ſiccat; vt de magnis vulneribus, & neruorum itidem cum aceto, aut oxymelite leuigatum commode imponitur.

*κωδιάμινον CODIAMINVM his anno, vere, & autumno emicat, æſtates hyemesq; fugit. Vocant & codianum bulbum ſylueſtrem interpretantes, & cordion eius florem.

*κόιξ. COIX, Theopraſto folio arūdinis angulari, ad nexus vtilis, a quo fiſcellæ genus. Atticæ coix, vt inquit Pollux, apud Dores Cois. fit & mentio de coicinis textis apud Strabonem.

κολχικόν Surugē. COLCHICON, aliqui ephemeron, ſunt qui agreſtem bulbum vocant autumni exitu florem ædit croci, cādicantem, ab eo tempore, folia bulbi, ſed pinguiora, caulem palmo altum, ferentem ruſum

tem ruſum ſemen, radicem foris e nigra rufeſcentem, quæ delibrata, candida & mollis ſpectatur, lacteo ſucco madet atque guſtatu, dulcis inuenitur. bulbus eius mediam habet rimam, fiſſuráq́, qua flos erumpit, plurimum in Meſſenia, & Colchis enaſcitur. Ea comeſa, fungorũ more, ſtrangulando enecat. Hanc autẽ depinximus, ne a quoq́ imprudẽter pro bulbo deuoretur, mirũ enim in modum ſaporis voluptate imperitos allicit, Remedio ſunt eadem quæ fungis. bubulum etiam lac potũ auxiliatur. itaq́ cũ ad fuerit, non aliud deſideratur auxilium. (Aeg. nihil adiecit quam eius alexipharmaca)

C O L Y C E A arbor circa Idã prouenit, alioqui rara inuentu, fruticoſa, ramoſaq́, & multis aliis concaua. folio vlmi, lõgiore, ſatis ad latifoliæ laurus accedẽre, ſed ampluſculo, & rotũdiore ſupra viridi, infra cano, neruoſoq́ prætenuib' neruulis fibriſq́, de medio callo in coſtarum ſpeciem adductis. materiæ ſolida, cortice nõ læui & quaſi vitigineo veſtitur. Radicib. per ſumma gracilibus, & ſolutis, cæterũ fibratis, & mi- * κολυκέας

rum in modum flauis. Sterilis & flore vidua, ſurculos tamen gemmaſq; circa folia pingues, læues, candidos, amẽtacea facie fundit. Præciſa, vel ignibus exuſta, ab imis rediuiua reſurgit.

* COLYCEA alia eſt apud Theophraſtum, folio ſalicis, comoſa, ramoſa, in totumq; ampla, valuulis leguminũ more nõ anguſtis, in qbus ſemel latum, paruum, durum non nimis, nec abunde pro magnitudinis ratione fructificat. (Hanc aliqui Plinio ſtaphylodẽdrum dici exiſtimant, de qua ſuo loco.

*κολουτέα. COLVTEA Liparæ peculiaris a Theophraſto traditur. Arbor magnitudine præſtans, fructum ferens in ſiliqua magnitudine lentis, qui mirum in modũ oues ſaginet. Naſcitur ſemine & fimo præcipue ouillo. Serẽdi tempus, cum arcturus occidit. Manari ſolo debet præmaceratũ, cum iam in aqua germinare cœperit. folium mittit fœno græco nõ abſimile. Arbor primum vni caulis emicat, trina cõcidendis ſcipionib. & baculis idonea. Si quis nimis decurtauerit mox emoritur, quippe quæ lateribus haudquaquam fruticet, ſpar

gitur deinde in ramos, quadrina prorſus adhorreſcit. (Si hæc arbor eſt quē Mauritani Sene vocāt, ſiliquoſus eius fructus denarii pōduſculo potus pituitam & bilem deiicit. Retorridā atrāq; bilem earumq; ſuffuſiones ex gallinaceo iure depellit. Vetuſto capitis dolori, ſcabiei, comitialibus, impetigini ſuccurrit. Sed ius potius ferucfacti, ꝙ triti farina propinatur. pulueris modo drachma, in decocto ſemuncia. interaneorum obſtructiones explicat. Actuarius.)

COMBRETVM baccari ſimillimum traditur, niſi quod procerius eſt foliorum exilitate vſque in fila extenuata Hoc totum cum axungia vulnera mirifice ſanare. *

COLOCYNTHIS ſarmenta foliaq; ſatiui cucumeris emittit, p terram repentia, diuiſa, fructum in ſpeciem mediocris pilæ conglomeratum, vehementer amarum. quem legere oportet cum cœperit in pallidum colorem permutari. Aegi. Cucurbita ſylueſtris validam purgādi vim obtinet, viridis ipſius ſuccus ifricatus πελοκυνθίς Kandel

coxendicum doloribus auxiliatur.

κόνυζα. CONYZAE duo genera. quæ par ua vocatur, donec præſtatior eſt maior vero frutice altior & foliis latioribus, graui odore. vtriuſq; folia oliuæ ſimilia, hirſuta, pinguia. in maiore caulis binum cubitorũ altitudine attollitur, in minore pedem æquat. flos fragilis, lutei aut fului coloris, qui in pappum abi, radices ſupuacuæ. Eſt & tertium conyzæ genus, caule craſſiore, ac molliore, foliis quam paruæ maiuſculis, minime pinguis, & maiore mior, multo grauioris odoris & iniucũdioris, ſed iefficacior. Prouenit locis riguis. Aegi. Conyza vtraq; Cal. ſic. 3. Hinc etiam oleũ in quo decoquitur rigores febriũ circuitu remeantes diſcutit. Flores idẽ præſtant, quorum decoctum menſes citat, & fœtus extrahit. De tertia nõ aliud tradit quam Dioſcorides.

* CONFERVAM appellant a cõferruminando, ſpõgiam aquarum dulcium verius quam muſcum aut herbã villoſæ dẽſitatis atq; fiſtuloſæ. Frequẽs eſt in Alpinis fluminibus. Hanc præſentaneum eſſe remedium ad oſſa confra

cta Plinius eſt author.

CONSILIGO ætate Plinii her ba in Marſis reperta. Naſcitur & Aequiculis circum vicum Neruesiæ. Radix eius ſuum & pecorum omnium remedium præſens eſt, pulmonũ vitio, vel traiecta tantum in auricula, Bibi debet ex aqua, haberiq; in ore aſſidue ſub lingua. Superficies huius herbæ an eſſet ĩ aliquo vſu, Plinio fuit incertum. Columella aduerſus peſtilentiam ingruentem gregi præſens remedium huius radiculæ vſum cognouit. Conſiliginẽ mulomedicis pulmonariam dici cœpiſſe teſtatur Vegetius.

CONVOLVOLI herbæ naſcentis per fruteta nullo odore flos eſt, nec crocis intus candorem tantum referẽs ac veluti naturæ rudimentum lilia facere condiſcentis.

CVNILARGO ſiue cunila maſcula, odoris eſt fœdi, radicis ligioſæ, folio aſpero. Tradunt manipulo eius abiecto omnes etiam a tota domo blatas conuenire ad eam.

CORIANDRVM aut coriannum vulgaris eſt notitiæ. Aeg. Ex con-

Kuſl or trariis viribus compoſitum eſt, tenuis ſubſtantiæ, terrenæ, amaræ, aquoſæq; humiditatis tepidæ particeps. Habet modicam vim aſtringendi, q apropter inflammationibus, eryſipelatis nō admodum feruentibus conuenit. Tumores molliuſculos cum aliquo in idem efficaci, diſcutit. Semē modice qdem cū paſſo bibitū, lumbricos pellit, liberalius autē ſumptum mentem tentat.

κόρις CORIS, quod aliqui hypericon vocant, frutex eſt folio ericæ, rubro, pinguiore, ac minore, non altior dodrāte, ſuauis, odoratus, acris. Aegi. Semē eius ad vrinam & menſes ciendos bibitur. Succurrit & phalangiorum morſibus, item ad opiſthototon cū oleo iuungitur.

κρανεία. CORNVS dura arbor eſt, baccas ferens oliuæ modo oblongas, quæ primum virent, dein per maturitatem rubeſcūt, aut ceræ colorem repræſentāt. Muria, vt oliuæ, condiuntur. Sanies q̃ virentia folia torrendo reſudarunt, impetigini conuenienter illinitur. Aegi. Corni fructus acerbus, ſi edatur, valide vētrem aſtringit. Folia autem & ger

mina acerbitate vehementer ſiccant, adeo vt maximis durorum corporum vulneribus glutinandis ſint.

CORONOPVS oblonga herbula eſt per terram repens, fiſſis foliis. coquitur in olere, radicem habet tenuem adſtringentem, quæ in cibo cœliacis facit. Prouenit in aggeribus, & locis incultis, & ſecus vias.

κορωνόπους Idē apud Paulum niſi quòd κολικοὺς pro κοιλιακοὺς perperā legitur κόστος.

COSTVS præcellit Arabicus, cādidus, leuis, eximia odoris ſuauitate. Secūdum locum ſibi vendicat Indicus leuis, vber, vt ferula niger. Tertius eſt Syriacus, grauis, colore buxeus, & odore feriens. Optimus eſt recens, albus, abunde plenus, denſus, aridus, a teredinibus nō eroſus, ſine graueolentia, guſtu calidus ac mordens. Sunt qui admiſtis helenii comageni præduris radicibus, adulterēt. quod deprehenſu facile eſt. ſiquidē neq; guſtu feruet helenium, neq; validum odorem vibrat, vt caput tētare poſſit Aeg. Coſtus modicū quidem amaritudinis plurimū vero acris & calidæ qualitatis habet, idoneus ſi quam ſit opus particulā calfacere, vel ex alto in ſumma humorem aliquem

elicere. Vrinam & menſes ducit, lum-bricos enecat. Quum vero & flatulenti cuiuſdam particeps ſit, venerem cum mulſo potus ſtimulat. Coxendicū do-loribus, reſolutis, febrium rigoribus ante acceſſiones, cum oleo infricatus, conducit.

κυδώνια · ſaffra-gel. COTONEA mala & ſtruthia fri-gido ac terreſtri donata temperamēto, vētrē ſupprimūt, vulnera glutinā. Æg.

κρατωόγονος CRATAEOGONVM, ſiue vt aliis placet, cratæonon, foliis melam-pyro ſimile eſt, multis calamis ex vna radice emicantibus, multorumque geni-culorum. ſemine milii. naſcitur in opa cis & frutetoſis, ſummopere acre. Eadē apud Paulum, ſed frigidum ſemen eſſe adiicitur, corrupta, ni fallor, lectione, aliter enim apud Galenū legitur.

κρίθμος. CRITHMVM, ſeu potius, vt aliqui, crithanon, fruticoſa & vndique folioſa herbula eſt, cubiti altitudinem fere petens. Naſcitur in maritimis, & petroſis, foliis pinguibus, numeroſis, albicātib', veluti portulacæ, latioribus & lōgioribus, ſalſo guſtu. flores cādidi ſunt, & ſemen, ceu roriſmarini, odora-

tum, molle, rotundum, quod ſiccatum rumpitur. habet intus tritici modo nucleum, radices digiti craſſitudine, tres aut quatuor grati odoris & iucundi, eſtur crudum coctumue in olere. ſeruatur etiã in muria. Aeg. Crethmon ſalſum eſt ſimul & amarum, ſed modice, quare & vis ipſius eſt abſterſoria & deſiccans.

CROCODILION chamæleontis nigri figuram habet. Naſcitur in ſyluoſis, radice longa, læui, aliquantũ lata, odore, vt naſturtii, acuto. Semen ei rotũdum ineſt, duplex vti ſcutũ Æg. Semen & ſuccus calidã, ſiccã, & diſcutiẽtem vim præ ſe ferunt, vrinas itaque & menſes mouent. Radix excreationes e pectore iuuat, item ſanguinem per nares ducit. κροκοδείλιον

CROCVM, optimum in medẽdi vſu Coryceum, recens, & boni coloris, paulum cãdidi gerens in capreolo, oblõgum, omnibus ſuis partibus conſtans, non fragile, plenum, a quo detractum eſt nihil, quod madefactum manus inficit, nec ſitum redolet, aut cariẽ ſentit, ſubacre. ſin huius generis nõ eſt, κρόκος. Zahafaran

aut vetus, aut humore perfuſum credi-
tur. Secundus locus datur Coryceo, e
tractu Lyciæ contermino. Tertius Ly-
cio e monte Olympo dein ex Aegibus
Aetoliæ. Cyrenaicum & Centuripinũ
inter Sicilica omnia viribus infirmius
eſt. Omnium natura oleracea. Itali ta-
men ob ſucci copiam, & coloris venu-
ſtatem, tingendis mortariis dicauerũt
quibus de cauſis magno venditur. Vti-
liſſimũ in medicina quod ante deſcri-
pſimus. Adulteratur imiſto crocoma-
gmate tuſo, atq; etiam lapæ ſublitu, cõ-
trita, quo pondus adiiciatur, ſimul ar-
genti ſpuma, aut plumbagine. ſed ma-
leficium declarat inſidens puluis, p̃ſer-
tim ſi defrutum in odorando ſubolet.
Aegine. Crocus Cal. 2. ſic. 1. aſtringit
& concoquit.

CROTON, quære Ricinus.

κολοκύν-θα
Haraba

CVCVRBITA humidi frigi-
diq; in ſecundo abſceſſu temperamenti
eſt, vnde tota ſi imponatur, calidas re-
frigerat inflammationes.

σίκυος.
Kura.
Cheriar

CVCVMIS eſculentus qdẽ viri-
dis refrigerat humectatq; in 2. ordine,
caro ipſius feruidas ſolatur iflãmatio-

nes. Semen abſtergendi incidendiq; vir tute prædium, vrinas mouet, & corpus nitidum efficit. Aridus ſiccat in 1. ordi ne, vehementiuſq; abſtergit, & ſemen, & radix.

CVCVMIS ſylueſtris fructu ſo lo diſtat a ſatiuo cucumere, quem lon ge minorem parit, oblongis glandibus non diſſimilem, folia atq; ſarmēta ſati ui refert, radice candida, magna. naſcit in ſabuletis, & ruderibus, frutice in to tum amaro E fructu huiuſce cucum e ris, fit medicamētum quod elateriū vo catur, ad hunc modum, Decerpti cucu meres, qui tacti protinus exiliunt, ſer uātur nocte vna, poſtridie impoſito ſu pra craterem rariore cribro, vtriſq; ma nib. ꝓhēſi, ſigillatim ſupino cultro, ſur ſum verſus aciem habente, finduntur, atque per cribrū humor in ſubiectum vas exprimitur, ſimulq; carnoſum qđ hæſit cribro, quo facilius excidat, elidi tur. quod ita preſſum eſt, reſidere ſinit, atque in vicinam peluim demittitur. coaceruata autem in cribro ſegmina, dulci aqua ꝓfunduntur, & denuo preſſa abiiciuntur. humor in pelui agitatur,

σίκυς ἄγριος. Kephe. aliemar Kate Alheni ei.

ἐλατήριον

& linteo opertus, ſoli exponitur. dūq; ſteterit, tota ſupernatans aqua cum humore cōcreto, effunditur. hoc vero idē tidem fieri ſolet, donec exiſtens aqua liqueſcat, qua ſtillatim exhauſta, ſedimētum mortario ſuſcipitur, & cōterēdo cogitur in paſtillos. Sunt qui ad hauriēdam protinus ſucci abūdātiam, cribratos cineres humi inſpargant, & mediū cauantes, triplicatum linteum obtēdāt per quod elaterium cum ſua humiditate diffundunt, ſiccatumq;, in pila, vt dictum eſt, cōterant. Aliq pro dulci aqua marinā perfundētes, ita eluunt. Alii in nouiſſima lotione, multam aquam reſpergunt. Elaterium optimum eſſe cōſtat, læue, nō pōderoſum, cum candore leniter humectum, guſtu amariſſimū, quodq; lucernaR; luminibus obiectum facile flagret. Porraceū tamē ſcabrūq; ſi turbidū ſpectetur, atq; erui cineriſq; plenum ſit, graue & vitioſum eſſe ſolet Nec deſunt qui cucumis ſucco amylū immiſceant, vt cādorem ipſum & læuitatem imitentur. A bimatu ad decēnium deiectionibus vtile eſt. Aeg. Cucumeris ſyluatici radix detergit, diſſi-

pat,emollit Succus ſiccãdi vires habet qui videlicet radice & foliis expreſſus elaterio ſimilis,ſed imbecillior eſt Elaterium autem cal.2. menſes ꝓuocat. fœtus appoſitu propter ſummam amaritudinem necat.euacuationem ex naribus cum lacte inſtillatum molitur. Clyſtere iniectum pituitam,nonnunquã etiam ſanguinem extrahit.

C V M I N V M ſatiuum ori gratũ eſt,ſed multo magis Aethiopicũ,quod Hippocrates regium appellauit.ſecundum locum tenet Aegyptum, reliqua ſequuntur. Prouenit in Galatia, in Aſia,Cilicia,& Terentia, & pleriſque aliis tractibus. κύμινον. Camũ.

Sylueſtre C V M I N V M, plurimum efficaciuſq; in Lycia & Galatiæ, Aſia,atq; Carthagine Hiſpaniæ gignitur,frutice paruo,dodrantali caule, ac tenui,quaternis aut quinis foliis tenuibus,veluti ſerratis,& gingidii diuiſura in cacumine capitula quina, aut ſena habet,mollia,rotunda,in quibus eſt ſemẽ aceroſum,guſtu ſatiuo acriore naſcitur in collibus. Eſt & aliud ſylueſtris cumini genus,ſatiuo non diſſimile,qđ κύμινον ἄγριον

a ſingulis floribus penſilia promit corr
nicula, in quibus ſemen eſt melanthio
ſimile, quod potum omnium ſerpētiū
morſibus præſidio eſt. calculoſis & iis
qui vrinæ ſtillicidio vexantur, aut con
cretum ſanguinem cum lotio reddunt
auxiliatur ſed apii ſemen ferueſactum
poſtea bibendum eſt. Aegineta, Cymi-
num calefacit tertio Vrinam mouet,
flatus diſcutit.

κυπάρισσος Saro
C V P R E S S V S refrigerat & aſtrin
git. Aegineta, Cupreſſi galbuli & turio
nes ſiccandi viribus pollent, nullo ca-
lore cōſp cuo, quapropter vulnera ma
gna in duris corporibus conglutinant,
& in flaccidis putridiſq; vlceribus in al
to fixas humiditates citra noxam depa
ſcunt, itinorūq; ramicibus opitulātur.

C V N I L A mollis ramis ac foliis
hiſpida lanugine obducitur, tritaq; mel
lis habet odorem, digitis tactu eius
cohærentibus.

D

Δαφνοειδής
DAPHNOIDES cubiti alti-
tudine fruticat, ramis flexilibus
obſeqoſiſq;, multis, ide ſurſum
verſus folioſis. cortex ſupra modū vi-

ſcoſus ramos veſtit. folia lauri, gracilio ra, & molliora, fractu cõtumacia, quorum guſtatu os & fauces incẽdũtur, flores candidi, bacca cum maturuit, nigra radix inutilis. naſcitur in montoſis. Aegineta, Laureola eiuſdem faculta tis eſt cum laure Alexandrina.

DAMASONION, q̃re Aliſina.

DAVCVM aliqui Daucium vocãt. Creticũ foliis fœniculo ſimile, minorib. & tenuioribus, caule dodrantali, vmbella coriandri, flore albo, ſemine acri, cãdido, hirſuto, ſuauiſſimi odoris in mãdendo. radix digitali craſſitudine & dodrãtis lõgitudine adoleſcit. in ſaxoſis naſcitur, & locis ſole illuſtratis. Aliud eius genus, ſylueſtri apio ſimile acre, odoratũ, aroma olens, feruentis guſtus, Probatiſſimũ Creticũ. Tertium aſſignatur genus foliis coriandri, floribus albis, capite & ſemine anethi, muſcario paſtinacæ, ſemine oblongo, ceu cumini, acri. Agi. Daucus qui & ſtaphylinus dicitur, hortẽſis qdẽ radice flatulẽta ẽ, & venerẽ mouet, itẽq; ſemĩe. Syl ueſtris ãt ſemẽ minime flatuoſũ ẽ, ſed vrinã & menſes citat, vt & herba ipſa;

Δαῦκος

inefficacius tamen. Sed hæc magis ad paſtinacã Dioſcoridis q̃ daucũ faciũt.

δελφίνιον.

DELPHINIVM, ſurculos emittit a radice vna ſeſqpedales, aut maiores, a quib folia exeunt parua, tenuia, diuiſa, prælunga, quæ delphinorũ effigiem repræſentant, vnde tractum nomen eſt. flos violæ albæ nõ diſſimilis, purpureus, & ſemen in ſiliqs, milio ꝓximum, quo non aliud vtilius tibi poteſt, ab ſcorpione percuſſis. Aiũt enim obiecta herba, ſcorpiones reſolui, atq̃ ignauos torpeſcere, ſemota vero ea, ſeſe recolligere, Prouenit in aſperis & apricis. Alterum eſt delphinium, quod Romã bucinũ vocãt, ſuperiori ſimile, ſed foliis & ramis lõge gracilius. Viribus eiſdem pollet, ſed non ita efficacibus. (Non habetur apud Aeginetam.)

δίκταμνος.

DICTAMNVM, aliquib. ſylueſtre pulegium vocatur. Cretẽſis herba eſt, acris, leuis, pulegio ſimilis, ſed maiorib. foliis, quæ tomento quodã ſpiſſaq; lanugine pubeſcunt florẽ nullum aut ſemẽ ꝓfert. Quod pſeudodictamum vocant, multis in terris naſcitur, ante dicto ſimile, ſed minus quam

ψευδοδίκταμνος.

illud

illud acre. Eoſdē effectus præbet, ſed ïefficacius multo. Defertur a Creta alterum dictamni genus, foliis ſiſymbrii ramis maioribus, in quibus flores ſylueſtris origani, nigri, molles. odor foliorum iter ſiſymbrium & ſaluiam iucundiſſimus. Efficax ad eadem, ſed minus nares ferit. miſcetur emplaſtris, & medicaminibus quæ aduerſus ſerpentium iniurias confingũtur, theriaca vocāt. Aeg. Tenuius eſt partibus pulegio cætera ſimile. imbecillius autem eſt pſeudodictamnon.

DIOSPYROS vel diopyros arbor fructum habet caraſo ſimilem, duro intus nucleo Theophraſt. διόσπυρος.

DIPSACVM aculeatarũ generis eſt. caulem habet altum, ſpinis horridum, foliis lactucæ, ſpinoſis, binis, genicula ſingula complectētibus, ꝓlongis ceu quaſdam bullas intus & extra aculeatas, in dorſi medio habētibus, cōcauo alarum ſinu, in quo imber aut ros aſſeruetur. vnde dipſaci, quaſi ſitiētis, nomē traxit. in cacumine caulis, ſingula ſurculis capitula īſunt, oblōga, echinata ſpinis. quæ areſacta, cādida ſpecta δίψακος.

tur, diſſectaq; medulla tenus, vermicu
los oſtendunt. Aegineta. Huius ſpinæ
radix ſiccat ſcdo, cũ aliq̃ abſtergẽdi vi.
Δωδε-
καθεος
DODECATHEO folia ſeptem
lactucis ſimilia exeunt a radice lutea.
in aquam potam omnibus morbis me
deri tradunt, item malis quæ mem-
brarum ſentiuntur, neque non iis quæ
totis corporibus graſſantur.
Δορύκνι
ον.
DORYCNION. Crateuas hali
cacabon, aut calea vocat. frutex oleæ
nuper ꝓdeũt, ſimilis. naſcitur in petris
non procul a mari, ramis cubito mino
ribus, foliis oleæ ſimilib. colore, mi-
nuſculis, firmiorib. ꝑter modũ ſcabris,
flore candido, ſiliqs in cacumine, ceu
ciceris denſis, rotundis, qnis intus aut
ſenis ſeminibus, exigui erui magnitu-
dine, læuib. firmis, verſicoloribus, ra-
dix ad digiti craſſitudinem & cubiti lõ
gitudinẽ adoleſcit. id ſomniferum eſſe
conſtat. Copioſius hauſtum mortẽ ad-
fert. Nec defuere qui dicerent, ſemẽ in
amatoria expeti. Aegineta, Simile tẽ-
peramento eſt papaueri & mandrago-
ræ, immodice refrigerãs. Quod ſi par-
ce ſumatur torporem inducit, copioſi-

us,interimit.

DRABA herba ad cubiti altitudinem aſſurgit,tenues ſpargens ramos, & ex vtroq; latere folia,ceu lepidii,ſed molliora,& cādidiora. in cacumine vere ſambuci vmbellam gerit, candidos flores habentem.Herba hæc cum ptiſana coquitur, in Cappadocia maxime. ſemen aridum pro pipere obſoniis admiſcetur.(Aegine.præteriit.) Δράβη.

DRACVNCVLVS folio cōſtat hederaceo,magno,cādidis notis īſigni,caule recto,bicubitali,verſicolore,maculis reſperſo purpureis, ita vt anguē plane referat,baculi craſſitudine.fructus ſūmo caule racematim cohæret,colore primū herbaceo. & cum ematuruit,croceo,guſtu feruens,mordaxq;.radice aliquātulū rotūda, bulboſa,aro nō abſimili,tenui obducta cortice.Naſcit' in ſepib' vmbroſis.Aeg.Sil'e qddā aro hēt,ſed eo acrius, amarius, calidius,tenuiuſq; eſt,cū adſtrictiōe nō nulla. Radix ipſius pota viſcera purgat,& puicaciū ſeu malignoꝝ vlcerum excellētiſſimum eſt remediū. ex æquo etiam folia,fructus valentior eſt. Δρακόντιον.

δρυοφόνιη. DRYOPHONVM olus ſylueſtre filiculã ſiue driopteri ſpecie æmulatur, ramulis ſiue cauliculis tenuibus ſeſquipedalibus, quos circũdant vtrinq; folia, pollicari amplitudine ruſco ſimilia, niſi quod teneriora ſunt & cãdidiora. flore ſambuci lacteo, ſemine guſtu mordaci, vnde eo vice piperis vtuntur, coquuntque, cauliculos in cibis admodum gratos.

δρυόπτερις. DRYOPTERIS naſcitur in veterum roborum muſco, filici ſimilis, multo minore foliorum inciſura: radicibus inuicem implexis: hirſutis, guſtu acerbis, in dulcedinem vergentibus. Aeg. Dulcis, acris, & leniter amara eſt: cæterum vim habet excedentem qua & pilos abolet.

γλυκυῤῥίζα. Sus. DVLCIS radix plurima gignitur in Cappadocia & Ponto: fruticoſa eſt, ramis binum cubitorum altitudine aſſurgentibus: foliis lentiſci, denſis, pinguibus, tactuq; gummoſis: flore hyacinthi: fructu pilularum platani magnitudinis, aſperiore, qui ſiliquas lentiũ modo hẽt, rufas & paruas: radicibus lõgis vt gẽtianæ, coloris buxei, ſubacerbis &

dulcibus: quæ dēſantur in ſuccum, lycii exemplo. Aeg. Tepidi humidiq; tempe ramenti eſt, alicuius etiam aſtrictionis particeps, eoq; nō modo fauces exaſpe ratas læuigat, ſed etiam veſicæ ſcabiei medetur: eadem ſitim arcet.

E

EBENVS optima habetur æthiopica & nigra, nullos hñs venarum diſcurſus, factitii cornus læuore. cum frāgitur dēſa apparet, mordēs guſtu, atq; aſtringens. ſuffitur iucūdo odore ſupra carbōes ſine fumi tedio. recēs aūt ad ignē ꝓlata, ob pinguitudinē accēditur, & trita ad cotem flaueſcit. Altera eſt īdica, īternatis ſegmentis cādicātibus, & modice fuluis, i ē frequētib. maculis cæterū prior bonitate antecedit. Apud quoſdam ſeſamina, aut ſpinea ligna cōſimilia pro ebeno væneūt. qđ diſcernit ex eo, ꝙ fungoſa ſunt, & ī purpureas aſſulas reſoluunt, nihil mordacitatis in guſtu, nec redolētiæ ī ſuffitu ꝓferētia. Aeg. Ebeni lignivis ē excalfactoria, deterſoria, & ſubtilis, quapropter q̄ pupillas obſcurāt abſtergerē creditur aliiſq; ocularriis miſcet medicinis. ἔβενος. Abanus

(ECHINVS idem erino', meo quidem iudicio.

ἐχίου ECHION, folia habet prælonga, hirſuta, aliquantũ tenuia, anchuſæ proxima, minora tamen, ſubrubra, & pinguia, ſpinulis tenuibus horridula, cauliculos exiles, nũeroſos, mĩutaq; vtroq; latere folia, expãſa, pinnataq;, nigra, in ſummo caule minuſcula, flores ſecundũ folia purpureos, in qbus ſemina capiti viperaꝝ ſimilia inſunt. radix nigricat, digito tenuior. Aeg. Hanc alii doriada, alii alcibiadon vocant, non modo a ſerpente commorſis cum vino pota auxiliatur ſed præſumentes quoq; percuti non patitur.

ἐλαιόμελι In Palmyris Syriæ, quod ELAEOMELI vocant, ex quodã caudice manat oleum melle craſſius, ſapore dulci. Aegi. Inſtar duorum cyathoꝝ potũ cũ aquæ hemina crudos humores bilioſoſq; ex aluo educit, qui vero id bibũt, torpeſcunt, quod extimeſcendum non eſt, ſed excitari ipſi debent.

ἐλαφοβόσκου ELAPHOBOSCO fœniculaceus caulis eſt, aut rorimarino ſimilis, geniculatus, foliis duum digitoꝝ latitudi

ne,vt terebinthi,prælongis, aliquantũ aſperis,circũfractis . adnata multa hẽt ferentia vmbellas anethi ſimiles, & ſemina eiuſdẽ,florem ſubluteum,radice ternum digitorꝫ longitudinis,& craſſitudinis vnius,candida,dulci,eſui apta. Caulis tener pro olere manditur, contra ſerpentium ictus,datur ſemen in vino.Fama autem eſt,hoc pabulo,ceruas ſerpentium morſibus reſiſtere. Aegineta, Cal.fic.2. Subſtantia eſt tenui.

ELATINE folia hẽt helxinæ,minora,rotũdiora,piloſa,dodrãtalibus ramulis , qnis ſeniſue , a radice folioſis, guſtu adſtringentibus.naſcitur in ſegetibus,& cultis. Aegi. Mediocri eſt frigiditate,& aſtrictione donata. ἐλατίνη

ELEOSELINVM in humidis naſcitur,ſatiuo grandius , & ad eadem efficax. Aegine.Paluſtre apium idẽ poteſt quod hortenſe. ἐλεοσέλινον

ELICHRYSON qdam chryſanthemon, nonnulli & id amaranton vocant, quo deorꝫ ſimulacra coronant ramulũ habet cãdidũ,virẽtem,rectum, firmũ,folia itercedentibus ſpatiis anguſta, abrotono ſimilia , comam aureæ ἑλίχρυσος

lucis, in orbem, vmbella rotũda veluti ſiccis corymbis depẽdẽtibus, radice tenui. naſcitur in aſperis, & torrentiũ alueis. Aegin Eius coma cum vino pota vrinæ anguſtiis, ſerpentium morſibus, coxarum dolori, & ruptis accommodata eſt, menſes educit, ſanguinem coactum ex mulſo pota diſſoluit, & deſtillationibus auxiliatur.

ἔμπετρον. EMPETRON aliqui phacoides vocant, naſcitur in montibus, & maritimis, ſalſo guſtu. ſed quo proprius terreno fuerit, amarius ſentitur. Aegi. Pituitam & bilem purgat Eſt etiam ſalſum, quare abſterſionibus accommodatur. (Cognomen eius praſſoides apud Paulum legitur, non phacoides.)

*ἐννεάφυλλον. ENNEAPHYLLON herba Plinio folia lõga nouẽ habet, cauſticæ naturæ, in lũborum doloribus & coxendicum imponitur vtiliſſime: continuo enim puſtulas excitat.

ἐφήμερον Kimatz EPHEMERON aliqui ſylueſtrẽ irin appellant, folia habet lilii, ſed tenuiora, caulẽ parem, florem candidũ, amarum, ſemen molle, radicem vnam digitali craſſitudine, lõgam, adſtringen

tem, odoraram naſciturin ſyluis & opacis. Aegi. Miſtæ poteſtatis eſt & repellentis, & diſcutientis per halitum. (Ephemeron venenoſum in Colchico depingetur.)

EPIMEDIVM, caulis eſt non magnus hederæ foliis, denis atq; duodenis, neq; florem, neq; fructum ferens, radice tenui, nigra, graui odore, guſtu fatuo. naſcitur in humidis. Aegi. Virtus eius eſt mediocriter frigida cum humiditate aquoſa, quod ſi illinatur, mammas rectas conſeruat. dicitur etiam ſterilitatem potu facere. ἐπιμήδιον

EPIPACTIS ab aliis helleborine, parua herba, fruticoſa, exiguis foliis. Iocineris vitiis vtilis, & contra venena pota. Idem Aeg. ἐπιπακτίς.

EPITHYMON, flos eſt e thymo duriore, ſatureiæ ſimili capitula habet tenuia, & leuia, & i eis caudiculas, quaſi capillamenta. plurimum in Cappadocia, & Pamphylia gignitur. Æg. Gal. ſic ∻. thymo efficacius. ἐπίθυμον

EPIROTICA mala, quæ latine orbiculata dicuntur, ſtomacho vtilia, ſiſtunt aluum, vrinas euocant, malis tñ ἠπειρωτικὰ μῆλα.

cotoneis inualidiora.

ἵππου-ρις. Dheneb Alchail. EQVISETVM in riguis & ſcrobibus naſcitur. cauliculi ꝓdeunt inanes geniculati, in ſe farcti, rubeſcentes, ſcabri, & iuncea circa eos folia, crebra, exilia. in ſublime eqſetum attollitur, vicinos arborꝫ caudi es ſcandens, obuolutūq; dependet, comis multis, nigris, vt equorꝫ cauda. radix lignoſa, dura. Alterum equiſetum caulis eſt rectus, cubitalis, aut maior, inanis. comis per iteruall a breuioribus, cādidioribus, & mollioribus. Id cum aceto tritū vulneribus remedio eſt, eademq; fungitur facultate. Aeg. Hippuris aſtringentē cum amaritudine facultatē poſſidet, eoq; valēter ſimul & ſine morſu deſiccat. vulnera maxima cōmittit, inteſtinorum ramicibus opitulatur, & vitiis fluore infeſtātibus cum vino pota medetur.

ἐρείκη. ERICA fruticoſa arbor, myricæ ſimilis, longe minor. cuius flore apes reprobū mel efficiūt. tam flos q̄ coma ſerpentium ictibus illitu medet. Aeg. Vi pollet diſcutiente citra roſionem. flore ipſius potiſſimū & foliis vtendū.

ἠρύγγιον. ERYNGION aculeatarꝫ generis

eſt. Cuius folia in principio, ſale cōdi-ta, in cibos recipiuntur. lata autē ſunt, & extremo ambitu aſpa, guſtu aromatica. Eryngio, cum adoleuerit, cōplures ramulornm ſtriæ rubent, in quorū ſummitatibus globoſa capitula, duraꝶ acutiſſimūq; ſpinaꝶ ambitu ſtellatim circūuallantur, quorum colos alias viridis, alias albus, interdum cœruleus inuenitur. radix oblonga. lata, foris nigra interne candida, pollicis craſſitudine, odorata. Naſcitur in aſperis & campeſtribus. Aegineta, Calfacit quidem non manifeſto, ſiccitatis autem haud obſcuræ nec modice parceps. Cētum capita.

ERINVS naſcitur apud fontes & fluuios, foliis ocimi, ſed mioribus, parte ſuperna diuiſis, qnis, ſeniſue, dodrantalibus ſurculis, fiore candido, ſemine nigro, & acerbo. folia & caules lacteo ſucco turgent. Aegineta. Eius ſeminis denarii duo cum mellis denariis quatuor illiti, oculorum fluxiones ſiſtunt, ſuccus aurium doloribus benefacit. Alibi de echino ſcribit, herba repellente & ſiccante ob ſuam acerbitatem, eadem autem erino videtur. ἐρῖνος

*ἐριφία ERIPHIA ſeptem lanuginoſis ramulis apii modo foliat́, purpureo flore, & eo quidem perenni, ſemine fabaceo, totidē radiculis quot ramis. Hanc magi prodidere in auena ſcarabeū habere, ſurſum deorſumq; decurrentem, cum ſono hœdi vnde nomen accepit. Hac ad vocē pſtāti⁹ eē nihil tradiderūt.

*ἐρύσιμον σισαμῶδες. ERYSIMVM cereale, vel irio culmo conſurgit ferulaceo, foliis ſeſamæ ſimilibus ſanguineis, flore ſeſamæ ſoliaceo, prorſus idē erat, niſi pinguis eſſet. Fruges eſt æſtiua, & ante Vergiliarum exortum ſeritur Italiæ ritu, alioqui in Græcia & Aſia earundem occaſu. Recens ſato irioni pluuius imber nocet, quāquam reliquis frugibus prodeſſe credatur, quo virente ſicuti ſeſama, nullum animal veſcitur, qđ amarus ſit. Gale. Eryſimum corporis coalitu ſeſamo vicinum, ſed inſuauius longe eſu, tenuis alimenti, in omnibus ipſo deterius, vt panicum milio. Vtrūq; tamē calidum eſt, ſitimq; cibo cōcitat.

*ἠρυσίσκηπτρον ERYSITALE foliis eſt acāthi, luteo flore. datur in vino contuſis & euerſis.

Cruda ERVCA venerem largiore cibo concitat. ſemen eodē effectu pdeſt. vrinam cit, concoctioni prodeſt. aluo perquam cōmodata. ſemine ad cōdimenta vtuntur. quod, vti in longū tēpus aſſeruetur, adiecto lacte aut aceto, digerunt in paſtillos. Gignitur etiamnum ſylueſtris eruca, maxime in Iberia quæ occidentem ſpectat. cuius ſemine pro ſinapi incolæ vtūtur. vrinam vehementius pellit, multo ſatiua acrior.

Aeg Eruca ſimilis eryſimo eſt, temperamento flatulenta, ob quod ad venerē iſtigat. ſemē ipſius vrinā quoq; mouet. Sylueſtris domeſtica valentior eſt.

ERVILIA genus eſt leguminis, folio quam faba longiore, flore apibus gratiſſimo, ideo circa aluearia ſeri præcipiūt. Eiſdem quibus lens pinſitur modis. At eruilia ſylueſtris herba eſt, amaritudinis eximiæ, colore & folio cicerculæ, quanquam minore. ὤχρος, vt interdū reddit Gaza.

ERVVM paruus frutex omnib. cognitus, anguſto folio, tenuis, ſemina in valuulis habens, e quib. farina fit, nomine eruina, ad medēdi vſus cōueniēs. Parandæ farinæ ratio hæc eſt, vberiora ὄροβος. Hyeſene. Keſen.

grana candidaq; deligũtur, pmiſcẽdoq; aqua reſpgunt, donec ſufficiẽter combi bãt. poſtea torrẽtur, vſq; dum hians cortex diſrũpat. molitaq; farinario cribro incernuntur. poſtremo farina recõdit. Aeg. Eruũ cal. 1. ſic. 2. cũ amaritudine, quapropter incidit, detergit, obſtructa aperit, liberalius ſumptum, ſanguinẽ per vrinam expellit.

※ πλατύφυλλος ESCVLVS, vel æſculus iter glã diferas folii amplitudine pſtat. Hic græci platyphyllon, id eſt latifoliã vocant, vt qbuſdã placet. fago pceritate & glande inferior eſt. Galla viſu qdẽ quernæ non diſſimili, niſi q lenior, ſed ad rem nullã vtili, verũ alteram nigram habet, qua lanæ iſiciuntur. Fert glãdẽ hiſpido calyce, grandem, bonã, fungoſam, carnem fieri ea tradũt. Foliũ graue, carnoſum, pcerum, ſinuoſum lateribus. Quãtum corpore eminet, tantum radice deſcẽdit. Autumno reddit fructum, ſi Vergilio credimus. (Permulta quæ aſſignãtur latifoliæ tam a Theophraſto, quam Plinio, in eſculo etiam inueniuntur, quapropter ſi non eadem ſit, ab ea tamen non multum diſſidet.

EVONYMOS, aliq anonymon vocant, quũ alibi, tum in Lesbo inſula proueniens, punicæ mali magnitudine atq; folio eiuſdẽ, maiori q̃ vinca puinca, & vt punica tenero. flore albæ violæ ꝓximo, odore graui, ac peſtifero, folliculis ſeſami, in queis acinus quadrangulus, ſolidus, ſiue ſpiſſus, qui ĩ verſus quaternos digeratur, pecori guſtatu letalis, ſed & capris precipue mortifera ſunt & folia, niſi ꝑcipiti alui deiectione ſuccurratur. Geiminat menſe ſeptẽbri floret vere. Arbor eſt infœlix. ἐυώνυμ

EVPATORIVM, fruticoſa herba eſt, vnicum efferens caulẽ, lignoſum, nigricantem, rectum, tenuem, hirſutum, cubitalem, interdũ ampliorem foliis per interualla quinquefolii, aut cannabis magis ſimilibus, quinquepartito aut amplius diuiſis, nigricantibus, per ambitũ ſerratis. ſemen medio caule erumpit, piloſum, deorſum ſpectãs, qđ ſiccatũ veſtibus ihæret. Nec deſunt qui aberrãtes, argemonẽ hãc appellarũt cũ tñ lõge alia ſit, vti expoſuimus. Æg. Tenuẽ vim & icidẽtẽ ſine cõſpicuo calore hẽt, q̃ iecur obſtructũ expurgat, ẽ ἐυπατ. Caſat

mento recedit, ſiue refrigerando ſiue ſiccando, caro ipſius nonnullius[etiam abſterſoriæ qualitatis eſt, excreationibus e thorace & pulmonibus vtilis. Quã autẽ cortex fabæ nonnihil quoq; aſtringat, tota ipa in poſca decocta cœliacis & dyſentericis conducit, illita vero inflãmationibus & tumoribus medetur, lac in mammis extinguit.

Aegyptia FABA, quã aliqui Põticam vocant, in Aegypto plerunq; ꝓuenit. in Aſiæ etiam Ciliciæq; lacubus inuenitur. Folia habet ampla, etiã ſi ad arborũ frõdes cõparentur, caulem cubitalem, digiti craſſitudine, florẽ roſeũ, dupla papaueris amplitudine. & vbi flore exuitur, fert folliculos veſparũ fauis ſimiles, in quibus faba ſupra operculũ bullantis ampullæ modo, ꝓminet. Ciborion ideo noiant, id eſt arculã, quoniã feratur ipſa, humenti glebæ mãdata, & ita in aquã demiſſa. Radice firmatur harundine craſſiore. quæ cruda coctaue eſtur. ei colocaſiæ nomen eſt. Faba virens manditur, & exiccata nigreſcit, vulgarem magnitudine ſuperat. Aegineta, Aegyptia faba humidior no κύαμος αἰγύπτιος.

ſtra eſt, & excrementitia.

φηγός. FAGVS eaſdem quercui vires habet, ſed intenſiones vt etiam ilex. tenera eius folia illita non inſtrenue ſiccāt. (Alterum fagi genus quod Latini ſciſcimam vocant) in oxya quære.

νάρθηξ. FERVLA caules, ſi edantur, capitis dolores faciunt. muria condiuntur. Ferula itaq; caule profert ternum ſæpe cubitorum; folia fœniculi, longe aſperiora & latiora, qua ab imo caule vulnerata ſagapenum efficitur. Aegin. Ferulæ ſemen extenuat calfacitq;. medulla ipſius viridis adhuc aſtrigit, coq; ſanguinem ſpuentibus, & cœliacis accommodatur. (De Sagapeno ſuo loco dicemus.)

φῦκος. Sin. FIGVS arbor calidi tenuisq; temperamenti eſt, adeo vt liquor & filiorū ſuccus, nō rodat modo vt abſtergat vehementer, ſed etiā exulceret, ora venarum aperiat, & myrmecias exterat. qn etiam purgandi vim obtinet. At ſylueſtris ficus quam caprificum vocant, in omnia efficacior eſt domeſtica. Ficus fructus aridi in ſecundo fere ordine ſiccant. (Galenus hēt, cal. 2. nō āt ſic. 2. vi

delicet principio ſecũdi, aut fine primi calefaciunt) pingues aũt, duros tumores magis maturant, acriores detergũt diſcutiuntq́. Decoctũ ficuũ mellis ſpeciẽ referens, quod iam nõnulli ſiræon appellant, viribus melli reſpondet. Virides quidẽ ficus imbecillioris virtutis ſunt vtræq́ tamen & virides & aridæ aluum ſubducunt. At ficus caprifici acres & diſcuſſoriæ ſunt, quemadmodũ ex domeſticis groſſi.

TRICHOMANES naſcit᷑ eiſdem in locis quibus adianton, filici ſimile, ſed exilius, foliis lenticulæ, tenuibus, in ordinem vtrinq́ digeſtis, aduerſis in ſe, in ramulis tenuibus, acerbis, fuſco colore ſplendẽtibus. Eadem quæ & adianton præſtare poſſe conſtat, Galenus, Trichomanes, quæcunq́ adiantum, efficit. τριχομανές,

FILICVLA naſcitur in muſcoſis petris, & vetuſtis arborũ caudicibus pſertim q̃rcuũ palmi altitudine filici ſimilis, ſubhirſuta, nõ tenui pinde diuiſura: radix piloſa, ĩ qua cõtinẽtur cirri, ceu polyporum, craſſitudine digiti minimi, coloris itus herbacei, auſtera ali- πολυπόδιον Bisberg

quantum,& guſtu ſubdulcis. Aeg. Sic. abunde citra morſum potum, inferius purgationem molitur.

πτέρις. Sarax. FILICI folia ſine caule, ſine fructu, ſine flore, ex vno pediculo, cubitali longitudine exeunt, multifida, & lateribus pinnata, ſubgraui odore, radice per ſumma ceſpitũ nigra, oblonga, filices multas fundente, ſubaſtringente guſtu naſcitur in mõtibus & ſaxoſis. Filix

θηλυπτερίς. fœmina foliis ē filicis, ſurculoſis, altioribusq́; & quæ non ſingulari, vt illa, pediculo fulciantur, radicibus longis, pluribus, obliquis, quæ ex nigro in luteum flaueſcunt. aliquæ etiãnũ rubræ inueniuntur. Aeg. Vim ſiccãdi & amaram repræſentat, eaq; fœtus corrũpit, latosq́; lumbricos enecat, inſtar quatuor drachmarum cum mulſa pota. Quoniam vero modice conſtringit, vlcera citra roſionem deſiccare poteſt.

FLAMMEAM violam in ſcopa regia deſcribemus.

μάραθρον. FOENICVLVM in Iberia quæ ad occidẽtẽ ſpectat, ſuccum reddit gũmi ſimilem. Caulẽ medium, dum herba floret ruſtici demetunt, igniq́; admo

uent,quo facilius vi coloris exudans, gūmi remittat. quod efficacius ſucco eſt,ad medicamēta oculorū. Eſt & ſylueſtre fœniculum,magnum fert autem ſemen cachryi ſimile,cuius radix iucūde olet. Traditur aliud hippomarathri genus,longo,exili,& anguſto folio, ſemine coriādri,rotūdo,acri,& odorato. Excalfaciēdi naturam habet, & viribus fœniculo reſpōdet.ad omnia infirmius Aegi.Gal. 3,ſic.1 .Hinc etiam lacti generando eſt,& ſuffuſis auxiliatur.

ἱππομάραθρον. ἱππομάραθρον ἕτερον

FOENVM GRAECVM ex ſecundo ordine calidum eſt, e primo ſiccum,idcirco feruidas inflammationes irritat,minus autem calidas & induratas magis diſcutiendo perſanat.

τῆλις Olba

FRAGA gerens herba ſine caule ſpargitur humi,multis a radice lanuginoſis pediculis,flore cādido, folio trigemino,per ambitū ſerrato atq; venoſo.fructu exiguis quidē moris haud ab ſimili, cæterum ſui generis,ſolido calloſo,tenero,rubēte,tum guſtu tum ēt odore ſuauiſſ.radice foris atra,itus cādida,multo fibrata capillitio fronde pꝑpetua.Cultus diligentia nō magnitudi

ne ſolum ꝓficiu:r,ſed interdũ etiam e rubris in cãdida degenerãt.Herba cibo ſumpta medetur lienoſis,itẽ ſuccus ex melle potus.Idẽ cum pipere cãdido,da tur ſuſpirioſis Fraga ſitim ſedãt,ſtoma co ꝓſunt, pſertim bilioſo. Succus fra gis exprimitur vetuſtate vires accipiẽs præſentaneo remedio ad faciei vlcera, oculorũ ſuffuſiones,epiphorasq;.Radi cis decoctum iocinoris feruores mul cet matutino & meridie potũ.Cal.ſic.

μελέα. FRAXINVS arbor nota ẽ.Æg. Folia eius pota viperarũ morſibus ſuc currũt.Cortex crematus illitusq; ex aqua lepras ſeparat.Ligni vero ramẽta ſi bibantur,letalia eſſe ferunt.

φῦκος θαλάσσιον. FVCI marini generibus quoddã latũ,& alterũ ſublongius,& rubens.ter tium candidũ naſcẽs in Creta, floridũ valde,quod nulla corruptiõis labe pol luitur.Hoc fuco quidam putant mulie res ſuũ colorẽ mentiri,cũ tñ ſit radicu la eiuſdẽ nõis qua ſeſe fucant.Aeg.Re frigerat ſiccatq; in ſecundo abſceſſu,ac mediocriter etiam aſtringit.

FVMARIA.vide Capnos.

μύκητες FVNGORVM differentia du

plex. aut enim mandũtur, aut pernitia les ſunt. Multis de cauſis venenoſi gignuntur vbi videlicet, clauus ferreus, in quo ſit rubigo, aut pãni marcor adfuerit, aut ſi iuxta ſerpentis cauernam arboreſue, quæ priuatim, parunt noxios fructus, erumpant. Continent qui tales ſunt, neſcio quod ſtrigmẽtum cõcretamq; pituitam, terraq; eruti quam celerrime computreſcunt, atq; marcore vitiantur, Sed qui veneno imbuti nõ ſunt, ſuauem in iuribus gratiam habẽt largius tamen ſumpti nocẽt, & ægrius concocti ſtrangulãt, aut choleram morbum citant. Aegineta, Frigidi & humidi admodum temperamento ſunt, non nulli ipſorum manducati etiam exitiũ adferunt, præſertim qui inter ipſos natura conſtant putridæ qualitatis participes.

G.

GALBANVM ſuccus eſt naſcẽtis in Syria ferulæ, quod nõnulli metopiũ vocant. Maxime laudatur cartilaginoſum, merum, thuris effigiem præbens, pingue, minime lignoſum, retinens nonnihil adiecti ſeminis γαλβάνη

& ferulæ, graui odore, neq; valde humidum, neq; nimis aridum. Adulteratur faba freſa, reſina & ammoniaco. Si purgare galbanum voles, in feruentem aq̃ demittito, nãq; cum liquefactum fuerit, eius ſordes fluitabũt, quas hoc modo facile ſeparabis, mũdo linteo raroq; alligatum in fictili aut ærea pyxide ita pẽdeat, vt imum vaſis ne tãgat, operto q; vaſe in feruidam aquam demittito, ſic enim ſincerũ, veluti per colum eliqueſcet, & lignoſum in linteo remanebit. Aegi. Calefacit. 3. ſiccat. 2. Molliendi & diſcuſſoria vi donatum.

γάλιον. GALION, nomẽ ex eo traxit, q̃d in cõtrahẽdo lacte, coaguli vicem impleat. ramulũ foliumq; habet aparinæ ſimillimũ, rectum, florem in cacumine luteũ, tenuẽ, dẽſum copioſum, odoratum. radix venerem concitat. Naſcitur in paluſtribus. Aeg. Siccandi vim, mediocremq; acrimoniam habet, flos eius ad ſanguinis ex naribus eruptiones & ambuſta congruit.

γαλίοψις, GALIOPSIS, frutex in totum caulem & folia habet vrticæ, leuiora, & quæ grauem odorem trita reddant,

flore purpureo,tenui,naſcitur circa ſe-
pes,ædificiorũ areas,ac ſemitas vbiq;.
Aegi, Scirroſos tumores diſſipat & e-
mollit. item ad vlcera ſerpentia facit
emplaſtri modo impoſita.

G A L L A fructus eſt quercus. Ali- κηκὶς
qua omphacitis appellatur,parua qui- Haſs.
dem,ſed tuberoſa,ſolida , nullo fora-
mine peruia.altera plana,leuis,perfo-
rata.Eligi debet omphacitis, quæ effi-
cacior eſt. Aeg. Omphacitis,id eſt ima-
tura medicamẽtum eſt affatim aſtrin-
gens,eáq; ob cauſam ſiccat, fluxiones
repellit cõtrahitq;,laxa ſtringit, & par-
tes imbecillas firmat, fluidisq; omni-
bus affectiõibus accõmodata eſt. Frig.
2.ſic.3. Altera quæ flauo colore inanis
magnaq; eſt,nõ tãtã in ſiccãdo & aſtrin
gendo habet efficaciam. ſedis inflam-
mationes, & procidentias excocta iu-
uat. Gallæ vero combuſtæ, & aceto re
ſtinctæ,ſanguini ſupprimendo ſunt.

G A L L I C A,genus eſt aceris cam *γαλοῦ
peſtre,præcipuo cãdore,minus criſpa, νος
rariorq;.

G A L A N G A E magnus vſus apũ *
recẽtiores medicos tam Græcos quam

Latinos erupit. Radix vulgo etiam nota, quis aliunde procul comportetur. Deligenda ponderoſa, rubenti cortice, guſtu perq̃ acri, odorata. Sunt nebulones, qui in tortis iunci radicibus in aceto piperato maceratis galangæ mētiantur acrimoniā, ſed īpoſtura detegitur, cortice deraſo, qui hūc ſaporem ebiberat. Cal. 3. coctionem iuuat. ſtomachi ex frigida cauſa dolores finit. ſpiritus digerit cocta ex vino Cerebrū roborat naribus indita. Os cōmendat. Ex ſucco plantaginis datur quib. cor palpitans micat: Cœliacis, & coli dolorib. noxio ſpiritu cōceptis auxiliatur. acidis ſubuenit ructibus.

γεντιανά GENTIANAE inuentio prima aſſignatur Gentio Illyriorum regi, a quo cognomentum habuit. foliis partim ꝓxime radicem, iuglandi plantaginiue ſimilibus, ſubrubris, ꝑtim a medio caule, & præſertim iuxta cacumen, paulū diſſectis, caule cauo, & læui, digiti craſſitudine, geniculato, & ex interuallis maioribus foliato, binū ſæpe cubitorum, ſemine in calycibus lato ſine pōdere, aceroſo, ſatis ad ſpondylij ſemē accedēte, ra

dice longæ ariſtolochiæ,craſſa,amara. Naſcit̃ ĩ ſublimib.mōtiũ iugis,vmbroſis locis,aquoſisq́ꝫ.Aeg.Gẽtiana radix efficax admodũ ẽ extenuere,ꝓpurgare, abſtergere, & meatus ĩfarctos aperire.

GERANION foliis anemones, diuiſuris lõgioribus, radice ſubrotũda cum eſtur dulci. Quæ drachmæ pondere in vino pota,vuluæ ĩflationes diſcutit. Geranium alterum,caulibus minutis & piloſis,ſeſquipedalibus, foliis maluæ. in ſummis alis ſurſum ſpectãtia gruum capitula inſunt,cum ſuis roſtris,aut canini dẽtes. Nullius in medicina vſus. Aegineta eadem. γεράνιον.

GERONTOPOGON,ideſt,ſenilis barba, foliis eſt hirci barbulæ,tenuiorib·lõgioribusq́ꝫ,iſtar capillorũ ꝓlõgis,caulæ paruo,ſup quẽ calyx longus, & barbula quæ ſummo vertice ſenum more incana funditur flore luteo nitet qui in volucres barbulas euaneſcat. lacte manat. radix eſt amara. iocinoroſis & ſtomachicis ſuccus decocti potus conuenit. Renum vitiis & veſicæ ſuccurrit.Ex aceto cietvrinas. Semẽ ſingultus ſedat,aluũ ſiſtit, & ite γεροντοπώγων.

ſtinorum inferctum explicat. (Quãtum ab hirci barbula differat ex Græci no- minis deſcriptione, id eſt tragopogo- nis, conferendo diſcere potes.)

γήθυον, GETHYVM Theophraſto pene ſine capite eſt, ceruicis tantum lõge, & ideo totũ in fronde, ſæpiusq; reſecatur vt porrũ, quapropter & illud ſerunt, nõ deponunt, menſibus Martio, Aprili, & Maio. Secũda ſemẽte poſt æſtiuũ ſol- ſtitium defigitur. Decimo aut duodeci mo die proſilit, ſed e recẽti ſemine ma turius. Nõ anniculam modo, ſed & bi- num quoq; fructificat. Germinat e lata re, vno caule cõſurgit, ſed quo radix ip ſa deficiatur, foliis intus cauis. Condi- mẽtarium eſt, & ceparum generis. Mi nime autẽ durat. Plinius a Latinis pal- lacanam vocari tradit. Sunt e Græcis qui gethyllida pro gethyo acceperunt, quod & epithyllida vocauerunt. Didy- mus gethyon ſimile fecit ampelopra- ſo. Epænetus capitatum porrum ge- thyllida tradit appellari.

γῆον. GEVM radiculas habet odoratas, & iucundi ſaporis ad diſcutiendas cru ditates, pectoriſq; & laterum dolores,

GINGIBERIS ſui generis plã- ta eſt, in Troglodytica Arabia magna ex parte naſcens. qua virente, ad multa, perinde atq; nos ruta, vtuntur, & primis potibus & eduliis admiſcẽt. Huius radices, cyperi modo, paruæ ſunt, candicãtes, & odoratæ, atq; piper ſapore imitãtur. Eligi debent quæ teredines nõ nouerunt. A multis tñ ob id cõdiũtur, q; celeriter cariem ſentiant. Fictili bus in Italiam aſportãtur. Gingiberis cibo conueniens eſt & cum condimento aſſumitur. Aeg. Impenſe quidem calefacit, ſed non primo ſtatim occurſu, quod ineuictæ cuiuſdam & craſſioris humiditatis particeps ſit, propter quã etiam facile perforatur, firmam autẽ conſeruat caliditatem. ζιγγίβερι

GINGIDIVM, aliqui lepidion in Syria & Cilicia plerunq; naſcitur. herbula ſylueſtri paſtinacæ ſimilis, tenuior, & amarior, radice parua, candicante, ſubamara. Olus hoc crudum, coctum, cõditumue eſtur. Aeg. Calorẽ non adeo manifeſtũ ſortitũ eſt, cæterũ ſiccat i abſceſſu tertio & aſtringit, quade cauſa & ſtomacho vtile eſt. γιγγίδιον

μελάνθιον. GITH exilibus ſurculis fruticat, ſæpe binos dodrātes excedens, foliis, vt ſenecionis minutis, ſed multo tenuioribus, capitulo in cacumine tenui, paruo, ceu papaueris, oblōgo, intercurſantibus intus mēbranis. qbus ſemen ielu ditur nigrū, acre, odoratū, qđ panibus inſpargitur. Aegi. Calefacit, ſiccat tertio. tenuis eſt ſubſtātiæ, vñ deſtillationibus in nares olfactu ꝓdeſt, itus aſſupta diſcutiēdis flatibus ſingularis ē, qnetiā amari particeps deprehēditur, quo lūbricos iterficit, abſtergit & incidit, hinc quoq; recta ceruice ſpirātibus commode exhibetur. item lepras exterit, myrmecias eiicit, & menſtrua incitat.

ξίφιον, XIPHION, alii phaſganō, alii machæronion, Romani gladiclū, vocant. nomē ide accepit, quod folium gladii præbeat ſpeciem. iridi ſimile erat, niſi minus & anguſtius videretur, & gladii modo mucronatū, neruoſumq; in caulem exit, cubitalem, in quo purpurei flores, in ordinē digeſti, inter ſe diſtāt, rotūdo ſemine, radicibus geminis, vna bulborum modo, ſuper alteram inſidēte. quarum inferior gracilis eſt, ſuper-

na vberior. naſcitur in aruis. Aeg. Gla-
dioli radix trahit, diſcutit, & ſiccat.

GLANDES, in quercu indica-
buntur.

GLANDES Sardianæ, quas ali qui caſtaneas, aut lopima, aut glandes Iouis appellant, ſimilesq; effectus præ bent, præſertim, tunica quæ carnem & corticem media intercurſat. caro his qui ephemerium biberunt, conueniēs eſt. Aegineta, Caſtaneæ omni ex parte reliquis glandibus præcellunt. — κάςανα, τά. Kullor. Caſtal.

GLANS vnguentaria, fructus eſt arboris myricæ ſimilis, in magnitudi- ne auellanæ nucis, cuius nucleus græ- carū nucū more tritus, humorē reddit, quo ad p̄cioſa vnguenta pro oleo vtun tur. naſcitur ī Aethiopia, Ægypto, Ara bia, & Petra oppido ſecus Iudæā. Præ- fertur plena, recens, cādida, quæ facile delibretur. Aeg. Quæ ītra vnguentariā glandem ceu carnoſa ſunt, abſtergendi incidendiq; cum aſtrictione vim habēt eamq; ob cauſam denarii vnius ponde re cum mulſa pota, facile vomitiones cient, & inferiorem ventrem ſubdu- cunt; cum poſca vero laxandis extis — βάλανος μυρεψική. Habben

accõmodata ſunt. Itẽ cutis vitia cũ aceto perũcta exterũt. Cortex alioqn egregia aſtringẽdi virtute pollet.

ἰσάτις, Dili. Veſine. Chaie. Adlen. Nil.

SATIVVM glaſtum quo iſectores lanarum vtũtur, folium habet plantagini ſimile, verũ pinguius nigriusq; cuius caulis duum cubitorum altitudinem excedit. Sylueſtre glaſtũ ſatiuo ſimile eſt. folia fert maiora, lactucaceis proxima. caules prætenues multifidos quadam tenus rubentes, in quorum cacumine folliculi multi depẽdẽt, quãdã linguarum effigiem referentes, in quibus ſemẽ, flore tenui, luteo. Eadẽ quæ & ſupra dicta præſtat. potu & illitu lienoſis auxiliatur. Aeg. Iſatis domeſtica qua tinctores vtuntur, ſiccandi vires & aſtringendi habet, hinc eſt quod magna vulnera i duris glutinat corporibus, ſãguinem erumpẽtem compeſcit, laxos tumores diſcutit, ac omnib' malignis vlceribus reſiſtit. Sylueſtris autem cum magis rodat, magisq; ideo ſiccet, valentius aduerſus humidas putredines pugnat, ad cætera deterior, vt quæ immoderatius mordeat. Cæterũ ob viriũ vehemẽtiã lienoſis quoq; vtiliter adhibet.

GLAcium,

GLAVCIVM, ſuccus eſt herbæ q̄ γλαυκι-
ad Hierapolim Syriæ naſcitur, foliis fe- ον
re corniculati papaueris, pinguioribus Memi-
tamē, in terram ſparſis, odoris tetri, gu- the.
ſtus amari. tota croceo ſucco madet.
Follia in olla fictili ſemifrigidis cliba-
nis calfaciunt idigenæ, vſq; dum flacce-
ſcant, deinde cōtuſis ſuccum exprimūt.
Aeg. Glaucū aſtringit, guſtanti nōnihil
ingratū, māifeſte refrigerat, eaq; vi ſa-
cris ignibus non validis ſuccurrit.

GLAVX cytiſo & lēticulæ foliis γλαύξ.
ſimilis, quæ ſuperne virēt, auerſaq; can-
didiora ſpectātur. ramuli a terra exili-
unt qni ſeniue, tenues ab radice, dodrā-
tē alti flores ceu violæ albæ, purpurei
exeūt, minores tñ. naſcitur iuxta mare
Aegi. Calidi & humidi temperamenti
gratia lacti generando idonea eſt.

GNAPHALII foliis mollibus γναφάλι-
minutiſq; pro tomēto vtunt. Bibuntur ον
efficaciter folia in vino auſtero, ad dy-
ſenteriā. Sunt enim calida & modice
aſtrigētia. Æg. (Vide Clematis tertia.)

GOSSIPIVM in Xylo declarabit. γοσσύ-

GRAMEN geniculatis ſerpit ra- πιον
mulis, a qb. crebro radices ſpargit dul- ἄγρωστις

Vegem ces, articulis præcinctas. folia dura, &
Thel.} vt arundinis paruæ, lata, in exilitatem
Negil. faſtigiantur, eaq; iumenta & boues paſcūt. Eſt & arūdinaceum gramen, priore multò maius, quod iumēta necare traditur, præſertim ī Babylone, idq; iuxta vias naſcitur. Quod in Parnaſo mōte gignitur, dēſius fruticat, foliis hederaceis, flore odorato, candido, ſemine paruo, nō inutili, radicibus quinis aut ſenis, digitali craſſitudine, cādidis, mollibus, & admodū dulcibus. Natum in Cilicia gramen, quod īcolæ cinnam appellant, boues inflāmat, ſi eo virenti ſæpe paſcantur. Galenus, Graminis radix mediocriter frigefacit & ſiccat. Parum aliquid mordax habet ac ſubtile. Herba frigefacit primo, inter humidum & ſiccum media. Huius ſemen alibi quidem imbecillum eſt, in Parnaſſo autē inuentum ſiccat, ſubtile, ſubacerbūq; ē.

ἄλιμος GROSSI, quæ erinei nonnullis vocantur, acres & diſcuſſorii ſunt, liquoris gratia qui in ipſis continetur. Cocti igitur duros tumores diſſipant; crudi myrmecias & thymos exterunt. Aegineta.

GVMMI ſiccante vi & emplaſti- ca pollet, & nimirum aſperitatibus medetur. κόμμι Sanig. vel ſanag. Arabicum.

H

HALIMVS frutex eſt ſepimentis idoneus, ſimilis rhamno, ſine ſpinis, foliis oleæ, ſed latiorib⁹. naſcitur in ſepibus & maritimis. Folia decoquũtur ciborũ gratia. Aegi. Diſſimilarium partim eſt, ſalſum guſtu & leuiter aſtringens, maxima ipſius pars calore temperata cum humiditate inſuperabili eſt, & lactis vbertatem conciliat. ἄλιμος. Molochia

In HARVNDINVM genere quædam naſtos, id eſt farctior, vocãtur ex qua ſagittæ factitari ſolent. alia fœmina, qua tibiarum ligulas efficiunt. alia quod fiſtulis addicta ſit, ſyringias, cui multum ineſt carnis, crebris cincta geniculis, ad librorum cõſcriptionem accõmodata. alia craſſa, concaua, apud amnes naſcens, quæ a qbuſdam cypria ab aliis donaxappellat. alia phragmites ſeu vallatoria, gracilis, candicans, vulgo cognita. Aegi. Calamus phragmites extergit, folia ipſi⁹ viridia medio κάλαμος Kaſab.

criter refrigerant. Cortex crematus cal
facit ſiccat tertio. Radicem cum bulbis
illitā ſpicula & aculeos extraher̄ aſſerūt.

ἀσφόδε
λος.
Cheūce
Axeras
Birauch

HASTVLA regia vulgaris noti
tiæ eſt, foliis maioris porri, caule læui
ferente in cacumine florem, quē anthe
ricon appellant. radices ſubiacent oblō
gæ, rotundæ, glandibus ſimiles, guſtu
acres. Aeg. Aſphodeli radix vim habet
detergentem diſcutientemq́; Concre-
matæ autem ipſius cinis calidior, ſic-
cior, & tenuior euadit, quo fit vt pilo
rum defluuiis medeatur.

κισσός.

HEDERA differentias multas in
ſpecie ſortitur, ſummas autem genere
treis. Nam quædam candida eſt, altera
nigra, tertia helix cādida, fructum fert
cādidū, nigra, nigrum, aut croci æmu-
lum, quam vulgus Dionyſiā vocat. he-
lix fructum non gignit, ſed albas habet
viticulas, & folia parua, anguloſa, & cō
cinniora. Aeg. Hedera cōtrariis conſtat
viribus, vt quæ aſtringat & refrigeret.
Item acris eſt & calida, aqueæ ſubſtan-
tiæ & tepidæ, cū viridis eſt, particeps.
Eius folia vino incocta vulneribus glu
tinādis, ambuſtis & lienoſis ſalutariter

adhibētur. Succus ipſorum naribus ad pi-
tuitam educendam infunditur. diutur-
nis aurium defluxionibus ſuccurrit. La
chryma hederæ, vt quæ acrior ſit, pedi
culos enecat, & pilos abolet.
HEDYSARON, vide Securidaca.
HELENIVM folia habet verba- ἐλένιον.
ſci anguſtioris folii, aſperiora, oblõga,
caulem quibuſdam in locis nõ emittit
radicem ſubalbidam, ĩterdum ſubru-
fam, odoratam, ſubacrem, vegetã, ma-
gnam, ex qua agnatæ propagines lilio
rum aut ari modo ſeruntur. Mõtibus ĩ
vmbroſis, ſiccoq; ſolo prouenit. Fodi-
tur æſtate radix particulatimq; diſſecta
ſiccatur. Alterũ helenii genus in Aegy
pto gigni Crateuas tradit. herba eſt cu
bitalibus ramulis, ſerpilli modo p hu-
mum repẽtibus, foliis, lẽticulæ circa ra
mos, ſed longioribus crebriſq;, radice
pallida, digiti minoris craſſitudine, per
ima tenui, ſupne craſſa, cortice nigro.
Naſcitur in maritimis collibusq;. Ra-
dix vna in vino epota, contra ſerpentiũ
ictus auxiliatur. Aeg Heleniũ calidum
eſt & ſiccũ cũ excremẽtitia humidita-
te. quare & eclegmatis tẽperatum inſtar

ctos thoraci humores educit, ac particulæ ex eo ruborem contrahunt.

ἡλιοτρόπιον. HELIOTROPIO magno flos eſt effigie ſcorpionis caudæ, vnde ſcorpiuro ei nomē. & q̄m folia cū ſole circūagat, heliotropion dicitur. folia ocimi habet, hirſutiora, candidiora, & maiora. ramuli a radice terni, q̄terni, aut ſæpe quini exiliunt, multis alis concaui, flos in cacumine candidus, aut ſubfuluus, incuruatur vt ſcorpionis cauda radix tenuis eſt, & inutilis: naſcitur in aſperis. Heliotropion paruum naſcit̃ ĩ paluſtribus, iuxta lacus, foliis ātedicto proximis, rotundioribus, ſemine acrochordonum verrucarū modo, pēſili, rotundo. Aegineta, Maius calidam, ſiccā & abſtergentem vim præ ſe fert, cuius decoctū potu educit pituitam, biléq;. Illitu fructus ipſius myrmecias & huius notæ vitia perſiccat. Minus autem heliotropium & hæc abolet, & lumbricos interimit, ſi eum fructu, nitro, hyſſopo, & cardamomo bibatur.

ἑλξίνη. HELXINE naſcitur in parietinis ſepibus & maceriis folia ei mercurialis inſunt, hirſuta, cauliculi ſubruben-

tes,& circa eos veluti ſemina aſpera, adhærẽtia veſtibus. Aegineta, Hãc alii aliter nuncupant, perdicium, partheni um, ſideritim, heracliam. abſtergit leui ter aſtringit cum humiditate ſubfri gida.

HELXINE, cognomento ciſſam pelos, foliis eſt hederæ, minoribus, ra mulis exilibus, quibus complectitur quodcũque contigerit adminiculum. na ſcitur in ſepibus, vinetis, & ſegetibus. foliorum ſuccus potu deiicit aluum. Aeg. Vim habet diſcutiendi. ἑλξίνη κισσάμπελος.

HEMEROCALLIS folium & caulem habet lilii, porraceo colore flores ĩ caule per ſingulos exortus, ter ni aut quaterni erumpant, lilii diuiſu ra, quoties dehiſcere cœperunt, colore perquam pallido. radix magna eſt atque bulboſa. Aeg. Radix eius viribus lilio reſpondet, ſimiliter illi ambuſtis opitu latur. ἡμεροκαλλίς

HEMIONITIS, quam aliqui ſplion vocãte, folium emittit dracũcu li, lunatum radicibus cohæret multis, tenuibus. nũquam flores, neque ſemen, ἡμιονῖτις.

neq; caulem gignit. In petroſis naſcens auſtero ſapore. Ea ex aceto pota lienem abſumit. Aegi. Aſtringẽs ſimul & amara eſt, idcirco lienoſis cum aceto pota ſuccurrit.

ἑρμοδα-κτυλοι Surugẽ

HERMODACTYLI radix per ſe, & ipſius decoctum, vim habet purgandi, arthriticis priuatim cum humores defluunt exhibetur. Stomacho vehementer aduerſatur. Aeg.

ὑάκινθος

HYACINTHVS folia hẽt, bulbi dodrantalẽ caulem, minimo digito tenuiorem, herbacei coloris, comã procumbentem, florum purpureorum plenam, ĩcuruam, radicem bulbaceam. Aegineta, Radix ſiccat primo, frigefacit ſecũdo. Pueros itaq; impuberes diu conſeruare cum vino illita creditur. Semen leuiter abſtergit aſtringitq;, idcirco arquatis cum vino datur, vt quod deſiccet magis quam refrigeret.

ὑδρολά-παθον.

HYDROLAPATHVM rumex eſt in aquis naſcens.

ὑδροπέ-περι

HYDROPIPER apud aquas naſcitur quæ ſtagnant, aut pigro lapſu repũt. caulem ædit geniculatum, prædurum, multis alis cõcauum, folia mẽ

thæ, maiora,molliora , candidioraq́;,
guſtu piperis, acri,citra tamen vllam
odoris gratiam,fructum acrem,in ſur
culis paruis ꝓpe folia racematim co-
hærentem.Folia cum ſemine illita tu-
mores veteresq; duritias diſcutiunt.
ſugillata delent.quæ poſtq̃ inaruerunt
tuſa pro pipere in obſoniis admiſcen
tur.Radix parua,nullius in medicina
momenti.Aeg.Herbula eſt calida, ſed
non piperis modo. Facultates ſimili-
ter Dioſcoridi docet.

HIERACIVM magnum,cau- ἱεράκιον
lem emittit aſperum,ſubrubrum,ſpi μέγα,
noſum,cauum,folia ex interuallis ra-
riuſcule diuiſa,ſimilia ſoncho ꝑ ambi
tum,luteos flores in oblongis capitu-
lis.Vim refrigerandi habet, & modi-
ce ſubſtringendi.vnde illitum, ſtoma-
cho æſtuanti,inflãmationibusq; ꝓdeſt.
ſuccus eroſionẽ ſtomachi ſorbitione
mitigat.herba cum radice illita,vibra
tis a ſcorpiõe ictibus auxiliat'. Hie- ἱεράκιον
raceum paruum,folia ex iteruallis ha- μικρόν
bet,diuiſa in ambitu,cauliculos tene-
ros,virentes,in qbus lutei flores orbẽ
circinantes emicant.Vim ſuam ad ca-

dem ad quæ ſuperior impendit.(Aeg. non habet.)

* ὑόσιρις HYOSIRIS intubo ſimilis traditur, ſed humilior & tactu aſperior. Vulneribus contuſa præclare medetur.

ὑπήκοον. HYPECOON, aliqui hippopheon vocant. naſcitur in ſegetibus aruisq; foliis rutæ, exilibus ramis. Aeg. Frig. 3 papaueris viribus proximum.

* ὑπερικόν. Reiofricon. HYPERICVM, alii androſæmon, alii corion, alii chamæpityn appellant, quoniam ſemē odore reſinam imitatur, ſurculaceo frutice, dodrantali, rubēte, folio rutæ, flore albæ violæ, luteo, qui digitis tritus ſanguineū ſuccum remittit, qua ex cauſa androſæmon cognominatur, ſubhirſuta ſiliqua & tereti hordei magnitudine, ſemine intus nigro, reſinoſi odoris, gignit in cultis & aſperis. Aeg. Hypericum duplex eſt alterū, quod androſæmon & aſcyrrhon appellatur, expoſitum eſt, alterū vero calefacit & ſiccat], tenui ſubſtātia præditū, eoq; vrinas elicit, & menſtrua c tat, Totum ipſius ſemen ſi cum foliis illinatur viride, cicatricem vulneribus obducit. Arida vero folia oblita vlceri

bus medentur. dantur etiam potioni aduerſus coxarum dolores.

HIPPOGLOSSON, frutex eſt folia habensruſci tenuis figura, & ſpinoſam comā, & in ſummo ceu linguas e foliis exeuntes. Capitis dolorem corona ex comis impoſita minuit. malagmatis radix ſuccusq; admiſcet. Aeg. Frutex eſt puſillus, cuius radix & ſuccus emolliendi virtute pollent.

Al. Hypogloſſon. ὑπόγλωσσος

HIPPOLAPATHON olus eſt magnum, in paludibus naſcens. eaſdē habet vires quas ſupradicta rumicis genera. Aëtius, Conſimile eſt facultate lapatho, ſed imbecillius.

ἱππολάπαθον

HIPPOMANES, ſecūdum Crateiam, planta eſt fructu cucumeris ſylueſtris, folio autem nigriori, tanquam papaueris ſpinoſo. Hæc Theocriti interpres. Sed apocynon etiam hippomanes cognominatur.

*

HIPPOPHAES, quo fullones veſtes interpolant, in ſabuloſis maritimisq; naſcitur, ſurculaceo frutice, vndiq; denſo & largo, foliis oleæ longioribus, mollioribuſque, inter quæ candicātes ſpinæ emicāt, ſiccæ, anguloſæ,

ἱπποφάες

interſtitio quodam diſtantes, flores hederæ corymbis ſimiles, racematim cohærent, minuſculi tamẽ, & molles, cãdidi, ex parte rubeſcentes. radix lacteo ſucco madet, craſſa, mollis, amara guſtãti. ex qua, perinde ac thapſia, ſuccus eximitur, qui per ſe, & cum erui farina ſubactus, ſiccatur, & ad vſum reconditur. Aeg. Alii hippophyes vocant. Radicis liquor cum erui farina inſtar denarii datus, bilem ac pituitam purgat. Item totus ipſe frutex ſiccatus, ad purgationes accomodatur.

Al. Hypophæſton. ὑποφαιστον

HIPPOPHAESTON, id quod aliqui hippophaës appellant, naſcitur eiſdem locis quibus hippophaës, eſtq; ſpinæ fulloniæ genus, humilis herba ſine cauliculo, ſine flore, inanibus tãtũ capitulis, foliis paruis, ſpinoſis, radiculas habens molles, craſſas Succus radice, foliis, & capitulo exprimit᷑, & exiccatur. Aeg. Succus trium obolorũ pondere, cũ aqua mulſa ad pituitã & aq̃ vacuãdã exhibetur, maxime congruit non niſi ſubrecta ceruice ſpirantibus, comitialibus, & neruorum affectibus.

HIPPOSELINVM, Latini olu-

ſatrum appellat, aliqui ſmyrnion. q̄uis aliud ſit, quod proprie ſmyrnion dicit, vt paulopoſt referemus Eſt autē maius & ſatiuo apio candidius, caule alto, ca uo, molli, habēte veluti lineas, foliis latioribus, in puniceum vergentibus, coma roriſmarini, florum plena, depēdētibus in cacumine corymbis, anteq̃ defloreſcat. ea ſemine turget nigro, oblōgo, acri, ſolido, aromatico. radix dimittitur tenuis, odorata, candida, quæ os cōmendat. In vmbroſis & paluſtribus enaſcitur. olerum generis, vt apium. radix cruda coctaue eſtur. folia cum caulibus decocta manduntur, & per ſe aut cum piſcibus præparātur, crudaq; muria cōdiūtur. Aegi. Cum apio domeſtī co virtute cōuenit, niſi eſſet ibeclllius.

HIRCI barbulam in Tragopogone deſcribemus.

HYSSOPVM, herba nulli non cognita, duum generum eſt, montanū & hortenſe. Optimū eſt Ciliciū. Agin. Calefacit ſic. 3. tenuiſq; ſubſtantiæ eſt. ὕσσωπος Cyſe.

HOLCVS i ſaxis naſcitur ſiccis, ariſtas habet in cacumine tenues, culmo quale hordeum reſtibile. Hæc circa ὁλκός.

caput adalligata, vel circa lacertũ edu- cit ariſtas e corpore, quare nõnulli Ari ſtidã vocauerũt. Multi zeam eẽ conten dunt inter ſaxa prouenientem. Alii ſyl ueſtrem eſſe volunt auenam.

Al. Olo ſteum. ὁλόστεον HOLOSTION quadrãtalis her- bula eſt, humi repens, foliis viticulisq; coronopo aut gramini proximis, guſtu aſtringentibus, radice alba, ꝑtenui vſq; in capillamenti ſpeciem, longitudine quatuor digitorum. naſcitur in colli- bus terrenis. Carnes coguntur, deco- ctionibus addita. Aegi. Siccat, aſtrin- gitq;, hinc eo ad rupta vtuntur.

κριθὴ Xahaër HORDEVM optimum eſt, can didum purumq;. Aegineta, Frigefacit, ſiccat primo. Nonnihil etiam extergit. Cæterum fabarum lomento ſiccitate præcellit, minus flatulentum eſt, Polen ta hordeo multo magis ſiccat. Priſana præter quod largius humectat, etiam abſtergit vehementius.

ὅρμινον, HORMINVM herba eſt, foliis marrubio ſimilis, caule ſemicubitali, quadrangulo, circa quem eminentiæ ſi liquis ſimiles prodeunt, quæ ad radicẽ ſpectant, in quibus diuerſum ſemen re

cluditur. ſiquidem in ſylueſtri rotundũ, fuſcumq́ꝫ inuenitur, in altero, nigrum, & oblongum, cuius eſt vſus. Sylueſtre magis viribus pollet, quare vnguentis præſertim gleucino, permiſcetur. Aegineta, Calidum eſt mediocriter ſiccum & abſtergens, venerem igitur ſtimulat. oculorum craſſities cum melle repurgat, tumores laxos diſcutit, & extrahit aculeos. Sylueſtre domeſtico eſt valentius.

I

IASIONE olus eſt ſylueſtre, humi ſerpens, copioſo lacte, flore candido, & in hoc nobili, quod ſingulari folio conſtet, ſed ita implicato, vt plura videantur, floris margine in angulos exeunte. Plinius florem Conciliũ ait appellari, ſed quæ Theophraſtus de folio floris, ea Plinius de folio herbæ ſcribit. Commendatur herba ad ſtimulandos coitus. Cruda, & ex aceto pota, lactis vbertatem præſtat. Salutaris eſt tabem ſentientibus. infantium capiti illita, nutrit capillum tenacioremq́ꝫ eius cutem efficit. *

IBISCVS, quære Althæa.

ἴβηρις. IBERIS, ſiue cardamantica, folia habet naſturtii, vere viretiora, caulem cubitalem, aut minorem. in incultis naſcitur. æſtate lacteum florem promit, quo tempore efficacior eſt. Radices duas naſturtio ſimiles habet, calfacientes & adurentes. ipſæ enim iſchiadicis cũ ſalſa axungia emplaſtri modo vtiles, quaternis horis alligatæ, vt dein in balneas deſcendatur, & poſtea oleo cũ lana locus perungatur. (Aeg. omiſit.)

ἰδαία ῥίζα. IDAEAE radici folia ſunt ea quæ ruſco. adhærent his veluti exigui pãpini, in qbus flos. Aegineta, Guſtu acerba, & viribus, ſanguinis eruptionibus & reumaticis affectibus tum pota, tum extrinſecus impoſita accommodatur.

ILEX ſimiles quercui vires hẽt, ſed multo ea eſt validior. Galen.

*πρῖνος ILEX eſt gemina Columellæ, minor apib quæſita, & ꝓlixior, omnibus improbata mellificio.

* ἀνδράχνη ἀγρία. ILLECEBRA, vide Semperuiuum tertium.

ILLECEBRA, quæ Græcis andrachne agria, nonnullis minus ſempuiuum,

uiuum,ſylueſtris eſt portulacæ genus, maiori ſemperuiuo ſimile, niſi quod folia habet puſilla,ſed latiora,maculoſaq;,item breuius cacumen,fuluis cauliculis,guſtu ſalſum,lacteo ſucco, radice tenui,cãdida, Naſcitur in petris,& ĩ ſterqliniis.Colligit̃ cibi cauſa , eſturq; cum ficubus.Succo bilem regio morbo laborãtibus per aluum exigit . Ruſtus cõpeſcit acidos Ventris tumoris & iocineris vitia leuat, vrinam cier. Eodem ægilopas Aeſculapius curauit.

IMPIA Plinio vocatur incana,roriſmarini aſpectu,thyrſi modo veſtita, inde alii ramuli adſurgũt,ſua capitella gerentes.ob id impiã appellauere, quoniam liberi ſupra parentem excellant. Alii potius ita appellatã,quod nullum animal eam attingat , exiſtimauere. Hæc inter duos lapides trita ſeruet,pcipuo aduerſus anginas ſucco,lacte & vino admixto.Mirumq; traditur, nũquã ab eo morbo tentari,q guſtauerit,itaq; & ſuibus dari,quæq; medicamẽtum id noluerit haurire,eo morbo iterire.Sũt qui & in auium nidis inſeri aliqd ex ea putent,atq; ita non ſtrangulari pullos

L

auidius deuorãtes. Floret vere, ſucc*ꝗ* de coquitur ad ſerpentium morſus. Succo eius, vel etiam cinere, fiſtulas impleri tradunt.

INTYBVS. Quære Seris.

δῖος ἄνθος. IOVIS flos inodorus eſt, nec niſi coloris gratia coronamentis additus, æſtiuus eſt, colore purpureo.

ἐρύσιμον. ERYSIMON, Latini irionē vocant, iuxtà vrbes, rudera, hortosq*ꝗ* naſcitur, foliis erucæ ſylueſtris, cauliculis in lori modum lētis, & obſequioſis floribus luteis, ſiliquis ĩ cacumine gracilibus, vt fœno græco, corniculatis, ſemine naſturtii, exiguo, vrentis guſtus. Æg. Eryſimi ſemē igneũ calefactoriũq*ꝗ* eſt, naſturtio ſimiliter, quare in fermento toſtũ, thoracem purgat in eclegmatis aſſumptum, duritiasq*ꝗ* emollit, & cæcos cancros illitu adiuuat.

ἶρις. Aſmeni iuni. IRIS a cœleſtis arcus ſimilitudine nomen accepit. Folia fert gladioli, ſed maiora, latiora, & pinguiora. Flores a caule æqualibus inter ſe ſpaciis diſtãt, varii, ſiquidem candidi, pallentes, litei, purpurei, aut cœrulei conſpiciuntur,

qua diuerſi coloris ſpecie, quædam cœleſtis arcus imago repræſentare videtur. Radices ſubiacent geniculatæ, duræ, odoratæ, quæ fruſtatim diſſectæ, in vmbra ſiccantur, & traiectæ lino recōduntur. Melior eſt Illirica, & Macedonica, & inter has laudatiſſima, quæ pumila fere & denſa cōſtat radice, frangēti cōtumax, ſubrufo colore, guſtu amaro, odore perq̃ ſincero, ita vt nullum prorſus ſitū redoleat. quæ dum tundit, ſternutamenta mouet. Secūdum locū habet Africana, cādicans. guſtuq; amara. Teredines in vetuſtate ſentiunt, tūc tamen odoratiores reddi ſolent. Aegi. Affatim calfacit, extergit, & maturat, tenuis ſubſtantia, tuſſi vtilis. humores in pectore contumaces extenuat, torminibus medetur, ſordida vlcera purgat, cum mulſa pota aluum inanit.

ISCHAEMON ſerpit in terra milio ſimilis, foliis aſperis, & lanuginoſis Thracia eam inuenit, qua ferunt ſanguinem ſiſti, non aperta modo vena, ſed etiam præciſa. Farcitur in nares ad cohibendum inde ſanguinis profluuiū. Quæ in Italia naſcitur, & ſanguinem * ἴσχαιμον

ſiſtit eadē adalligata vnde cruor manat.

ἰσόπυ-ρος. ISOPYRON aliqui Phaſiolon ob ſimilitudinem vocant, quoniam folium, quod eſt aniſo ſimile, in pāpinos torquetur. capitula ſunt in ſummo caule tenuia, plena ſeminis, melanthii guſtum imitantis. Aeg. Semen amarū ac modice acerbum eſt, ob quod craſſos glutinoſosq; humores abſtergit & incidit, ſic vt corpora contrahat ſtringatq;. hinc etiam quæ alte deſidēt expurgat, excreationibus sāguinis non inefficax.

σχοῖνος IVNCI duo genera'. vnum læuis
Dia nominati, alterum acuti, qui in mucronem faſtigiatur. Cuius etiā duo aſſignātur genera. Vnū ſterile: reliquum fert ſemen nigrū, rotūdum, & craſſiore conſtat calamo, carnoſioreq; . Tertius eſt iuncus qui vocatur oloſchœnos, prioribus carnoſior, aſperiorq;. is ſimilem ſupradicto fructum in cacumine parit.
Aethiopici iunci ſemine ſomnus allicitur. ſed modus in potione ſeruādus ē, ne ſopor fiat. Aeg. Oxyſchœni, id eſt, acuti iunci ſemen eſt ſomnificum, holoſchœni autem dicti, minus, idem & capiti dolorem facit. Vtriuſq; ſemen fri,

xum ſi cum vino bibatur, alui fluores deſiccat, & mulierũ fluxiones cohibet.

Odoratus IVNCVS, In Africa & Arabia naſcitur. Laudatiſſimus ex Nabathæa, proximus Arabicus, quē aliqui Babylonium cognominant, alii teuchitin, peſſimus ex Africa. Eligēdus eſt rufus, recens, floribus refertus, tenuis, rubentibus fragmentis, qui manibus con fricādo roſæ odorem emittit. igneæ mordacitatis ad linguā. floris, culmorũ, radicisq; eſt vſus. Aeg. Flos modice calefacit, minus aſtringit, tenuē naturā ſortitus, quæ vrinam mouet, & mēſes trahit, obſtructaq; reſerat in fomentis, potu, & cataplaſmatis adhibitus, radix adhuc magis flore aſtringit, ſed ille calidior.

σχοῖνος ἀρωματικός. Adchr

IVNIPERI genera duo, altera maior, altera minor. Baccarum nōnullæ nucis iuglādis magnitudine nōnũq; grandeſcere, aliæ nucem Pōticā æquare inueniuntur, rotundæ, odoratæ, in mandendo dulces, ſubamaræ, quæ arceuthides etiam, id eſt, baccæ iuniperi, nominantur. Aegi. Cal. ſic. 3. fructus autem cal. 3. ſic. 1.

ἄφινθος, Aabhagar. ἀρκευθίδες.

L

ὀγνάνθη Butania

LABRVM Veneris, Dipſacus.

LABRVSCA, duorum generum eſt, alterius vua non matureſcit, ſed flore tenus œnanthen nominatam perducit. altera ad frugem peruenit, paruis acinis, nigra & aſtringens. Folia, caules, & clauiculæ quibus repunt, vim habent cultæ viti ſimilem.

* LABVRNVM arbor alpina Plinio, nec vulgo nota, dura & cādida materia, cuius florem cubitalem longitudine apes non attingunt. odit aquas, nec niſi in ſiccis prouenit.

* LAGTORIS nota vulgo, ſecundum Plinium, plena lactis, quod deguſtatum vomitiones concitat, Eandem hanc aliqui eſſe dicunt, alii ſimilem illi quam militarem vocant, quoniam vulnus ferro factum, nullum non intra dies quinque ſanat, ex oleo impoſita.

ἐσίδαξ. Cherbas

LACTVCA olus eſt non ſumme frigidum humidumq;, ſed pro fontanæ aquæ temperamēto, quapropter calidis inflammationibus conuenit, præterea ſitim potu reſtringuit, & ge-

nituræ fluorem cohibet.

SYLVESTRIS lactuca ſatiuæ ſimilis eſt, ſed longior caulis. & candidiora folia, graciliora, & aſperiora. amaro guſtu eſt, & viribus aliquantum papaueri ſimilis. unde lacteũ eius ſuccum aliqui meconio permiſcuerunt. Aeg. Superiori minus & refrigerat, & humectat, verum ſucculẽtior exiſtit. θρίδαξ ἄγριος.

Eſt & alterum ciſti genus, LEDON a nõnullis appellatum, frutex ſimili modo naſcens, longioribus foliis, & nigrioribus, quæ verno tempore quiddam contrahunt pingue. Fit ex eo quod ladanum dicitur. Siquidem cũ ciſti frondes paſcuntur capræ, hircíq́, pinguitudinem conſpicue barba carpunt, & ſuo lentore villoſis cruribus adhæreſcentem reportant. quam depectentes incolæ, colanteſque cogunt in oſtas, & ita recondunt. Alii vero attractis funiculis, inſidentem fruticibus lentorem abſtergunt, conglomerantque in ladanum. Maxime probatur odoratum, ſubuiride, facile molleſcens, pingue, quod arenas non colligit, nec ſqualore obſitum eſt, λήδανον leden.

reſinoſum, quale in Cypro gignitur. Arabicum vero, Lybicũq;, vilius. Aeg. Ladanon medicamen eſt præſtãtiſſimũ in ſecũdo fere abſceſſu calidũ, natura tenue, emolliens modiocriter, diſcutiens & maturans, eoq; vteri affectionibus peculiariter conuenit. habet præterea nonnullas aſtringendi vires, quibus defluos capillos confirmet.

λαγώπους LAGOPVS herba ſiſtit aluum in vino pota, aut in febri, ex aqua eadem inguini alligatur, in iflãmatione. Naſcitur i ſegetibus. Siccæ facultatis ẽ Æg.

λαμψάνη LAMPSANA ſylueſtre olus ẽ. plus alit quam rumex, & ſtomacho vtilius. cuius folia caulesq; coquuntur in cibo. Aeg. Manducata prauum ſuccũ gignit, illita vero nonnihil abſtergit, diſcutitq;.

LANARIA, memorabitur in Radicula.

λάπαθον Hu. madh. Ex generibus rumicis, oxylapathum vocant, quod in acu ũ tendit, prædura habens extrema, non niſi in palluſtrib. naſcens alius eſt ſatiuus, illi diſſimilis tertium genus ſylueſtre, paruum, plantagini proximum, humile & tenerum.

quartum eſt quod alii oxalida, alii anaxyrida, aut lapathon vocant. folia eius ſylueſtri ac exiguo rumici ſimilia, caule nō magno, ſemine ſubacuto, rubēte acri, in caule & agnatis appendicibus emicante. Aeg. Rumex mediocriter dīſcutit. Oxylapathum præter id etiam pauxillum repellit. Semen autem, præſertim oxylapathi, aſtringens, alui profluuia (diarrhœas dicunt) & inteſtinorum tormina perſanat, Folia vero ſemini contraria faciūt, hæc etenim cōmeſta aluum mouent, illud potum ipſam comprimit.

LASERPITIVM in Syria, Armēia, Media, & Libya naſcitur, caule ferulaceo, quem maſpetum vocant, foliis apio ſimilibus, lato ſemine. Radix in cibis ægre coquitur, os cōmendat cibis aut ſali permiſta Laſere radice atq; caule ſcarificatis colligitur. præfertur autem rufum, translucēs, myrrhæ æmulum, nō porraceum, odore valens, ſuaui guſtu, quod dilutum facile albeſcit. Cyrenaicum ſi quis deguſtarit humorem toto corpore ciet. blandiſſimo odore, adeo vt ne os quidem gu

σίλφιον Aniuden

ſtanti niſi paululũ ſpiret. Medicũ & Syriacũ minus viribus valent, & magis viroſum reddunt odorẽ. Laſer omne antequã ſicceſcat, adulteratur ſagapeno, aut fabæ lomento, quod maleficiũ deprehẽditur guſtu, odore, viſu, & dilutione. Caulẽ aliqui ſilphion, radicem magudarin, & folia maſpeton vocauere. Efficaciſſimum laſer, mox folia, poſtremo caulis. Fertur & altera magudaris in Lybia naſci, radix Laſerpitio ſimilis ſed minus craſſa, acris & fungoſa, ex qua nõ profluit ſuccus, eiuſdem cũ laſare facultatis. Aeg. Probe calefacit, flatu lentũ eſt, & concoctu peruicax. a foris corpori applicatum efficacius deprehẽdit, magisq́ liquor ipſius, extrahẽdi potẽs, itẽ & ſupexcreſcentia emoliendi.

λάθυρις LATHYRIS, quam aliqui tithymalum appellant, eamq́ tithymalorũ numero adſcribunt, caulem emittit cubiti altitudine, & digitali craſſitudine, inanem gignuntur in cacumine alæ, & folia in caule oblonga, amydalinis proxima, latiora, & læuiora. quæ autem in ſummis ramulis exierunt, minora conſpiciuntur, ariſtolochiæ, aut oblon

gæ hederæ figura. In cacumine fructũ ſummis ſurculis gerit, triplici loculamento inſignem, rotundum, ceu capparin, in quo grana intercurſantib membranis inter ſe diſtincta cõtinent, eruis maiora, rotũda. quæ dum corticib. exuuntur, cãdida ſunt, & guſtu dulcia. Nullus radicis vſus. totus frutex lacteo ſucco turget, vti tithymalus. Aeg. Succus eius inſtar titymali purgat, ſemen autem præcipuam purgandi vim habet.

SION in aquis inuenitur, frutice pingui, recto. foliis latis, oluſatro ſimilib. ſed minoribus, & odoratis. Quæ cruda coctaque virium ſuarum gratia eduntur. De Sio Crateuas tradit, herbam eſſe fruticis ſpecie, pauca folia ferentem, rotunda, maiora quam menthæ, nigra, & ad erucam accedentia. Aegi. Sion calidum eſt, vrinam ciet, digerit per halitum, renum calculos terit, menſes euocat. σῖον

LAVRVS quædam tenui folio conſtat. altera latiore. Aegi. Lauri arboris folia ſiccant, & calefaciunt iſigniter magis quoq; fructus. Radicis cortex δάφνη

amarus,& leuiter aſtringens, calculos
cõminuit,& iocinoroſis opitulať cũ vi
no odorato triobolari pondere potus.

δάφνη LAVRVS Alexãdrina,ſolio eſt
ἀλεξάν- ruſci maiore,molliore,& candidiore,
δρεια. ſemine ĩter folia rubro, ciceris magni
tudine.ramos ſpargit in terra dodrãta
les,interdum longiores, radice ſylue-
ſtri myrto ſimili,maiore,molliore, o-
dorata.inuenitur in montoſis. Aegin.
Calida,acris, & ſubamara eſt, iccirco
mẽſes & vrinas commouet.

φακή Hades Aeg. LENTES in.2.ordine ſic-
cant,medio caloris & frigiditatis tem
peramẽto donatæ,ſed aſtrictiõis quoq;
nõ nihil habent. Totum quidem lentis
corpus ſiccat,aluumq; ſiſtit, decoctum
vero ipſius proritat,ideoq; prior aqua
defunditur,quum aſtringendi gratia lẽ
tes aſſumuntur.

φακὸς ἐπὶ τελμάτων LENS paluſtris, inuenitur in aqua
non fluente,muſcus lenticulæ ſimilis.
Aegine.Humectat, refrigeratq; in ſe-
cundo abſceſſu.

Tahaleb. σχῖνος. LENTISCVS nota arbor eſt.
Aeg.In omnibus ſui partib.ſiccat ſecũ
do abſolute,calefaciendo autem & re-

frigerando medius eſt, adeo aſtringens
vt ad hypociſtidis ſuccũ aſtrictione ac-
cedat. Leciſcus reſinam gignit, quæ len
tiſcina cognominatur, & ab aliquibus
maſtiche. Optima & copioſiſſima in i-
ſula Chio prouenit. præfertur nitedu-
læ modo reſplẽdeſcens, & cãdore Tyr
rhenicæ ceræ ſimilis, adulta, retorrida,
friabilis, odorata, ſtridorem edens. Vi-
ridis autem inferior eſt. Adulteratur
thuris, reſinæq; pineæ nucis miſtura.
Aeg. Máſtiche, Chia quidem calefacit
& ſic. i. Cæterum compoſitæ eſt facul μαστίχη
tatis, aſtrictoriæ ſimul & emollientis, Me-
hanc ob rationem ſtomachi, ventris, i- ſtehc.
teſtinorum, & iocinoris inflammatio-
nibus recte accommodatur. Aegyptia,
nigriore colore quodammodo, ſiccat
magis & diſcutit, minus aſtringit, hinc
furunculos quoq; diſſpat.

LEONTOPETALON, caulẽ λεοντο-
emittit dodrantalem, aut altiorẽ, plu- πέταλον
rimis alis concauum, & in cacumine
ſemina parua duo aut tria, in ſiliquis,
ciceris modo, flores anemonæ ſimiles
punicei coloris, folia braſſicæ, ſed pa-
paueris diuiſura, radicibus nigris, ra-

pæ ſimilibus,ſtrumoſis.naſcitur in arꝛ uis,& ſegetibus.Aegineta,Radix calꝛ fic.3.diſcutitq́;.

λεοντοπόδιον. LEONTOPODION duũ digitorum herbula eſt,folia ferens anguſta longitudine ternum quaternumue digitorum,hirſuta,quæ iuxta radicẽ lanoſiore flocco caneſcunt, capitula in ſummo caule quaſi perforata, flores nigri,ſemen vſq; adeo ſpiſſa lanugine inuolutũ eſt,vt ſæpe fallat,radice parua cohæret. quam tradunt appenſam ad amatoria prodeſſe,& tubercula diſcutere. Aegi.non habet.

* LEONTOPONTIVM a ſuperiori differre videtur,alii liceron,dorypetron,& toriuentoron vocant, radix eius aluum ſiſtit.Purgàt bilem in aqua mulſa addito pondere denariorũ duũ. Naſcitur in campeſtri & gracili ſolo Semen eius lymphatica ſomnia facere dicitur,& tela omnia infixa corpori extrahere tritum cum polenta,& cum eadem ſpicula ſagittariorum elicere.

λεπίδιον LEPIDIVM aliqui gingidiũ vocant.herbula vulgo nota muria cũ lacte ſeruatur.Aegi.Aliqui hyperiadem

vocant cal.3.Naſturtio proximum vi
ribus.minus autem eo deſiccat.

LEVCACANTHA prædita λευκάκανθα
eſt radice cyperi, valida & amara. quæ
manducata dolorem dentium ſedat. ve
teri laterum dolori, atque iſchiadicis
prodeſt, decocto cyathis tribus ex vino
poto. eadem ruptis & conuulſis mede-
tur. radicis epotus ſuccus eoſdem præ
bet effectus. Aeg. Alii polygonatum,
alii iſchiada vocant. radix incidit. Cal.
1. ſic. 3.

LEVCAS montana, latioribus q̃ λευκάσ,
vrbana foliis, ſemine acriore, amario-
re, ori ingrato, efficacior tamen quam
ſatiua habetur. vtraque ex vino contra
animalium venena præcipue marino-
rum opitulatur. Aegi. Cal. ſic. 3. acri-
monia præpollet.

LEVCOION vulgaris eſt notitiæ λευκόιον
ſed in floribus differentia quædã. nãq; Keuri,
aut cœrulei, albi, purpurei, aut lutei in
ueniuatur. Lutea vero præcipui in me
dicina vſus. Aegineta, Leucoii totus
frutex abſtergendi extenuandique vi-
res poſſidet, magis autem flores, &
ex eis, ſicciores. iccirco & menſes ſti-

mulant, fœtus corrumpunt expellũtq;. Quod ſi quis aquæ miſtura vim ipſorum obtundat, etiam inflãmationibus conducent, præſertim vteri . Radices eadem præſtant, craſſiore magisq; terreſtri natura ꝓditæ, ex aceto iñlãmationib. in ſcirrhũ coaleſcẽtibus ĩponũtur.

λειχὴν LICHEN qui ſaxis eſt familiaris aliquibus bryon appellatur. aſperginoſis petris adhæret, vt muſcus. Æg. Vis ei eſt exterendo purgare, mediocriter ſiccare & refrigerare . impetigines ſanat, imflammationes arcet . ſanguinis eruptiones ſiſtit.

λυχνίς Hazez. Alſacher. LYCHNIS coronaria, flore eſt albæ violæ ſimili, quo corollæ factitãtur. Contra ſcorpionum ictus ſemẽ in vino potum auxiliatur Lychnis ſylueſtris, omnia vrbanæ ſimilis. Aeg. Lychnidis coronariæ ſemen Cal. ſic. 2. abſolute.

λύκιον Hadhadh. Kilulẽ. LYCIVM, quod aliqui pyxacanthan vocant, arbor eſt ſpinoſa, ramis trium cubitorum, aut longioribus, foliis buxi, denſis, fructu piperis, nigro, læui, amaro, denſoq;, cortice pallido, non diſſimili lycio madefacto, radicibus multis,

bus multis,obliquis,lignoſcis. Naſcitᷓ plurimū in Cappadocia, Lycia, & pleriſq; aliis locis.aſpera loca amat. Succi extrahendi ratio hæc eſt. Rami cum radiculis tuſi,& ante per multos dies macerati coquuntᷓ,tum abiectis lignis itidem liquor,donec mellis craſſitudo fiat. Adulteratur id lycium, adiecta decoctioni amurca,aut abſynthii ſucco, aut felle bubulo.Innatās ſpuma inter coquendum exempta,oculorum medicamentis additur.reliquo ad alia vtuntur. Simili modo fit lycium, ſemine expreſſo & inſolato. Optimū quod vri poteſt,reſtinctumq; rubētem ſpumam oſtēdit,glebis extrinſecus nigris, intus cum fregeris rufis,odore minime viroſo,cum amaritudine adſtringens;croci no colore.cuiuſmodi Indicum eſt, cæteris præſtantius.Tradunt Indicum fieri lycium,ex frutice lonchitide appellato.ea ſpinarum generi aſcribitur, ramos rectos habens, ternum cubitorū longitudine,maioreſue, rubo craſſiores,a radice numeroſos.fractus cortex rubeſcit,folia oleæ ſimilia. Herba in aceto decocta proditur lienis inflāma-

tionibus & regio morbo mederi, & fœminarum purgationes elicere. Aſſueuerant etiam crudam in potu, eoſdem effectus præſtare, ſemen cyatho dimidio potum, pituitam expurgare; venenis quoq; auxilio eſſe. Aegineta, Lycium ex diuerſis genere ſubſtantiis conſtat, calida, tenui & diſcutiente, terreſtri vero frigida & leuiter aſtringente, vt in ſecundo abſceſſu deſiccet. Calefaciendo refrigerandoque medium eſt, hac de cauſa ceu abſterſorio i oculis obſcuratis eo vtuntur, tanquam aſtringenti, in cœliacis, torminibus inteſtinorum, & maleficis vlceribus, at contra inflammationes, vt diſcutienti. Cæterum primas obtinet Indicum.

λύκοψις LYCOPSIS, quæ a nonnullis anchuſa vocatur, foliis lactucæ longioribus, aſperioribus, latioribusq;, craſſis, ad radicis caput recidentibus, caule lõgo, recto, ſcabro, hirſutis adnatis multis, cubitalibus, flore paruo purpureo, radice rubra, & aſtringente. naſcitur in campeſtribus. Aegineta, Lycopſis quã onoclea anchuſa, aſtringit quodammodo efficacius, ſimiliter eryſipelatis cũ

polenta illita conuenit. Si læuis cum oleo iungatur, ſudores elicit. Meminit Aegineta primum inter anchuſas, & iterum ſuo loco.

LYCOPVS herba marrubio ſylueſtri ſimilis eſt, folio lupini pedis effigie, diſſecto, grauis odoris, caule anguloſo geniculatoque, fungoſa intus medulla, radice frequenti capillamento fibrata. folia trita præſentaneo remedio imponunt diſſoluto ſtomacho. * λυκοψπυος

LIGVSTICVM, quod alii panaceam, alii panaces vocant, plurimum in Liguriana naſcitur, in monte Apennino, Alpibus contermino, vnde nomen traxit. Panaces incolæ non abre appellant, quoniam & radice & caule, heracleotico panaci ſimile ſit, & viribus eiſdem præditum. Gignitur in altiſſimis aſperisque montibus, ac vmbroſis, maxime iuxta fluenta. cauliculum fert anethi geniculatum, tenuẽ, & in circuitu folia ſertulæ campanæ, molliora, odorata, prope verticẽ graciliora, & longe magis diuiſa, in cacumine muſcarium, in quo ſemẽ depẽdet nigrũ, ſolidũ & oblõgũ, fœniculo proxi- λιγυστικόν

mum, guſtanti acre, & aroma olens, radix cādida heracleotici panacis ſimilis odorata. Aeg. Eius & radix & ſemen adeo calefaciunt, vt menſes citent, flatusq; probe diſcutiant.

φιλυρέα Maha leo. LIGVSTRVM arbor eſt cypri magnitudine. foliis oleæ, nigrioribus & latioribus, fructu lentiſci, nigro, ſub dulci, racematim cohærēte. aſperis naſcitur. Aeg. Tiliæ arboris folia ſyluestri oleæ ſimiliter aſtringunt, q̃bus cōmanducatis oris vlcera iuuantur, eorumq; decocto colluūtur, quod etiam potum vrinam & menſes trahit.

κρίνον Suſen) LILIA coronamentis ſe dedunt, Liria a quibuſdam vocata tradunt & rubra eſſe lilia. Aeg. Lilii flos temperamento mixtus eſt ex tenui ſubſtantia, terreſtri & nonnulla aquoſa temperata quapropter oleum quoq; ex eo confectum diſcutiendi vires molliendiq; repræſentat, vuluæ inflāmationibus accommodatum. Radix ac folia ſiccant, abſtergunt, diſcutiuntq; mediocriter, quo fit vt ambuſtis conferant, ſuccus ipſorum & neruorum vulneribus cum oxymelite prodeſt.

LIMONION, folia habet betæ, tenuiora & longiora, ſæpe plura, caulẽ tenuem, rectũ, lilio æqualem, ſeminibus rubris ſcatẽtẽ, quæ guſtata adſtringunt. Semen tritũ, & ex vino acetabuli mẽſura potum, dyſentericis cœliacisq; prodeſt rubra fœminarum profluuia ſiſtit. Naſcitur in pratis & paluſtribus. Aeg. Semen eius auſterum cum vino, cœliacis, dyſentericis, & ſanguinẽ ſpuentibus datur, item ad fluorem muliebrem acetabuli menſura. λιμώνιον

LINI ſemen ex primo gradu calidum eſt, inter humectantia ſiccantiaq; medium. Manducatum flatus creat, etiam ſi frictum fuerit. λινόσπερμον Bazari, chichen

LINGVA herba Plinio naſcitur circa fontes. Radix eius combuſta & trita cum adipe ſuis, alopæcias emendat vnguentium in ſole (Eandem alibi lingulacam vocat.) *

LYSIMACHIA, quam aliqui lytron appellant, caules emittit cubitales, altioreſue, fruticoſos, tenues, prodeũtibus geniculatim foliis, tenuibus ſalicis figura, guſtu adſtringentibus, flore rufo aut aureo. gignitur in aquoſis λυσιμάχιον

& paluſtribus. acerrimum nidorem ſuf fita reddit, qua de cauſa ſerpētes fugat. & muſcas interficit. Aegi. Vim habet excellenter aſtrictoriam, qua & vlnera glutinat, & ſanguinem compeſcit, tum ipſum, tum ipſius ſuccus, īteſtinorum tormina & polum, & ab inferioribus partibus iniectum ſanat.

λιθόσπερμον Kulb. LITHOSPERMON a ſeminis duritia nomen accepit, foliis eſt oleæ longioribus, & latioribus, mollioribus iacent humi, quæ ab radice exiliunt ra mulis ſurculoſis, rectis, tenuibus, fir mis, craſſitudine acuti iunci, in quorū cacumine bifidi exortus, cauliculurom ſpeciem exhibent foliis longis, inter q̄ paruum ſemen, rotundum, erui magni tudine, duritia lapidea. Naſcit in aſpe ris & æditis locis, Aeg. Alii dioſporō alii heraclion vocant, herbæ aëtonichi dictæ ſemen eſt lapideum, album, qđ cum vino albo potum calculos frangit & vrinam pellit.

αἰρῶ. Sceilē. zeuen. LOLIVM, quod inter ſegetes na ſcitur. Aeg Calfacit, ſiccat, tertio ſer me ordine, iridi facultatibus ſimile.

λογχῖτις. LONCHITIS folia habet por

ri, latiora, rubentia, plurima, ad radi-
cem circumfracta, veluti in terram pro-
cumbentia, pauca in caule, in quo flo-
rea ceu galericuli, hiantibus comicis
perſonis ſimiles, nigri, & e rictu albam
exerentes velut linguam, quæ ad labrũ
inferius ſpectet, ſemen inuolucris clau
ſum lanceæ ſimile, triangulum, vnde ſi
bi cognomentum arrogauit, radix dau
ci. Naſcitur in ſitiẽtibus & aſperis. Ra-
dix ex vino pota vrinam ciet. Altera
eſt lonchitis, quam aliqui aſperam lon
chitin dicunt. folia ſcolopendrii emit-
tit, ſed aſperiora maioraq; , ac multo
magis diuiſa. Folia viridia. Vulneribus
mirum in modum proſunt, in eiſque
inflammationes excitari non patiũtur.
arida pota ex aceto lienem abſumunt,
vel indurato medentur. Aegineta.

LOTVS arbor eſt vaſtæ magnitu dinis, ferens baccam pipere maiorem, dulcem, cibis gratam, ſtomacho facilem. Aegineta. Extenuat, ſiccat, & mediocriter aſtringit, qua de cauſa ad fluxum muliebrem, alui fluores ſi cum vino aut aqua bibatur, aut etiam infundatur clyſtere, ſalutaris λωτός

eſt.pilos defluos confirmat.

λωτὸς αἰγυπτία Badar ē arbor, & fructus nabach. Eſt & in Aegypto LOTVS, quæ in campis flumine inundatis prouenit caule fabæ, flore paruo, cādido, lilio ſimili, quem tradunt occidente ſole cōprimi, occludiq́, ad ortum autem aperiri. adduntq́, caput ipſum veſpera aqs cōdi, & ad exortum ſolis emergere. Caput quale papaueris, maximum, & ītus grana ceu milii, quæ Aegyptii exiccāt & in panes cogūt. Radicem lotos hæc habet mali cotonei ſimilitudine, quæ cruda coctaq́ māditur, decoctaq́ lutei oui qualitatem exhibet. (Aeg. nihil p̄terea.)

λωτὸς ἥμερος LOTVM vrbanam alii trifoliū vocāt. naſcit᷑ in hortis. extractus ſuccus, addito melle, oculoꝝ argema, nubeculas, cæteraſq́ caligines diſcutit. Ægi. Abſtergit, modice ſic. calore tēpata ē.

λωτὸς ἄγριος. Sylueſtris LOTVS naſcitur plurimum in Libya. Caulem fert bicubitalem, aut etiam maiorem, multis alaꝝ cauis. folia loto trifolio in pratis naſcēti ſimilia, ſemen fœno græco, multa tamen minus, ſapore medicato. Aegineta, Semen eius cal. ſecundo, habet nō-

nihil etiam abſterſorium.

Satiuus LVPINVS notus ē. Gi- gnūtur & ſylueſtres lupini, ſatiuis ſimi les, ſed omnino minores, qui eadē quæ ſatiui poſſunt. Aeg. Lupinus eſculētus quidem obſtruēdi viribus pollet, ama- rus abſtergit, diſſipat, & ſine morſu de ſiccat, lumbricos occidunt illiti, & po- ti. Viſcera purgant cum ruta & pipere potu. Cutis vitia extergunt. tumores diſſipant cum oxymelite illiti. Sylue- ſtres autem lupini amariores ſunt, & omni ex parte ſatiuo valentiores. θέρμοι. Tarin'.

LVPVM ſalictarium Plinius iter oblectamēta verius q̃ cibos numerat. (Caulibus aculeatis longiſſimis qa in vepribus & ſalictis reptat, foliis vitis albę, hiſpidis & nigrioribus, fiore cine reo ac multis exilibus folliculis ſqua- matim compactili. Hoc frugibus admi ſto Germani ſuam cōdiunt ceruiſiam. Teneris eius turionibus in acetariis vtimur. Refrigerat, & collectionū im petus lenit. Sedat ſtomachi inflāmatio nes ex ſero potus. Bilem regio moibo laborātibus detrahit. Pituitam in aqua intercutem exigit per aluum. in capitis *

dolore, qui mediũ capitis occupet, eius ſuccus illinitur, item quoties immodicos æſtus mitigare neceſſum ſit.)

LVTEAE herbæ Vitruuius meminit. Qui non poſſunt, inquit, chryſocolla propter caritatem vti, herba quæ luteum appellatur, cœruleum inficiunt, & vtuntur viridiſſimo colore. (Luteã ſunt qui lyſimachium interpretẽtur).

M

μάκερ Bisbeſe

MAcer ex Barbaria aduehitur, cortex flaueſcens, craſſus, guſtu perquam aſtringens. Aegi. Cortex eſt qui ex india importatur, ſic. 3 inter calorem & frigiditatem mediũ obtinet. Eſt etiam aſtringens. tenuisq́; vnde cœliacis & inteſtinorum torminibus auxiliaris habetur. Porro macer, ſiue macis Arabum, quære in Moſchocaryo.

μαλάβαθρον.

MALABATHRVM arbitrãtur aliqui eſſe Indici nardi folium, falſi quadam odoris cognatione. permulta enim nardum olent, quemadmodum phu, aſarum, niris, ſecus autem res ſe habet. Namq́; malabathrum foliũ ſui generis eſt, quod Indicæ gignunt palu-

des,lentis paluſtris modo ĩnatans aqs, ſine radice. Id collectũ ſtatim lino tran ſuitur,& ſiccatum reconditur. Tradũt ſiccatis æſtiuo feruore aquis, humum aridis fruticibus vri, quod vbi non eue nerit, ne amplius quidẽ renaſci. laudat recens, ex cãdido nigricans, integrum, nec fragile, odore caput feriens, quod diu inſuaui odore permaneat, & nardũ ſapore imitetur, nullo ſalis guſtu. Infir mum vero, & minutim contuſum, præ ſertim ſi carioſum virus olet, vitioſũ eſt. Aegi. Malabathri folium æqualis ſpicæ nardi vires repræſentat.

MALACOCISSVM Demo critus aquilex mollibus hederæ foliis depingit, caule tenero, ſeſe cuicunque quod fuerit nactus inuoluente. Subeſſe aquam vbi reperitur affirmat. *μαλακόκισσος.

MALICORIVM in Punica ma lo dicetur.

MALVA ſatiua eſui longe aptior ſylueſtri. Aeg. Sylueſtris mediocriter diſcutit, & emollit. Hortenſis autẽ ceu humidior, etiam imbecillior eſt. Semẽ tanto viribus pſtat, quanto & ſiccius ẽ. μαλάχη, Chubeze

MALVAM maiorẽ Græci molo *μολόχη.

chen vocant, hanc Apuleius haſtulam
regiam dixiſſe mihi videtur, quãuis ea
dem ſit aſphodeli appellatio.

μῆλα Tuſſa. MALIS omnibus frigida & excre
mẽtitia ineſt humiditas, quæ in eorum
cenſu tenera & aquoſa ſunt, frigiditate
cæteris & humiditate præſtant. Dulcia
aquoſa quidem, nõ tamẽ manifeſte fri-
gida ſunt. Auſtera dulcibus quidem fri
gidiora, ſed minus humida. Acida fri-
gida quidem & ipſa, verum incidendi
humores vẽtriculo ihærentes vim te-
ſtantur. Acerba, cuius modi cotonea &
ſtruthia ſunt, frigido & terreſtri dona-
ta temperamẽto vẽtrem ſupprimunt,
vulnera glutinant. Parimodo folia ſuc
ci, & cortices arborum inter ſe diffe-
runt. Aegineta.

μαμίρας MAMIRAS veluti radiculæ her
bæ cuiuſdam eſt ceu geniculis frequen
tibus nodoſis, quæ cicatrices & albu-
gines extenuare creditur, exterendi ni-
mirum facultate prædita. Aegi.

μανδραγόρας MANDRAGORAM, aliqui
antimalum, alii circæam vocant, quo
niam videatur radix ad amatoria cõdu
cere. Duo eius genera, niger, quæ fœ-

mina exiſtimatur ;thridacias appella-
tus,anguſtioribus foliis,ac minoribus
quam lactucæ.graueolētibus, in terra
ſparſis.mala gerit ſorbis ſimilia, pallī
da,odorata,in quibus ſemen veluti py
rorum radicibus inhæret bene magnis
binis,terniſue,inter ſe conuolutis, ni-
gris foris,intus albis,craſſo cortice ve
ſtitis,verum is mandragoras caule vi-
duus eſt. Alter candidus,qui mas dicit
nōnullis norion vocitatus.huius folia
magna,alba,lata,læuia,vt betæ, mala
quam alterius duplo maiora, colore ī
crocum inclināte,iucunde cum graui-
tate quadam olentia, horum pomorū
cibo aliquātum opiliones ſoporantur.
radix, alterius ſimilis.maior & candi-
dior,orbata caule. Succus fit e cortice
recentis radicis tuſo,& prælis ſubiecto
qui inſolatus, vbi cōtreuit,fictili recon
ditur. Malis quoq; ſuccus de promitur
ſed aliquanto ignauior. Delibratur ra-
dix,& traiectus lino cortex,advſum ſu
ſpēditur. Aliqui radices in vino ad ter
tias coquunt,& defæcatum ius ſeruāt,
cyathoq; vno vtūtur, in peruigiliis, &
doloribus,& ante ſectiones vſtionesq;,

ne ſentiantur. Scarificatā pūctisq́ multifariam aperta radice, erumpēs lachryma, cauo vaſe recipitur. Aliquamentum autem ſucco lacteo præſtantius eſt, ſed non vbiq́, vt experiētia docet, radices lactcum ſuccum delachrymāt. Alium tradunt eſſe mandragorā, nomine morion, in opacis iuxta ſpecus enatum, foliis albi mandragoræ, minoribus, albis, dodrantalibus, radicem ambiētib. quæ mollis eſt & cādida, paulo maior palmo, pollicemq́ craſſitudine æquat. Tradunt eam in pane, offa, obſonioue, drachmæ pondere deuoratam, vſum ratiōis intercipere. Obdormiſcit enim homo, eo fere quo comæderit habitu. ſenſus impos, ternis quaterniſue, ex quo data eſt, horis. Hac medici vtūtur, cum ſcindēdi, vrendiq́ neceſſitas adeſt. Antidotum eſſe volunt radicem, cum manico ſalano potam. Aegi. Mandragoras frigefacit, Mala ipſius etiam caliditatem quampiam cum humiditate id referunt, vnde ſoporem grauem homini poſſunt accerſire. At radicis cortex vehemētiſſimus, non refrigerat modo, ſed etiam ſiccat, interior eius pars

imbecillior eſt.

MARRVBIVM, frutex eſt ab radice ramoſus, candicans, ſubhirſutus quadrangularibus ramis. folium polli cem æquat, ſubrotundum, hiſpidum, rugoſum, guſtu amaro. ſemen in cau lib. & ex interuallis. flores verticilla to ambitu, aſperi. Naſcitur propter æ dificia, ruinas, & rudera. Aegi. Cal. 2. amplius autem ſiccat, iecur lienemq; obſtructionibus liberat, excreationes e thorace & pulmonibus, menſesque promouet. illitum extergit, diſcutitq;, præcipua exterſoria inciſoriaq; vi præ ditum. πράσιον Faraſio.

MARVM herba cognita vulgo, ſurculoſa, flore origani, foliis multo candidioribus, flore odoratiore. Vim habet ſiſymbrio conſimilem, ſubſtrin git enim, & modice calfacit. qua de cauſa illitu ſerpentia vlcera ſiſtit, & in calidas illitiones additur. iuxta Ma gneſiam & Tralleis copioſiſſima gi gnitur. μάρον.

MASTICHE, vide Lētiſci reſinā.

MEDICA cum recenter ꝑdit, fo liis & caule trifolio pratēſi ſimilis eſt. μηδική.

ꝓcedēs vero folia cōtrahit, caules edēs trifoliis, & ſiliquas corniculoꝝ modo intortas, in qbus ſemen lētis magnitudine depēdet. Id ſiccatum, iucūdi ſaporis gratia, cōditaneo ſali admiſcet, viride, qbus refrigeratione opus eſt, illitu ſuffragatur. Herba tota ꝓ gramine vtūtur, q pecora alunt. (Aeg. nō habet.

μήδιον. MEDION in ſaxis & opacis naſcitur. folia habet iridis, caulem tricubitalem, & in eo florem grādem purpureum, rotūdum, ſemine cnici, minuto, radicem dodrantalem. craſſitudine baculi, guſtu acerbo. Aeg. Medii radix vires ſemini cōtrarias præ ſe fert. eſt enim auſtera, & fluxiones comprimit, ideoq; muliebrem fluxum ſiſtit. Semen quum tenuis incidentisq; ſit facultatis, mēnſes quoque proritat.

MELAMPYRO in Myagro deſcribitur.

MELANTHIVM, vide Gith.

μελίλωτος. Alchilel melich. SERTVLA Campana laudatiſſima in Attica & Cyzico & Chalcedone nata, cuius color vicinus eſt croco, boni odoris. Naſcitur & in Campania circa Nolam, colore in luteum lāgueſcente.

ſcente, odore infimo. Aeg. Diuerſis facultatib. pollet, aſtringendi, diſcutiendi, & concoquendi.

MELISSOPHYLLON, vide Apiaſtrum.

MENTHA, cognita herba eſt. Sylueſtris mentha. Latini menthaſtrum vocant, hirſutiore eſt folio, & prorſus maiore quam ſiſymbrii, grauiori odore, quare minus ad ſanorum vſus expetitur. Aeg. Mentha cal. 3. tenuis, acris, cũ humiditate ſemicocta exiſtit, cuius cauſa etiam in venerem incitat. Amari quoque nonnihil obtinet, quo lũbricos enecat. Qua vero acerba eſt, recentes ſanguinis eruptiones coërcet. ἡδύοσμος.

LINOZOSTIS, aliq parthenião, alii hermu botaniõ appellant, foliis cõſtat ocymi, minorib. helxinæ cognatis ramulis duplici geniculorũ modo cinctis, alarũ cauis multis, fructu fœminæ copioſo, quandam racemorũ ſpeciem præbente, mari e foliorũ ſinu dependẽte, paruo, rotundo. ceu binis teſticulis vna cohærentibus, frutice dodrantali, aut maiore. vtraq; in oleribus manditur, ad aluum ciendam. Aegi. Aluum λινόζωστις

liberaliter ſubducit, illita diſcutit. Sciendumq; eſt, eius ſemen infricatū corporis excreſcentias præter naturam, quas vulgus vocat narphia, abolere, ſicut experientia comprobatum eſt. Sed viride ſemen eſſe oportet, & frequenter tuberculis illis infricari.

μέσπιλος. Zaror. MESPILVS, quæ a nonnullis Aronia vocatur, ſpinoſa arbor eſt, folio acutæ ſpinæ, fert pomum ſuaue, exigium, tribus intus oſſiculis. qua ex cauſa id nonnulli tricoccon appellaue re. tarde matureſcit, eſu adſtringit, ſtomacho gratum eſt, aluumq; ſupprimit. Alterum meſpili genus in Italia naſcitur, quod aliqui ſetanium, alii epimelida vocant. arbor foliis mali, ſed minoribus, pomum fert rotundum, eſui aptum, vmbilico latiore, quod aſtringit, ſeroq; matureſcit. Aegineta, Meſpila, alii tricocca vocant, fructus eſt aſtatim acerbus, & vix eſculentus, aluumque continens. Germina foliaque meſpili impenſe acerba ſunt.

μῆον Mu. MEON, quod Athamanticum vocant, in Macedonia & Hiſpania pluri mum gignitur, anetho foliis & caule ſi

mile,ſed eo craſſius. binum ferme cu-bitorum altitudine attollitur, ſparſis in obliquum rectumque radicibus, lõgis,tenuibus,odoratis,linguam excalfacientibus. Aeg. Mei radices calefac. 3.ſic.2.ideoque vrinam & mẽſes cient, Liberalius meon aſſumptum, capitis facit dolores.

MYAGRON, aliqui melampyron vocant,herba eſt ſurculacea,foliis rubiæ,pallidis trepidanea.ſemen oleoſum,fæno græco ſimile. Quod contuſum igni torrent, perunctiſque virgis ad lucernarum lumina vtuntur. hoc pingui,ſcabricias corporis leuigari,atque expoliri,cõſtat. Aeg. Quod in ſemine oleoſum habetur, viribus eſt opplendi.Perperã apud Aginetã duobus in locis,primum in Myagro, dein Myaro, eadem de re tractatur. μύαγρος

MYLES radix paruo bulbo ſimilis eſt,conſtringit,itaque cum lolii farina appoſita vterum apertum ſanat,Galenus.(Eandem eſſe apparet Dioſcoridi dictam Moly.itaq; illius deſcriptionem hinc emendare poteris.)

MILIARIA herba milio gẽtilis *

eſt, nomen habet, quod milium impli-cando enecet. Hæc trita, & cornu cum vino infuſa, podagras iumentorum ſanat.

κέγχρος. Ieuers. MILITARIS, vide Lactoris.

Milium in panes coactum, minus cæteris frugib. ait. Aeg. Milium frigi. 1. ſic. 2. Habet etiam modicam exteru andi facultatem, extrinſecus igitur in ſacculis ad fouendum adhibitum, & il litum deſiccare conſueuit.

κέγχρος ἰνδικός. * MILIVM Indicum in Italiã Ne-ronis principatu conuectum, nigrũ co-lore, amplum grano, arundineum cul-mo, Adoleſcit ad pedes altitudine ſe-ptẽ prægrandibus culmis, lobas vocãt, omnium frugum fertiliſſimum. Ex vno grano terni ſextarii gignuntur. Se ri debet in humidis.

μυριόφυλλον. MYRIOPHYLLVM, ſiue mil leſolium, caulis eſt tener, ſingularis, vnica nixus radice, plurimis foliis, læ-uibus, fœniculo ſimilibus, vnde nomen accepit. caulis flaueſcit varius, ac velu-ti ex induſtria delimatus. naſcitur in pa luſtribus. Aegine. Adeo ſiccat, vt vul-nera glutinet.

μυρίκη. MYRICA, ſeu tamarix, arbor

vulgo cognita eſt, cum apud pigras & Athel,
ſtagnantes aquas enaſcatur, fructũ qua Abohaſ
ſi florem ferens compage muſcoſum, nifa.
Aegyptus Syriaq; alteram gignunt mi Tarfa.
tiorem, ſylueſtri cætera ſimilem. Fru-
ctum parit gallæ proximum, inæquali
ter aſtringentem guſtu. Aegi. Tamarix
incidit, extergitq;, ita vt manifeſte non
ſiccet, ſed aſtrictionem quoq; nonnulla
obtineat, qua de cauſa decoctũ ipſius
potum lienes adiuuat, dentiumq; dolo
ribus medetur. Fructus & cortex ipſius
gallæ virtute proximus eſt. Cinis arbo
ris vehementius exiccat.

MYRRHA lachryma eſt arbo- μύῤῥα
ris, quæ in Arabia gignitur, Aegyptiæ
ſpinæ nõ diſſimilis. e cuius vulnere de-
fluit lachryma in ſubiectas tegetes.
alia circũ caudicem cõcreſcit. Dicitur
ex his aliqua pedia ſimos, præpinguis,
qua expreſſa, ſtacte emittitur: alia gabi
rea, pinguiſſima, læto & pingui ſolo na
ſcẽs, ea copioſam ſudat ſtactẽ. Omniũ
prima eſt, quæ troglodytica appellatur
accepto, cognomine ab loco, in quo ꝓ-
uenit, ſplendens, ſubuiridis, ac mordẽs
quinetiã legitur tenuis quædã, quæ a

troglodytica ſecunda eſt, bdellii modo mollis, verum odore grauiuſcula, apricis naſcens. Alia caucalis cognominatur, præter modum exoleta, nigra, & retorrida Omnium deterrima, quæ ergaſima dicitur, pingui carēs, cano ſitu obducta, acris, ad gummis imaginem vergens, & viribus eius proxima. ĩprobatur aminnea cognomine. Ex iis paſtilli fiunt, ſed e pinguibus pingues, & odorati, e ſiccioribus haudquaquam pingues, & inodorati. minus odore pollet, quæ oleum non admiſit, cum in paſtillos digerebatur. Adulteratur macerato gummi aqua, in qua myrrha maduerit. Eligenda eſt recens, ſquallore obſita, leuis, vndiq; concolor, quæ confracta venas vnguium modo candidas & læues oſtendat, minutis glebis, amara, acris, odorata, calfaciens. ſuperuacua & inutilis eſt ponderoſa, coloris picei. Fit e myrrha, perinde atque thure, fuligo, & (vt poſtea oſtendemus) ad eadem conueniens. Bœotica myrrha, diſſecta radix eſt arboris cuiuſdam in Bœotia naſcentis. Melior eſt quæ myrrham odore repræſentat. Aeg. Cal. ſic.

2. Capitis vulnera ſi illinatur glutinat. item amaram vim obtinet, qua vẽtris lumbricos & fœtus occidit. ad hæc abſtergit, eoq; ocularìis medicinis temperatur. humores pectori infixos expurgat, ita vt fauces non aſperet. Bœotica myrrha vires habet calefaciendi, emolliendi, & diſſoluendi.

MYRRHIS, ſimillima ẽ cicutæ, caule foliisq;. radix ei oblonga, mollis rotunda, cibo non inſuauis. Aeg. Cal. 2. ac nonnihil etiam extenuat. radix illi odorata dulcisq; eſt, menſibus mouendis, & humoribus e thorace ac pulmone repurgandis idonea. μυῤῥίς. vel myrrha.

MYRTVS ſatiua nigra vtilior eſt medicinæ quam candida, & in hoc genere multo magis montana. ſemen tamen imbecillius parit μυρσίνη Aes.

MYRTIDANVM dicit' myrti adnatum inæquabile, verrucoſum, intumeſcensq; & concolor. quod pinde quaſi manus myrti caudicem amplectitur. magis quam myrtus adſtringit. tuſum addito auſtero vino reponit', coactumq; in paſtillos ſiccatur in vmbra, multo efficacius & folio & ſemine; μυρτιδανόν Mãtidabon

cerato,peſſis,inſeſſiõibus, cataplaſmatis admiſtum,vbi adſtringendum aliqđ eſt. Aeg. Myrtus ex diuerſis compoſita eſt ſubſtantiis,pollet in ea terreſtris frigiditas,qua valenter ſiccat Myrtulavero,ſeu myrtidanũ,maiore vi in aſtringendo & ſiccando ſcatet. Folia etiã aridiora viridibus magis ſiccant. Fructus ſuccusq; tum foris applicati,tum intus aſſumpti,perſimiles vires præ ſe ferũt.

* μιθριδάτιον. MITHRIDATION folia habet,inquit Plinius,duo a radice acãtho ſimilia,caulis inter vtraq; ſuſtinens florem roſeum.

* μύξα. Abhāſa. MoKaita vel Mothei ca. MYXA arbor Damaſcenæ pruno popularis,in Syria & Aegypto olim gignebatur,nũc eſt familiaris Italiæ. Fructus etiam myxa,vel myxaria dicũtur, olim Sebaſti,in Auguſti honorem, vt veriſimile eſt. Aeg. Arboris fructus eſt minor quidem prunis, facultate vero conſimilis.

μῶλυ. MOLY folia habet graminis latiora,humi ſparſa,florem albæ violæ ſimilem,ſed minorẽ,lactei coloris,caulem cãdidum, quaternum cubitorum, in cuius cacumine ineſt aliquid quod

allii ſpeciem referat. radix parua, bulboſa, quæ mirum in modum valet ad aperiendas vuluas, ſi trita cum irino vnguento in peſſo ſubiiciatur. (Aegi. non habet, præter rutam ſylueſtrem) Vide Mylen.

Aliud MOLY in ruta ſylueſtri deſcribitur.

MOLYBDAENA herba, id eſt, plumbago, Plinio in aruis naſcitur, folio lapathi, radice craſſa, hiſpida, qua commanducata, oculiſque ſubinde religata, plumbum (quod eſt genus vitii) ex oculis tollitur. * μολύβδαινα.

MOLLVGO hippophæſtũ eſt.

MORI fructus maturus quidem aluum ſubducit, & medicamentis ſtomaticis aliis, quæ moderatam requirunt aſtrictionem, vtiliter miſcetur, immaturus vbi exaruerit, perquam aſtringens fit medicamentum, cortex autem radicis arboris etiam amaritudinis cuiuſdam particeps, purgare poteſt, eoq; latos lumbricos occidit. foliorum autem ſurculorumq; vis ſubducentium & comprimentiũ mediꝫ quodammodo exiſtit. Aegi. συκάμινος. Tut.

μοσχοκάρυον Ieũbane Iũbagne MOSCHOCARYON, vel moſchocaridion Græcis recentioribus appellatum India mittit (nos ea imitatione nucem moſchatã nominamus.) Hic fructus dum recens eſt, totus ſucco pingui & oleoſo madet, ſicut in vnguẽtum exteri poſſit. vnde multis myrepſica, ſeu myriſtica, id eſt, vnguentaria nux dici cœpit. Probatur recẽs, quæ nullam ſenſerit cariem, põderoſa, præpinguis, colore in rubrum inclinato. Aluum aſtringit, diſtendentes ſtomachum ſpiritus diſcutit, oris ſuauitatẽ commẽdat, ſtomachum & iecur roborat. Lentigines in facie, & impetigines emendat. lienem incremento laborantem reprimit. Apud Aëtium Caryon hoc aromaticum (ſic enim vocat) calefacit ſiccat. 2. Arabes macis nomine extimam intelligunt huius nucis mẽbranam vel folliculum. Antefertur is qui colore ruffo vel flauo rutilet, odore ſuaui, cũ leui acumine. improbatur nigricans. Sic. 3. partiumque tenuitate præſtat, cæteras habens ſuæ nucis dotes. Arbos autem ipſa vulgari Perſico ſimilis traditur, roſeo flore, & nuce;

quam declarauimus, eiuſdem prope effectus cuius & caryophyllon.

Bryon, id eſt MVSCVS, a quibuſdam ſpiachnon appellatur, in cedro arbore, populo alba, & quercu inuenitur. Optimum eſt cedrinum, proximũ populaneum. in quo genere candidum & odoratius præſtat, nigricans improbatur. Aegi. Inuenitur etiam in piceis. Diſcutiendi ſimul & molliendi vim moderatam obtinet. βρύον Axaech

Marinus MVSCVS naſcitur in ſcopulis, teſtaceisque, haud procul a mari gracilis, capillaceus, caulis expers. Aegi. Refrigerat ſimul & aſtringit, eoque feruentes inflammationes illitum adiuuat. βρύον θαλάσσιον.

N

NAPI cocta radix inflat, modicum alit. ſemen eius totum venenorum vires hebetat. antidotis admiſcetur. Conditur ſale radix. Aegi: Napus & rapa ſi bis coquatur, nihilominus quã reliquæ ſtirpes alũt, continue autem aſſumpta, craſſum ſuccum procreant. βουνιάς

NARCAPHTHVM ex India deſertur, corticoſum, ſimile ſycomori libro. quod iucundi odoris gratia ſuffitur. Miſcetur thymiamatis cōpoſitis Aeg. Naocanthon, ſunt qui nacaphthon dicunt, Indicum eſt odoramentum, quod ad aſtrictos fœminarum locos ſuffitu vaporatur.

Nabach Laſahatan.

νάρκισσος Narces.

NARCISSVM ſunt qui, vt lilium, lirium appellarint. folia porro ſimilia, tenuia, multo minora, & anguſtiora, caulis vacuus, & ſine foliis, ſupra dodrantem attollitur. flos albus, intus croceus, in quibuſdā purpureus, radix intus alba, rotunda, bulboſa, ſemen velut in tunica, nigrum, longum. probatiſſimus naſcitur in montibus, ſuaui odore. cæteri porrum imitantur, atq; herbaceum virus olet. Aeg. Radix eius adeo deſiccat, vt maximis vulneribus ſit glutinandis, imo etiam tendinū præciſionibus cōfert. Cæterum abſtergendi & attrahendi vim quandā habet.

νάρδος. Sumbel

Duo NARDI genera, vnum Indicum, alterum Syriacum appellatur, nō quod in Syria proueniat, ſed quod montis in quo oritur, pars vna ad Sy-

rios,pars altera ad Indos flectitur. Ex hoc Syriaci genere præcipuum eſt re- cens & leue, largam gerẽs comam, fla uum colore, perquam odoratum, ac cyperum redolens, breui ſpica, amaro ſapore, linguam ſiccante, quod diu in ſua odoris gratia permaneat. Ex Indi- cis autem nardum quoddam Gangitis vocatur, a fluuio Gange, apud quẽ ena ſcitur, montem præterfluẽte. quod ge nus ob multam loci, in quo prodit, vli ginem, viribus infirmius eſt, atq; proce rius, adoleſcit, plures ferens ſpicas ab vnica radice comoſas, vnaq; conuolu- tas, ac grauiter olentes. Montanum autem odoratius, ſpica breui ac muti- la, odore cypero vicino, cæteras habẽs Syriaci dotes. Eſt & genus quoddam, cui Sampharitico nomen locus indi- dit, frutice breui, in magnas ſe ſpargẽs ſpicas, candidiore īterim medio caule, hircorum virus ſupra modum redolẽ- te, quod improbatur. Madefactum vẽ di ſolet, quod vitium ex eo deprehen- dĩtur, quod candida ſit ſpica, & ſquali- da, nulloq; puluere obſita. Adulteratur ſtibio cum aqua aut palmeo vino, in-

ſpiſſationis ponderiſq; cauſa iſpirato. Intueri autem oportet ſi lutum radicibus inſideat, & incerniculo puluerem excutere, eluendis manibus vtilem.

Aeg. Spicæ nardi radix cal. 1. ſic. 2. particeps eſt etiam aſtringentis cuiuſdam qualitatis, acris & ſubamaræ. Iocinori prodeſt & ſtomacho, extrinſecus admota & ebibita. Vrinam mouet, & interaneorum fluxiones deſiccat, Indica valẽtior eſt quam Syriaca, & nigrior.

νάρδος κελτική, Celticum NARDVM naſcitur ĩ Liguriæ Alpibus, ſaliunca patrio nomine appellatum, prouenitq; in Iſtria. Exigue fruticat, & cũ radicibus in manuales faſciculos componitur. Folia habet oblonga, colore in flauum languido, florem lateum. Cauliculorum & radicum dũtaxat vſui eſt, & odoris ſuauitas, vñ pridie faſciculos aqua abluere expedit, & exempta terra pauito ſolo atque humenti ſubiecta charta reponere, poſtridie repurgare. ſiquidem vtile, cum aceroſo alienoque propter humoris vim, non excutitur. Adulteratur impoſita herba ſimili, quæ hircu lus vocatur, ab odoris grauitate, ſed

facilis cognitio. nāq; herba candidior eſt, ſine cauliculo, minoribus foliis, radice neq; amara, neq; odorata, vti verū nardum eſt. Itaq; radices atq; cauliculi abiectis foliis triti ſecernuntur, vino excipiuntur, digeruntur q; in paſtillos, & ita fictili nouo diligenter operto, aſſeruari debent. Laudatur maxime recens, iucundi odoris, radice numeroſa cohærens, plenum, nec fragile. Aegin. Nardus Gallica ſuperiori vires habet æquales, ſed imbecilliores, præterquā ad vrinam ciendam. calidior enim eſt quam illa, minusq; aſtringit.

Montanum NARDVM, quod ab aliquibus thylacitis & niris appellatur, in Cilicia & Syria naſcitur, ſurculo & foliis eryngio ſimilibus, minoribus, minime tamen ſpinoſis aſperiſque. Radicibus binis nititur, aut pluribus, nigris, odoratis, ceu haſtulæ regiæ, ſed longe gracilioribus, & longe minoribus. Neque caulem, neque fructum, neque florem profert. Ad eadem ad quæ Celticum, efficax. Aeg. Nominatur etiam pyritis, iam cōmemoratis eſt infirmior. νάρδος ὀρεινή.

NACAPHTHVM. Vide narca-phthum.

καρδάμου, NASTVRTIVM optimum conſtat eſſe Babylonicum. Aeg. Semē eius ſinapis modo vrit, vnde etiam illitum cutem exaſperat. Craſſos humores cū aliis potum incidit. Herba quidem arida ſemini viribus reſpondet, humida moderatior eſt, ideoque crudam ipſam aſſumunt.

νηρίου. ῥοδοδάφνου NERION aliqui rhododaphnen, alii rhododendron vocāt, frutex eſt vulgaris notitiæ, lōgioribus quam amygdala foliis, aſperioribusq;, flore in roſam conformato, fructu nuci græcæ ſimili, corniculato qui patefactus quandam lanoſam naturam oſtendit, ſpinarum pappos repræſentantem, radice longa, acuta, lignoſa, guſtanti ſalſa. naſcitur in amœnis, maritimis, & ſecus amnes. Aeg. nerion extinſecus illitū diſcutit, in corpus aſſumptum occidit.

NIGELLA. quære Gith.

νυμφαία Nenufar NYMPHÆA naſcitur in paludibus & ſtagnantibus aquis, foliis fabæ Aegyptiæ, minoribus, & longioribus,

aliis

aliis ĩ ſũma aqua, aliis demerſis, plüri bus ex radice eadem prodeuntibus, flo re lilio ſimili, albo, & in medio crocos habente, cum defloruerit, vt rotundum malum, aut papaueris caput, extube rat. nigro ſemine. denſo, & lato. lenti guſtus. caulis eſt læuis, niger, minime craſſus, ciborio cognatus. radix nigra, ſcabra, clauæ ſimilis, quæ autumno ſe catur. Nymphææ nomen ſibi vendicaſ ſe videtur, quoniam aquoſa amet. plu rima inuenitur in Elide, in Enygro am ne, & in Bœotiæ Aliarto. Eſt & altera nymphæa, cuius flos blephara dicitur, foliis antedictæ, radice alba. ſcabra, flo re luteo, nitente, roſæ ſimili. Naſcitur in Theſſalia, amne Peneo, Aeg. nym phæa vires habet, ſine roſione ſiccas, quibus & ventrem reprimit & genitu ram arefacit. ¿Quæ radicem albam ha bet, valentior eſt, eoq; fluxum mulie brem cum vino nigro & auſtero pota perſanat. Quæ vero nigram, deterſo ria quoque vi nonnulla pollet, eaq; vti ligines, alphos dictas, cum aqua exte rit, pilorum defluuia cum pice liquida illita replet. Nilofar

καρυα ποντικα Agileū. NVCES auellanæ, quas & lepto-carya vocant, ſtomacho infeſtæ ſunt. Aeg. Vocant & pōticas. frigidiores ſūt & auſteræ, ī cæteris, iuglādibus æq̄les.

κάρυον βασιλικὸν ὑπερικόν. Leum. NVCES iuglandes, quas nonnulli Perſicas vocant. Aeg. Nucis arboris coliculi aliq̄d habent quod aſtringat, plurimū iuglandium calyx puluinatus ſuccus itaq; eorum decoctus cum melle, ſtomaticum fit medicamentum. Interius inde putamen carinatum vſtum extenuādi vim acquirit, & ſine roſione ſiccat, Quod in eo claudit̃ edendo aptū natura oleoſum, facile bilē auget. Confectum ex eo oleum extenuandi tumores, & putredines quas ſepedonas dicūt, diſcutiendi vim obtinet. Flacceſcētes itidem vetuſtate nucis membranæ cutis vitia abſtergunt.

κάρυον ἰνδικόν Neregil NVX Indica a recentioribus Græcis recenſetur. Fructus palmæ cuiuſdā Indicæ præmagnus atq; pinguis, cuius oleum butyro quoq; præferunt, bonitate ſucci. Calefacit ſecundo, humidat primo, Bilioſis eo vſu interdicitur. Tineoſis ventris animalia pellit. Oleum quod ea exprimitur, cum ſentit vetuſta

tem,flatus digerit. Lumborum & genuum dolores mulcet. Sanguini a ſpiraculis venarum ſedis mananti ſublinitur ex oleo,quod nuclei malorum Perſicorum reddiderunt, Veſicæ quoque malis opitulatur,& aluum ſiſtit oleum quod recens nux ſtillauit.

O

OCIMOIDES,Latini ocimaſtrum vocant,folia fert ocimi, & ramos dodrantales, hirſutos ſiliquas hyoſcyamo ſimiles, ſemine vt gith nigro,prægnantes. Aeg. Sunt qui philetærion vocent. Inutilis quidem radix eſt,ſemen vero particulis tenue, citra roſionem ſiccans. ὠκιμοειδές

OCIMVM vulgo cognitũ. Aeg. Gal.2.habet & humiditatẽ quanda excrementitiam, propter quam neq; vtile eſt intus aſſumptum,extrinſecus autem illitum diſcutit, & concoquit. ὤκιμον Berenda rog.

OCYMVM pabuli genus apud ãtiquos erat. ſegete viridi,diſſecta,anteq̃ gereret filiq̃s eo citabãt aluũ bub⁹. Varro dictũ putat a celeritate ꝓueĩẽdi. *ὤκιμον

ODONTIDES fœni genus fruticoſum,triãgulis flagellis,geniculatis *ὀδοντίδες.

O 2

nigro articulorum nodo, foliis polygono lõgioribus, hordei ſemine in alis cauliculis denſis, ab eadem radice geniculatis, flore purpureo puſillo, naſcit in pratis. Dẽtium dolori medetur cauliculorum eius decoctum in vino auſtero, inde ductum nomen.

οἰνάνθη. OENANTHE folia habet paſtinacæ, florem candidum, caulem craſſum, palmi altitudine, ſemẽ atriplicis radicem magnam, in multa rotunda capitula extuberantem. naſcitur in petris. Caulis eius, & folia cum mulſo vino pota, ſecundas eiiciunt. Radix e vino, vrinæ ſtillicidio conuenit (& regio morbo, vt Paulus adiecit, Dioſcoridem citans.)

ἐλαία Zatton, & zait oleum. OENANTHEN diuerſam in Vite ſylueſtri dedimus.

OLEAE ramuſculi quantum aſtringunt, tantum etiam refrigerant. fructus qui exacte ematuruit, moderate calidus eſt. Immaturus maiorem tum aſtringendi, tum refrigerandi vim repræſentat. Aegi.

ἐλαίας αἰθιοπι. LACHRYMA quam Aethiopica olea ſtillat, ſcãmoniæ ſimilis qua

dantenus eſt, fulua, ſtilis exilibus con ſtans, mordax. quæ autem ammoniaci, aut gummi ſimilitudinem refert, colore nigricans, nec guſtū mordens, ſuperuacua eſt. Noſtrates oleę, oleaſtriq́, ſimilem lachrymam ſudant, quæ cōmode ad oculorum hebetudines illinitur. Appellatur autem Aethiopica & agreſtis olea. Aegineta, Oleæ Æthiopicæ lachryma ammoniaco tenui ſimilis, vires habet exterſorias, quare ad cicatrices, albugines, hebetudinesq́ oculorū cautuntur, & ad dentium dolores, ſi cauis ipſorum inijciatur, efficax eſt. Nonnulli vero ſyluaticā eē hāc oleā aſſerūt

κῆς δάλ|κρυον

ONAGRA, ſiue onothera, aut onuris, frutex eſt arboris inſtar, prægrādis, amygdalino folio, ſed latiore, lilio non diſſimili, flore roſaceo, magno, radice candida, longa, cum ſiccata eſt, vinum olente. naſcitur in mōtibus. Aqua in qua radix maduerit, in potu data, feras mitigat, & cicures facit. illitu quoque tetra vlcera mulcet. ὀνάγρα,

ONOBRYCHIS, Folia habet lentis, longiora paulo, caulem dodrantalem, florem purpureum, radicem par- ὀνόβρυχις,

uam,naſcitur in vliginoſis & incultis. Herba ſuapte vi,ſi trita illinatur,tuberꝯcula diſſipat cum vino pota, ſtranguꝯrias ſanat.illita ex oleo, ſudores moꝯuet.Rarefacit,& diſcutit.Reliqua ſunt eadem Dioſcoridi.

ὄνοσμα. ONOSMA,oblonga folia habet ad ſimilitudinem anchuſæ, longitudiꝯne quatuor digitorum, & vnius latitudine,mollia,in terra iacentia,ſine caule,ſine ſemine,ſine flore.radice nititur longa,tenui.infirma,rubeſcente. gignitur,in aſperis. Aegineta. Onoma, vel onomis,vel phlomitis,vł ononis,acrē amarãq; vim obtinet, eãq; ob cauſam folia eius cum vino pota .fœtus occiꝯdunt,expelluntque.(Hippocrates,Onoſma ſimpliciter radicem appellaſſe mihi videtur(.

ὄπιον OPIVM optimum habetur graue, & denſum,guſtu amarum, odoratu ſoporiferum, quod facile aqua diluitur, læue,candidum,neq; aſperum, neque grumoſum, quod inter colandum non vt cera coëat,& in ſole diffundatur,deꝯin admotum lucernis, non atra luceat flamma,extinctum deniq;,odoris vim

conſeruet. Sed opion glaucio, gummi aut ſylueſtris lactucæ ſucco adulterāt. Verū glaucio fucio fucatū, in dilutione croci colorem reddit, lactucaceo ſucco fictum, exiliter ſpirat, & aſperius ſpectatur, gummi vitiatum, ſplendeſcit, & infirmum eſt. Nec deſunt qui eo dementiæ deuenerint, vt adipem ei admiſcerent. Fictili nouo torretur ad oculorum medicamenta, dum mollius. atque rufius appareat Hoc autem modo is excipitur ſuccus. Aliqui capita ipſa & folia tundunt, & prælo exprimunt, terentesque in mortario digerunt in paſtillos, id meconium vocatur, multum opio ignauius. Porro opii faciundi ratio hæc eſt, Cum ros in eo exaruerit; cultro decuſſatim in ſtellas, ne penitus adigatur, ex obliquo ī rectum ſummā cutem incidere oportet, lachrymā exeuntem digito in concham abſtergere, nec multo poſt redire, vt concreta inueniatur. etenim quæ tum, aut poſtero die etiam offenditur, in vetere pilà teri debet, & in paſtillos cogi. Cū tamē inciditur, retrocedendum eſt, ne veſtibus ſuccus deradatur. Aegineta, Papa

uer, quod prolixiore & proceriore conſtat calyce, medicatius vniuerſis eſt, quapropter ſtuporem inducit, quouſq; interimat. Nã & ipſum, & eius lachryma, quam per excellentiam opion nuncupant, quarto refrigerãtium abſceſſui aſcribuntur.

OPOPANAX, lege Panaces.

* OPVLVS corno ſimilis arbor; arbuſto Gallico faciundo idonea, vlmi pceritate adoleſcit, caudice recto, enodi, rarioribus ramis brachiato, frondibus fere vitigneis, baccis racematim depẽdentibus, prima pubertate viridibus, a maturitate puniceis. Ieiunium ſolum horret. Vitem alit, verum quia frondem nõ habet idoneam, a pleriſq; repudiatur. Nullus eius in medicina traditur vſus. Teſticulus, quem Græci cynoſorchin vocant, foliis circa caulem mollis oleæ ſimilib. in terra ſtratis, longiorib. anguſtioribus, leuib. caule dodrantali, floribus purpureis, radice bulboſa, oblõga, oliuæ modo anguſta, duplici ordine, ſuperiore, quæ plenior eſt, iferiore, quæ mollior ac rugoſior. Eduntur radices coctæ, vt bulbi.

ὄρχις. Chaſi, alkeb.

naſcitur in petroſis, & ſabuletis. Teſticulus alio nomine ſerapias, Andrea autore, vocatur, quoniã radix ad multa vtilis ſit. foliis eſt porri, latioribus, oblõgis pinguibus, ex alarum ſinu ĩflexis, caule palmeo, floribus pene purpureis, radice teſticulis ſimili. Aegineta, Maioris in cynoſorchi radicis humida vis & calida eſt, eoq; venerem incitat. Minoris calida & ſicca, vnde venerem coërcet. Serapias, vel triorchis, priore valentius deſiccat, quare laxos tumores diſſipat, vlcera ſordida & putredini obnoxia repurgat, herpetas abigit inarefecta autem magis ſiccat. Quoniã vero ſubſtrĩgere idonea eſt, aluũ quoq; cum vino pota retinet. σατυριας Orchis, Sadachia.

OREOSELINVM, caule eſt dodrantem alto, ab radice tenui exeunte, per cuius ambitum rami & capitula cicutæ, multo tamen tenuiora, ſemine cumini, oblongo, acri, & odorato, tenui. naſcitur in petroſis, & montibus Nec ballucinari nos oportet, exiſtimãtes oreoſelinum eſſe, quod in ſaxis ꝓuenit. aliud enim eſt petroſelinũ. Aeg. Virib' domeſtico æq̃le eſt, validius tñ. ὀρεοσέλινον

ὀρίγανον ORIGANVM Heracleoticum, quod & cunilam vocant, folium habet hyſſopo non diſſimile, vmbellãq; non in rotæ ſpeciem orbiculatam, ſed veluti multifidam, ſemine in ſummis virgis haudquaquam denſo. Quæ onitis
ὀνῖτις appellatur, cãdidiore eſt folio. & hyſſopo ſimilior. Semen ueluti coniunctos corymbos habet. Vis ei origani Heraclei, ſed multo inefficacior. Sylueſtre
ὀρίγανον ἄγριον origanum, aliqui panaces Heraclion, alii cunilam uocant, ex quibus eſt Nicander Colophonius, foliis eſt origani, ramis tenuibus, dodrantem altis, in quibus umbellæ anethi inſunt, flores candidi, radix tenuis, ſuperuacua. Peculiariter percuſſis a ſerpente, folia & flores ex uino poti auxiliantur. Aegi. Omnia origani genera incidendi, extenuandi, ſiccandi, & calefaciendi uires in tertio abſceſſu oſtendunt.

ὄρυζα, Arz. ORYZA frugum generis eſt, in paluſtribus riguiſq; naſcens. Mediocriter alit. Aegi. Vim quandam aſtrictoriam præ ſe fert, qua etiam uentrem mediocriter cohibet.

*ὀρνεόγλωσσον ORNEOGLOSSON arbor

eſt ulmi ſpecie, foliis amygdalæ, præ-longis ſiliquis in ſurculorum cacumine prodeuntib. oleagina magnitudine, in quibus medulla ineſt linguæ auis ſimilis, vnde nomen, exterius rubra, intus ex candore in luteum vergens, ſapore acri, cum nonnulla amaritudine. Ea cal. 2. laterum dolores ſedat, vrinam ciet, venerem ſtimulat, genituram auget. Liſen. Haſafir

ORNITHOGALVM cauliculus eſt tener, candicans, tenuis, ſeſquipedalis, tribus aut quatuor in cacumine mollibus agnatis, a quibus flores prodeunt, foris herbacei, & cum hiantes ſe pandunt, lactei viſuntur, inter quos diſſectum, cachryos modo, capitulum emicat. Coquitur cum pane, vt melanthium. radix bulloſa, cruda & cocta māditur. (Aeg. nō ſcripſit.) ὀρνιθόγαλον

ORNVS arbor ſatis procera, caudice tereti, læui cortice, ſpiſſo, ramulis vtrinque pinnatis, folio fraxini, paulo profundioribus crenis per ambitū ſerrato bacculis racematim coactis ab adoleſcentia rubeſcentibus, ſecundū maturitatem ex purpura nigricātibus, ſapore

ex acido in amarum degenerante, meſpilaceo quaſi concretu, multo gracilior. Habitu reliquo & effigie tota fraxinum æmulatur. quare Lucio Columellæ orni ſylueſtres fraxini ſunt, foliis quam cæteræ latioribus, nec deteriorem frondem quam vlmi præſtant. Capræ autem & oues libentius etiam hanc frondem appetunt. Aſperis & ſitientibus locis gaudet, montes amat In plana etiam deſcendit, ita vt viti quoq; copuletur. folia ex vino bibũtur ad iocineris & laterũ dolores, aquæ ſubter cutem tumores reprimũt. Corpus obeſum ſenſim ad maciem reducunt, ſi cũ vino terantur ad virium portionẽ, ita vt puero quinq; folia tribus cyathis dẽtur, robuſtioribus ſeptem quinque vini cyathis. Scobs eius & ramenta perniciosa traduntur, proinde vitanda.

ὀροβάγχη OROBANCHE cauliculus eſt ſeſquipedalis, & interdum maior, ſubruber, hirſutus, tener, ſine folio, pinguis, flore ſubalbido, & in luteum vergente, radice digiti craſſitudine, &, cum ariditate flacceſcit caulis, fiſtuloſa. Hãc inter quædam legumina naſci conſtat,

& ea ſtrangulare. vnde orobanche ſibi cognomētum vſurpauit. Eſtur, vt olus cruda, & in patinis, aſparagi modo decocta. legumentis addita, coctionem accelerare creditur. Aeg. Frig. ſic. 1.

OSYRIS, frutex eſt niger, ramulos ferens tenues, lentos, fractuq; contumaces, & in his folia quaterna, quina, ſenaue, ceu lini, nigra in initio, dein colore mutāto rubeſcentia. Decoctum eius potum, iuuat arquatos. Aeg. Oſyris, e qua ſcopæ fiunt amara eſt, & iecoris reſerandi vires habet. ὄσυρις.

OSTEOCOLLON Macedones vocant herbam ſaxis & mœnibus familiarem, medici polygonion, aliqui talantion, vulgus ſymphyton appellant. Perpetuo viret, viuitque foliis vi dua, ramulos inſtar iunci penſiles, cirroſos, tenuioris proceriorisque ſparti ſimiles ſpargit. Hac tradunt diſſectas carnes coaleſcere, ſi coquatur vna, itidem oſſa fracta ferruminare. * ὀστεόκολλον.

OTHONNAM aliqui maioris chelidoniæ ſuccum eſſe aiunt. quidam glaucii, alii ſuccum floribus corniculati papaueris expreſſum. alii per mi ὀθόννα

ſtos cœruleæ anagallidis, hyoſciami, & papaueris ſuccos, eſſe contendunt. alij Troglodyticæ cuiuſdam herbæ ſuccū, quæ othonna vocatur, naſciq́ eam in eo Arabiæ tractu, qui ad Aegyptum ſpectat. Othonna foliis erucæ, perforatis cribri modo, & veluti a tinea deroſis, ſqualore obſitis, paucis, fiore croci latifolio. quare quidam anemones ſpeciem eſſe putauerunt. Aliqui tamen affirmant, lapidem eſſe Aegyptum, in Thebaide naſcentem, exigua magnitudine, æreo colore, guſtu cum feruore quodam & aſtrictione mordaci. Aegine. Othonna detergit, eroditq́, omnia quæ claritati oculorum officiunt extenens.

OXYACANTHA. Quære Acuta ſpina.

*ὀξύα. OXYAN Græci fagi genus alterum vocant. Lydi Myſon, noſtri Sciſſimam, in tenuiſſimas enim ſecatur laminas. Glandifera non eſt, abietis aſpectu, florens, erecta, enodis, illi craſſitudine proceritateque fere æqualis, materia colorata, robuſta, neruoſa, cortice læui, folio craſſo, bifido, longiore quā

pyri,per extremum aculeato. Fructus glandea effigie læuis,calyculo includitur echinato quidem, ſed placido ac blando,nec vt caſtanea hiſpido, cui nihilominus ſimilis ē & dulcedine & ſucco. Radices arbor nec multas nec altas agit,quæ ſummo ceſpite gaudeāt. Minoribus nauibus commendatur,ad carinas,item ad teſtudinem plauſtrorum, vectabulorumq; vilem fabricam ſpecie viſenda.

OXYS herba Plinio a ſapore dicitur,tribus tantum foliis. *

P

PAEONIA,ſiue glycyſide, Græcis aliquibus Pentoboron dicitur. ſunt qui Idæos dactylos radicem pæoniam vocāt. caulis altitudine ſeſquipedis adoleſcit, comitantib. multis ſtolonibus. Huius duo genera.mas folia iuglandis habet, in fœmina vero, ſmyrnii more diuiduntur.ſummo caule ſiliquas emittit, veluti græcas nuces.in quibus, cum dehiſcunt, multa granula rubra,acinis punicorum ſimilia, inueniuntur, & in medio nigra, quinq; aut ſex, purpurea .radix maris παιωνία

tenuis, digitali craſſitudine, & palmi longitudine, guſtu aſtringens, alba, fœminæ radicibus ceu glandes circiter ſeptem aut octo inhærent, vt in haſtula regia. Aegi. Aliqui pentameron vocant. radicem habet acrem, & leuiter ſubamaram, & ſiccantem cum nonnulla aſtrictione. menſes cit, renes & iecur purgat inſtar amygdalæ pota cum vino, quod ſi auſterum ſit, alui quoq; fluores coërcet. adalligata vero puero, morbum comitialem abigit.

παλίουρος.

PALIVRVS frutex cognoſcitur aculeatus, durus, cuius ſemen pingue & fuliginoſum inuenitur. Aegine. Paliuri folia & radix aſtringunt, eoque aluum fluẽtem ſiſtũt, tubercula, quæ dicuntur phygmata, non nimis calida diſcutiunt. Semen eius tam vehementi inciſoria virtute valet, vt & calculos conterat, & excreationibus e pectore auxilietur.

φοῖνιξ. Machſa

PALMA in Aegypto gignitur. Ea medio maturitatis vigore, autumno decerpſi ſolet, Arabici myrobalani ſimilis, pomatis cognomine, colore viridi, & odore mali cotonei. quod ſi ad

maturitatem

maturitatem peruenire ſinatur, phœni cobalanus fiet.

PALMA, quam aliqui elaten aut ſpatham appellant, fructus palmarum adhuc florentium, inuolucrum eſt calyxq;, quo inſpiſſamenta vnguentarii vtuntur. Optima habetur odorata, adſtringens, ponderoſa, præcluſa, intus pinguis. A eg. Palmæ fructus, qui iam ematuruit, calidus mediocriter eſt, viſceribus roborandis & ſtomacho idoneus, tum intus aſſumptus, tum foris applicatus. Reliqua palmæ portio vehementer aſtringens eſt, quamobrem ſtomachicis & hepaticis medicinis temperatur, longe magis aſtringit, quod fructus enaſcētis veluti īuolucrum eſt. ἐλάτη.

PANACES nonnullis heracleū dicitur, ex quo opopanax colligi ſolet plurimum in Bœotia & in Phocide Arcadiæ naſcitur, ibique compendii & quæſtus, qui ex eo liquore factitatur, gratia ſtudioſe colitur. foliis eſt aſperis, in terra iacentibus, herbacei coloris, multum ad ficulnea accedentibus, in ambitu quinquepartito diuiſis, caule, vt ferulæ, altiſſimo, qui lanugine πάνακες ἡράκλειον.

quadam incaneſcit,foliis etiam minutioribus obſitus,muſcariis,ceu anethi in cacumine,flore luteo,& ſemine odorato,feruenteq́.radices habet multas ab origine vna,candidas,graueolentes,craſſi corticis,& ſubamari guſtus. Naſcitur in Cyrene Libyæ,& Macedonia.Excipitur ſuccus inciſa radice, recenti caulium pullulatu.ea candidum ſuccum emittit,qui ſiccatus, in ſumma cute croceum colorem contrahit. Effluentem autem ſuccum excipiunt, foliis excauato ſolo ſtratis, quæ ſiccata tolluntur. Simili modo caule meſſibus inciſo,profluentem ſuccum eximiunt. Meliores ex radicibus,albæ,rigentes,diſtentæq́,ſiccæ,quæ cariem non ſentiant,aromaticæ,feruentes guſtu. Fructus ex media ferula cibo idoneus eſt,ſed ex agnatis ſtolonibus,ab vſu cibario abhorret. Maxime in hoc ſucci genere probatur, q̃ amariſſimus,interne albus,aut ſubfuluus,foris ad croci colorem inclinans,læuis,pinguis,friabilis,tener,ſtatim in aqua eliqueſcens graui odore,niger improbatur,ac mollis. Adulteratur ammoniaco,aut cera.

Sed ſinceri experimentum eſt, ſi digitis in aqua friatus reſoluatur, & lacteſcat. Aegineta. Opopanax cal. 3. ſic, 2. emollit, diſcutitque, Radicis cortex eſt imbecillior liquore. habet nonnihil & abſtergens, & carni inducendæ idoneum. Semen menſes quoque citat. ὀποπάναξ. Steuſit.

PANACES Aſclepii caulem a ſolo emittit tenuem, cubitalem, geniculatum, maioribus quam fœniculi foliis, hirſutioribus, odoratis, aureo flore, acri, odorato, ex muſcariis dependente. radix parua eſt, & tenuis. Auxiliarem vim habent flores & ſemina, contra vlcera, phagedænas, & tubercula, ſi trita cum melle imponantur, aduerſus ſerpentes ex vino bibuntur, & cum oleo illinuntur. Aliqui panaces ſylueſtre origanum vocant, alii cunilam, de qua in Origani mentione diximus. πάνακες ἀσκληπιόν.

PANACES Chironiū in Pelio monte maxime prouenit. folium eius amaraco ſimile. flos aureus radix parua, quæ nō alte demittitur, guſtu acris. Pota radix, ſerpentium veneno reſiſtit, illita coma, eadem præſtat. Aeg. Aſclepion panaces, & chironion priori cali- πάνακες χειρώνιον,

diora ſunt (malim cum Galeno dicere minus calida) hinc floribus ipſorum & ſemine ad malefica vlcera & phymata vtuntur.

παγκρά-τιον. PANCRATIVM, quod aliqui ſcillam appellant, radice eſt magni bulbi, ſubrufo colore aut ſubpurpureo, guſtu amaro ac feruente, foliis lilii, ſed longioribus Aegi. Specie ac viribus ſcillæ ſimile eſt, verum imbecillius.

μέλινος. Dochō. PANICVM frumentaceis ſeminibus annumeratur, milio ſimile, eodemq; modo in panes ſubigitur. eoſdem habet vſus, minus tamen & nutrit & ſtringit. Aetius, Extra illitum refrigerat & exicat.

μήκων. E ſatiui PAPAVERIS genere, quod hortenſe eſt, ſemen in panem deſatur, qui ſanis in vſu ſit. eo etiam ex melle pro ſeſama vtuntur thylacitin vocant. capitulum habet longum, & ſemen candidum. Syluestre vero, caput inſidens demiſſumq;, & nigrum ſemen quod pithitis nominatur, nonnullis tamen & ipſum rhœas dicitur, quoniã eius ſcapo lacteos ſuccus emanat. Tertium magis ſylueſtre, & ad medicinas

valentius, multo his longius, produ-ctione capitulo Aegineta, Hortẽſis pa-paueris, thylaci: in etiam vocant, ſemẽ eſculentum mediocriter ſomnum con-ciliat. Quod veluti decidenti ac depreſ-ſo calyce eſt, nigrum ſemẽ habet & me-dicatum, nimis quam frigidũ. Quod prolixiore & proceriore conſtat calyce medicatius vniuerſis eſt, quapropter ſtuporem inducit quouſque interimat, nam & ipſum & eius lachryma, quãper excellẽtiam opium nũcupant, frigi. 4.

PAPAVER erraticũ, quod rhœa-da vocant, vere quidem in aruis cum hordeo naſcitur, flore, protinus deci-duo, vnde & nomen apud Græcos acce-pit. folia erucæ, aut origano, aut cicho-rio, aut thymo ſimilia ſpectantur, ſed longiora, diuiſa, ſcabra. iunceus ei cau-lis, rectus, cubitalis, aſper, flos ſylue-ſtris anemones, puniceus, interdum al-bus, oblongum caput, ſed quã anemo-nes minus, ſemen rufum, radix longa, ſubalbida, minoris digiti craſſitudine, guſtu amara. Aegineta, Rhœas appella-tur quod flos ipſius celeriter defluat (vel ſemẽ, vt apud Aegineta legitur.)

Validius hortenſi eſt. Manducatur ita-
que non per ſe, ſed momentum copio
ſiori melli mixtum.

μήκων κερατῖτις. PAPAVER ceratites, id eſt, cor-
niculatum, folia habet candida, hirſuta
verbaſco ſimilia in ambitu ſylueſtris
papaueris more ſerrata, caule non diſ
ſimili, flore pallido, caliculo fœni græ
ci, in corniculorũ modum inflexo, vn-
de nomẽ mutuatur. ſemine papaueris,
puſillo, nigroq́; radice perſumma ce-
ſpitum nigra, craſſa. naſcitur in mariti
mis & aſperis. Sunt qui glauciũ hoc pa
paueris genere factitari exiſtimarunt,
falſi quadam foliorũ cognatione. Aegi
neta, Abſtergendi vires ſortitur, ideoq́;
radicis ipſius decoctum potu iocinoro
ſis auxiliatur, folia autem & flores per-
quã ſordida vlcera expurgant, cruſtasq́;
μήκων ἀφρώδης. tollũt. Aliud papaueris genus aphro
des, id eſt, ſpumeum vocatur, ab aliis
heracleum, caule dodrantali, foliis ad-
modum paruis, radiculæ ſimilibus, fru
ctu inter ea cãdido. Nam herbula al-
ba eſt, & ſpumea tota, radice in ſum-
mo ceſpite. Aegineta. Semen habet pi
tuitæ purgandæ accommodatum.

PAPYRVS, qua chartæ fiũt, nullis non cognita. Aegineta, Papyrus ignem non experta, materia quædam efficitur, vſta, ſiccat chartæ crematæ modo, verum papyri cinis viribus inferior eſt. πάπυρος Burdi.

PARONYCHIA exiguus frutex, in petris naſcens, peplo ſimilis, minor lõgitudine, maioribus foliis. Aegineta. Illita paronychiis atq; duritiis remedio eſt. Vis eius extenuare & ſiccare, idq; citra roſionem. παρωνυχία.

PARTHENIVM, aliqui amaracon vocant, foliis eſt coriãdri, tenuibus, flore per ambitum albo, intus melino, odore graui, ſapore amaro. Aegi. Amaracus calefacit tertio, ſiccat ſecundo. παρθένιον Achuen

PASTINACA ſylueſtris folia gingidii habet, latiora, ſubamara, caulem rectum, ſcabrum, vmbellam ſimilem anethi, in qua flores inſunt candidi, & in medio purpureum quiddam, ferme croceum. radix digiti craſſitudine, dodrãtalis, odorata, quæ cocta mãditur. Satiua ad eandem pollet, inefficacior tamẽ, & cibo aptior, Aegi. Vrinas σταφυλῖνος Ieſar

& menſes mouet, præſertim ſemen ipſius, & radix folia autem abſtergendi viribus prædita, phagedænicis affectibus congruunt, viridia cum melle, Syl ueſtris ad oia valentior eſt domeſtica.

πεπλίς. PEPLIS, quam aliqui ſylueſtrē portulacam vocant, Hippocrates peplion, in maritimis maxime naſcitur; late opaco frutice, cādidi ſucci pleno, foliis ſatiuæ portulacæ, rotundis, inferne rubentibus, ſemine ſub foliis rotūdo, vti in peplo, feruente guſtu, radice ſingulari, ſuperuacua, tenui. Colligi, & reponi ac dari, vti peplos, & ſale condiri ſolet. Eaſdem habet vires. Aegi. Peplion cætera quidem inutile, ſemen autem ipſius feruidi ſaporis, peplo conſimiliter expurgat.

πέπλος. PEPLOS frutex eſt lactei ſucci plenus, foliis paruis, vt rutæ, paulo latioribus, rotunda coma, fere dodrantali, humi reſperſa, ſemine ſub foliis rotundo, minore quam candidi papaueris. pluribus ſcatet auxiliis. vnicam radicē habet, ſuperuacuam, ex qua fruticat. naſcitur inter vites, & in hortis. colligitur meſſibus, ſiccatur in vmbra, &

continue verſatur. fructus tuſus & fer uefactus reconditur. Aegineta, Nõnulli papauer ſpumeum vocant, liquorẽ habet, & tithymallorũ modo purgat.

PEPON abſtergendi facultate efficax eſt, inde veluti caro ipſius ephelides, & conſimilia vitia faciei exterit, ſemen renes obſtructione liberat. Aegi. πέπων. Bathecha.

PERICARPVM bulbi genus eſt, eius duæ ſpecies Plinio, cortice rubro alterum, alterum nigro, papaueri ſimile, ſed vis maior quã priori, vtriq; autem excalfaciendi, ideo contra cicutam dantur. *

PERICLYMENON ſimplex fruticat, ex interuallis parua folia habens, ipſum amplectentia, ſubcandida hordacea. inter folia ſurculi exeunt, in quib. baccæ, hederæ ſimiles, flos fabæ, candidus, aliquãtum rotundus, & quaſi in folium procumbens, ſemen durũ, & quod difficile euellatur, radice rotũda, craſſa. naſcitur in aruis ac ſepibus conuoluens ſe adminiculis, propter aſſidentibus. Aeg. Eius folia & fructus incidendi ſimul & calefaciendi vires obtinent, quapropter vrinam cruẽtam μεϱικλύμενον.

eliciunt ad ſex dies pota. (Quidam hic numerum dierum perperam quatuor aut quadraginta legunt. (Genituram viri exiccant quadraginta (aut ſecundũ Dioſcoridem triginta ſeptem) diebus in potione aſſumpta, item lienoſos & ægre ſpirantes adiuuat.

περιστερεών, PERISTEREON, ſiue verbenaca, naſcitur in aquoſis. Nomen ex eo duxiſſe videtur, quod columbæ circa hanc perquam libenter verſari ſoleãt, dodrantis altitudine, & interdum amplius adoleſcit, folia e caule prodeunt inciſa & ſubalbida. ea ſingulari ramo, radiceq; ſola, conſtare ſæpius inuenitur. Aegineta, Adeo ſiccat aſtringitque vt vulneribus glutinandis, & ſanguinis eruptioni ſiſtendæ ſit. Eius alterum genus in Sacra herba quære.

περσέα, PERSEA arbor eſt, in Aegypto, fructum ferens cibo idoneum, ſtomacho vtilem. in quo phalangia cranocolapta nomine inueniuntur, præſertim in Thebaide. Arida folia in farinam redacta, illitu ſanguinis eruptiones ſiſtunt. Arborem hanc prodiderunt ali

qui in Perſide exitioſam eſſe, translatamque in Aegyptum, mutata natura in cibos receptam. Aegineta. Folia ſiccant, & aſtringunt, eoq; ſanguinis eruptionem compeſcunt.

MALI Perſice ſurculi & folia euidenter amara ſunt, eoque conciſa tritaque vmbilico impoſita lumbricos enecant. fructus autem ipſius, nempe Perſicum hoc eſculentum, frigi. humi. 2. μηλέα περσική Shauch

PERSONATA folia hēt cucurbitæ, maiora & hirſutiora, nigriora & craſſiora, caulem albicantem, quanquā & interdum vidua caule reperiatur, radice intus candida, foris nigra. Aegin. Diſcutit, ſiccat, & aſtringit, quapropter & folio ipſius vetuſta vlcera perſanāt. ἀρκτειον, προσώπιον.

PES MILVINVS a Columella in vſum colligi & reponi iubetur, ſed qualis ſit non explicuit. *

PETASITES pediculus cubito maior, craſſitudine pollicis, a quo p̄gande foliū, galeri modo amplū, ceu fungus depēdet. Contrā phagedænas, & vlcera q̄ cacoëthe vocant, efficaciter πετασίτης

illinitur. Aegi. Sic 3. vnde ad malefica & phagedænica vlcera eam vſurpant.

* PETILIVS flos eſt autumnalis, circa vepres naſcens calyculo verſico lori, foliis quinque, paruis. Tantum colore commendatur, qui eſt roſæ ſyl ueſtris. Mirumque, in eo flore infle cti cacumen, & non niſi retorto folia naſci. Semen luteum paruo calyci in cluditur. Vſus in medicina nullus. Huic Plinius Italiam ait nomen dediſ ſe, tanquam nimirum Græcis ignoto.

πετροσέλινον PETROSELINVM in Mace donia prouenit, in præruptis locis, ſe mine ammii, odoratiore, ſapore acri, aroma olente. Aegineta. Semen Cal. ſic. 3. Vi inciſoria præditum, vrinam ciet, menſeſque trahit, flatibus diſcuti endis accommodatiſſimum.

πευκέδανον Harbatum. PEVCEDANVM, caulē emit tit tenuem, gracilentum, fœniculo ſi milem, comam habet ſtatim ab terra folioſam, ſpiſſamque. flore luteo, radi ce nigra, craſſa, plena, graui odore, ſuc coſa: gignitur in montibus opacis. Te nera radix cultello conciditur, proflu enſque e plaga ſuccus vmbræ manda

tur in ſole ſiquidem confeſtim euane
ſcit. Colligitur, capite prius & naribus
roſacco perfuſis, ne capitis dolor pre-
mat, & vertigo ſentiatur. aſſatione ra-
dix inutilis fit. Tam lac quam ſuccus
radice & caulibus extrahi ſolet, ſicuti
e mandragora. verum inefficacior ſuc-
co lachryma habetur, & velocius expi
rat. Interdum etiam concreta inueni
tur lachryma, thuris ſimilitudine, cau-
libus radicibusque adhærens. Præfer-
tur ſuccus e Sardinia & Samothrace,
colore rufo, odore graui, feruens gu-
ſtu: Radix eligi debet recens, quæ ca-
riem non ſenſerit, firma, odoris plena.
Succus ad potiones amaris nucibus,
aut ruta, aut pane calido, aut anetho
reſoluitur. Aegine. „Peucedani liquore
& ſucco affatim calefacienti, diſcuti-
enti, extenuantique vtimur, tum nari-
bus admoto", tum in potione aſſum-
pto, ad pulmonum & pectoris vitia ex
humorum craſſitudine contracta, item
ad lienem induratum, dentibus autem
perforatis impoſitus, dolorem pro-
tinus ſopit, neruorum affectibus ido-
neus eſt. Radix ſquamas oſſium ſepa-

rat, maleficis vlceribus ſuccurrit. Cal. ſic. 4.

φαλάγγιον PHALANGIVM a quibuſdã phalãgites vocatur. ramuli ſunt ei duo aut tres, pluresue, in diuerſa tendentes flos candidus, lilio ſimilis, multas incisuras habens. ſemine nigro, lato, ad teſticulæ dimidiatæ figuram, multo tenuiore, radice parua, tenui, herbacei coloris, dum a terra eruitur. prouenit in collibus Aeginæ. Nomen hoc inuenit quod phalangiorum morſibus medeatur. Naturæ ſubtilis eſt exiccantiſque, qua torminoſis auxiliari putatur.

φάλαρις PHALARIS cauliculos emittit Zeæ culmis ſimiles, minutis ac nullius vſus radicibus, multos, duum palmorum, geniculis cinctos, graciliores tamen ac dulces, ſemen cãdidum, oblongum, milii magnitudine. Succus folia & ſemen pota, veſicæ doloribus auxiliantur. Habet eadem herba tenuem quandam vim naturamq; calidam.

φασίολος PHASIOLI mentio facta eſt in Iſopyro.

φάσηλοι PHASELI, aut phaſioli qui & dolichi appellantur, macerati donec ia

dices ſuccreuerint, ex garo ante cibum ſumpti, aluum ſubducunt, ac plusquã fœnum græcum alimenti exhibent. Integri vero cum ſiliquis virides comeſti plura pariunt excrementa. (Deſcriptionem habes in ſmilace hortenſi.) Lubia.

PHELLANDRION in paluſtribus naſcitur folio apii. Bibitur ſemen eius propter calculos & veſicæ incommoda. *φελλάνδριον

PHYLLITIS, folia promit rumici ſimilia, longiora, & viridiora, ſena aut ſeptena, recta, quæ parte anteriore læuia cernuntur, a tergo autem penſiles quaſi vermiculos tenues oſtẽdunt: in vmbroſis & opacis hortorum locis emicat, guſtu acerbo. neque caulem, neque florem, neque ſemen profert. Aegineta. Cum acerba ſit, non immeritò alui profluuiis pota auxiliatur. φυλλίτις.

PHYLLVM, quod elæophyllon vocatur, in ſaxoſis naſcitur. duum generum eſt. quod autem thelygonũ appellant, vuas habet floribus oleæ ſimiles, pallidiores tamen, foliis itidẽ oliuæ eſt, caule tenui, breui, radice exili. φύλλον.

florem album profert, ſemen papaueris maiuſculum. Sed arrhenogonum cætera huic ſimile, ſolo fructu diſtat, habet enim racemoſum quiddam, deflorentibus oleis non diſſimile. Ferunt potum alterius ſemen maris, alterius vero fœminæ conceptum facere. Tradidit hæc quondam herbarius Crateias, placuitque mihi vſque ad hiſtoriã, nec vltra de his docere. (Aegine. non meminit.)

φύτευμα, PHYTEVMA folia habet radiculæ, minora, copioſum ſemen, perforatum, radicem paruam, tenuem, per ſumma terræ nitentem, quam ad amatoria conuenire, nonnulli ſcriptum reliquerunt. Aeg. non memorauit.

*φλέων PHLEON Theophraſto, nonnulli flœbam appellant. (ſed nos infra ſtœben longe diuerſam afferemus) Non ſolum caulem habet aculeatum, ſed & folium quoque hiſpidum, iuxta cuius ſpinas ſ aculeos etiam condit, radice non in profundum acta. Germinat cum Vergiliis, primoque aratro vna, nec folia dimittit, etenim annicula illi vita, ſæpeq; bimatum excedit.

PHLVM

PHLVM a ſuperiori longe diſſidet, cuius lanugine, vt iquit Theophraſtus, ad lixiuum mulieres vtatur, molle & placentaceum eſt, colore ſubrubido. Fœmina ſterilis ē, ad nexus idonea, Mas prorſus habetur inutilis. in inſulis fluitantibus prouenit. Pars ab radice pueris cibo grata eſt. Radix ipſa pecudum pabulo vellitur. (Phlum Iulius pollux nominauit, vñ Phloinas veſtes in Herodoto quis legat, & Pauſania.) *φλῶμ

PHOENIX folia habet hordei, ſed breuiora, & anguſtiora, ſpicam lolio ſimilem, calamos digitorum ſenum, radici aduolutos, ſeptenas octonaſue ſpicas. In aruis tectiſq́ recenter illitis naſcitur. Aeg. Aliter rhu vocatur, aſtringendo, in vino auſtero pota, omnes fluidos affectus ſiſtit. φοῖνξ.

PHORMION tenuis, abſterſoriæ, & attractricis eſt facultatis, ſemen igitur cum melle albugines extenuat, & ſpicula e corporibus extrahit. Gale. & Aeg. (Hoc ab hormino, cui eadem aſcribuntur, non diſſidere iudico, nam Galenus phormii tantum meminit, non etiam hormini.) * φόρμιον

φοῦ Valeriana PHV, quod & aliqui ſylueſtre nardum appellant, naſcitur in Ponto, folio oluſatri, aut elaphoboſci, caule cubitali, aut altiore, læui, cauo, molli, in purpuram vergente, geniculis intercepto, floribus narciſſo proximis, maioribus, teneris, & exalbicante purpureis. radice ſuperius ad digiti minoris craſſitudinem, ex obliquo villoſa in nigri veratri aut iunci odorati modum, capillamentis inuicem contextis, flaueſcentibus, odoratis, cum quadam odoris grauitate nardum æmulantibus. Adulteratur radice ruſci admiſta, ſed maleficium deprehenditur, quoniam hæc dura eſt, & frangenti contumax, ſine vlla odoris gratia. Aegi Radicē habet nardi per ſimilem, quæ tamen ad pleraq; infirmior ſit, ſed vrinas magis quam ea elicit, nardi Gallicæ modo.

πίτυς. πεύκης Sonobar Artz. PINVS & Picea generi eidē aſcribuntur, ſed quandam flagitant ſpecierum diſtinctionem, arbores vulgo cognitæ. Piceæ cortex aſtringendi vim eximiam poſſidet, qua intertrigines & ambuſta illitum perſanat, ventrem potius reprimit, folia etiam vulnera con-

glutinant. (Eadem fere de pinu tedaq; ſcribuntur) Aegine. Peuce, id eſt, teda vires habet piceæ, ſed imbecilliores.

PITYIDES fructus ſunt piceaſrum, miſtæ facultatis, aſtrictoriæ & acris, quamobrem reiectióibus e pectore opitulantur. Aegineta. πιτυΐδες

PYGNOCOMON cōſtat eius ex foliis, acrioribus, ſcabris & craſſis, caule quadrangulo, flore ocimi, ſemine marrubii, radice nigra, aut pallida, rotunda, exigui mali figura, terram redolente. iuenitur in ſaxoſis locis. Aeg. Diſcutit & acre eſt, folia igit panos & furūculos diſſipāt. Semē iſixa corporibus extrahit. Radix flauā bilē purgat. πυκνόκομον

PIPER in India naſci, breui arbore traditur, quæ inter initia, prælongū fructum, veluti ſiliquam promit. quod longum piper eſt, habet intus aliquid tenui milio ſimile, quod tandem in perfectum piper euadit. id autem ſuis temporibus dehiſcens, pandensq; ſeſe racemos emittit, grana ferentes qualia videmus. Ea acerba candidum piper faciunt, aptum ocularibus remediis, antidotis, & medicaminibus, quæ contra πέπερι

venenata parantur, theriaca vocant. Longum vero vehementius mordet. & quoniam priuſquã ematureſcat decerptum eſt, ſubamarum relinquitur, antidotis & theriacis medicaminibus expetitum. Nigrum vero, vtpote quod tempeſtiua maturitate collectum ſit, odoratum eſſe conſtat, candido ſuauius, acrius, & ori gratius, nec non ad cõdimenta vtilius. Sed candidũ, & adhuc in acerbum vergens, ante dictis infirmius eſt. Eligi oportet grauiſſimũ, plenum, nigrum, ſine multis rugis recẽs minime furfuroſum. Inueniũtur etiã, num in genere nigri ſemina nutrimẽto defecta, caſſa, inania, minimiq́ ponderis, quod vocant braſma. Non eſt huius arboris radix gingiber, vt aliq exiſtimauere, ſicuti paulopoſt oſtẽdemus. Nãq; piperis radix coſto ſimilis eſt. ora guſtantium accendit, ſaliuam ciet. hæc lienem reprimit, cum aceto illita, aut pota. caput etiam purgat, manducata cum ſemine pedicularis herbæ, quam ſtaphidem agriam vocant. Aegi. Piperis radix, coſti vires refert. fructus nunquidem germinantis arboris, oblon-

gum eſt piper, humidus natura & calidum fructus veluti acerbus immaturusq́; album eſt piper, nigro acrius, vt quod multo magis aſſatum ſit, vtrū́q; vero & calefacit & deſiccat.

PYRETHRVM ſaliuarem vocant, folia caulemq́; emittit vt daucū ſylueſtre & fœniculum, vmbellamq́; anethi; circinatæ rotunditatis. radix lō ga eſt, pollicis craſſitudine, guſtu feruidiſſimo Aeg. Radix eius vrentem obtinuit facultatem. dentiū ex frigiditate dolores mitigat. ad febriū rigores ante acceſſionem infricatur cum oleo. Corporibus a perfrictione ſtupentibus reſolutisq́; efficaciſſime adhibetur. πύρεθρον

PYRVM terreſtre aliud ſortitum eſt, aliud aquoſum, ob quod ſtomachū iuuat, ſitimq́; arcet, illitū vero ſic. frig. mediocriter. Aeg. ὄχνη, ἄπιος. Humeche.

PISTACIA, quæ conſtat in Syria gigni, pineis nucibus ſimilia ſunt. Aegi. Stomacho mediocriter conducunt, iecur obſtructum reſerant, præcipue ſummi & odorati eorum operimenti ex vino decoctum. Proſunt etiā contra ſerpentium morſus. πιςάκια Puſtech.

*πιστολοχία PISTOLOCHIA Plinio aristolochiæ genus eſt quartũ, tenuior q̃ clematitis denſis radicis capillamẽtis (vnde & polyrrhizos nominatur) iunci plenioris craſſitudine. Odor vt reliqs medicatus. Illita ſerpentium morſib. medetur. Quin & omnino ſuſpenſa ſupra focum fugat domib. ſepentes.

*πίσον Mes PISVM pariter Græci & Latini vocant legumen, caulibus fiſtuloſis in terrã ſparſis, ramoſisq́, prætenui ſurculo, folio frequẽti, præter cæterorum more longiuſculo, ſiliquã cylindracea, granis rotundis, cãdidis, flore papilionis forma, circa vmbilicũ purpureo, radice ibecilla. Grana in valuulis ſe iuicẽ quaſi tãgunt, vt in eruo. Galenus. Piſa fabis nõ diſſimilẽ retulere naturã, nec diuerſo ab illis modo mãdũtur. ſed nõ adeo vt fabæ iflãt, nec abſtergẽt ideoq́ ſegnius aluo q̃ illæ excernũtur. Decoctorum cremor aluum ciet. Recentia, quæ cum ſuis valuulis manduntur, ructus mouent.

πιτύουσα, PITYVSAM ſpecie a cypariſſia differre conſtat, etſi tithymallorum generi aſſignetur. caulis ſupra cubiti altitu

tudinem aſſurgit, geniculatus, foliis pi cex, acutis, exilibus, flore paruo, velut purpureo. ſemine inſtar lenticulæ, lato radice craſſa, candida, ſucco referta quibuſdam in locis frutex hic prægrandis inuenitur. Aegine. Liquorem vt tithymallus habet, eiq; ſimiliter purgat.

Duo PLANTAGINIS genera minor folia habet anguſtiora, minora, molliora, læuiora, & tenuiora, caule anguloſo, in terra ſeſſili. floribus pallidis, ſemine ſummis caulibus emicante. altera maior, lætior, virentiorque, latis conſtans foliis, oleracei generis. cuius caulis cubiti altitudinem petit, anguloſus, ſubruber, a medio ad verticem tenui ſemine circundatus. radicibus nititur teneris, hirſutis, candidis, digitum craſſitudine æquantibus. Naſcitur in lacunoſis, ſepibus, & locis humidis, multo vtilior magna eſt. Aeg. Plantago frigefacit ſiccat. 2. Temperata eſt ex aquea & terreſtri ſubſtantia, cui etiã adſtrictionis nõnihil adeſt quo noĩe ad maligna vlcera, fluxiones, putredineſq; accõmodata ẽ, tẽperamẽti moderatiõe ſanguinis quoq; pfluuia

ἀρνό γλωσσ ον
Lilen.
Alhamel.

cohibet, & plurimũ congruit. compos enim eſt ſiccitatis minime rodẽtis, & frigiditatis q̃ nondũ ſtuporem iducit.

πλάτα-νος. Dulb. Suſteire Fuſter. Scota-num

PLATANVS vi humidiore & frigiore pollet, eaq; de cauſa folia viridia ad inflãmationes naſcentes proſiciunt. Cortex & pilulæ quoniam maiorem ſiccandi potentiã habent, in aceto decoctæ dentium dolores ſopiunt, ambuſta cum adipe perſanant. Cortex autem crematus ſiccat vehementius, & abſtergit, eoq; lepras pellit, & humidis vlceribus medetur. Aeg.

πολεμώ-νιον,

POLEMONIAM alii philetæria. Cappadoces chiliodynamin appellant, ramis exilibus, vtrinq; pinnatis, foliis paulo quam rutæ maiorib. ac lõgiorib. calaminthæ aut ſanguinariæ p̃ximis, quibus ſummis velut corymbi dependent, nigro ſemine, radice cubitali, albicante, radiculæ ſimili: naſcitur in mõtoſis & aſperis. Aeg. Polemonii vis ſubtilis & exiccans, inde nonnulli contra coxendicis dolores, inteſtinorũ tormina lienem induratum, radicem eius cum uino propinant.

πολύκνη-μον,

POLYCNEMON, frutex eſt

ſurculoſus,foliis origani,caule,ut pu-
legii,geniculis multis intercepto, ſine
umbella,tenui tamen in cacumine co
rymbo,boni odoris & acris. Aeg. Cal.
ſic. 2. eoq; uulnera glutinat.

POLYGALA palmi altitudinē petit,foliis lenticulæ, guſtu adſtricto. πολύγαλα.
Aeg. Polygalon calidi humidiq; tēperamēti cōpos eſt,foliis mediocriter acerbis potum lactis abundantiam facit.

POLYGONATVM naſcitur πολυγόνατον.
in montibus,frutice cubito altiore, foliis lauri,latiorib.& læuioribus.ſapore mali cotonei, aut punici, cū quadā adſtrictione: flores per ſingulos foliorū exortus promit cādidos, foliis numeroſiores,incepta radice ſuppuratione. radicē habet albam,molle,lōgam crebro geniculatā,denſam,graueolentem digitum craſſitudine æquante,quæ vulnerib. efficaciter illinitur quinetiā maculas in facie delet. Aegi. Variæ particeps eſt facultatis,aſtrictoriæ, acris, amaræ,& cuiuſdam guſtu ingratæ,quæ uerbis nequeat exprimi,quapropter in multiplices uſus haud eſt accommodatum. Radicem ipſius nonnulli ad fa-

ciei labes, ptilos Græci dicunt, abſter-
gendas illinunt.

πολύγο-νος ἀγρ. POLYGONVM ſylueſtre Plin. deſcribit pene arboris frutice, radice li gnoſa, ſtirpe cedri rubicundo, ramis ſparti, binum palmorum, nigris, geni-culorum ternis quaterniſq; articulis, ſapor mali cotonei (Diuerſum hoc ge nus eſt a duobus reliquis polygonis ſã guinariæ, ſub voce numerandis.

πόλιον Cahade POLYTRICHON, adiatũ eſt. Duo genera POLII. montanum cui teuthrio nomen eſt, & cuius eſt vſus te nuis frutex eſt, candidus, dodrantalis, ſemine refertus, capitulo in cacumi-ne quãdam corymborum ſpeciem præ ſe ferente, paruo, canis hominis ſimi-li, grauiter olente, non ſine quadam ſuauitate. Alterũ fruticoſius, non vſq; adeo valens odore, & viribus infirmi-us. Aegine Polium minus, quo & in antidotis vtimur, cal. ſi. 3. itaque om-nia viſcera reſerat, vrinam menſeſq; trahit. Viride adhuc, magna glutinat vulnera. aridum maleficis inſperſum vlceribus proficit.

λεύκη, POPVLVS alba aquoſa, tepida,

terreſtriq; ſubſtantia, viribus abſterſo- riis. Aegine. αἴγειρος

POPVLVS nigra cal. I. ſic. modi ce, & tenuis eſt ſubſtantiæ. folia cũ ace to illita podagricos dolores ſopiunt. Eius reſina florib. calidior miſcet aco- pis & malagmatis. fructus cum aceto potus comitialibus auxiliatur. Haur Romana, & al tera.

PORRVM mali ſucci eſt & acris. Grauia facit in ſomnia, teſte Dioſcor. aluum mollit, vrinam ciet, extenuat, vim aliquam abſtergendi habet, qua pe ctoris excreationes elicit. Semen eius ptiſanæ incoctum nephriticis tempe- ratur medicamentis. folia etiam non- nihil aſtringunt, ideoq; ſuccus ipſorũ ſanguinem ſupprimit. πράσον

POTAMOGETON, folium be tæ ſimile, hirſutum, paululum ſuper- eminẽs extra aquam. Refrigerat & in- ſpiſſat pruriginibus vtile, & contra ve terum vlcerum nomas. Nomen ex eo inditum eſt, quod paluſtrib. & aquoſis enaſcatur. Aegi. Refrigerat & abſtrin- git ſanguinali herbæ conſimiliter, iiſ- dem virtutibus præditum. ποταμογείτων.

POTERIVM, Iones neura- ποτήριον

da uocant, largè fruticat, cortice obdu ctum tenui, ſpinis horridum, lanugine ſpiſſa, ramulis longis, mollibus, lẽtis, tenuibus, tragacãthæ proximis, foliis paruis, rotundis, flore exiguo, candidi coloris, ſemine nullius uſus; ſed guſtu acuto & odorato. Naſcit in aquoſis, & collibus. radices demittit binum ternumue cubitorum, neruoſas, & firmas, quæ proxime terram reciſæ, dant ſuccum gummi ſimilem. tuſæ, præciſis neruis & uulneribus glutinandis illinuntur. decoctum quoque eius neruorum affectibus prodeſt. Aegi. Vocãt alii phrynion. Radices cõciſæ, neruos præſectos & uulnera glutinant. Decoctum ipſius epotum, neruorum affectionibus auxiliatur.

πόθος. POTHOS Theophraſto duorũ eſt generum, alterum hyacinthi flore, alterum, ſine colore, cãdidum, quo ſepulchra coronabant, a quo & nomen, quaſi deſideratis eſſet dicatum. floret æſtate, ſed diuturnius eſt candidum.

κοκκύμηλον Anas. PRVNI fructus uentrem ſubducit recens magis, aridus minus. Decocto ipſius fauciũ & gutturis iſlãmatiões ui

liter colluuntur. Gũmi quod ex arbore deſtillat, incidit, extenuat, ueſicæ calculos cũ uino potũ nõnulli frangere affirmat, ex aceto puerorũ impetigines ſanare. Syluestrum prunorum baccæ euidenter, aſtringunt, uentrẽq; repriſmunt. Nominatur hæc planta in Aſia prunnum. Domeſtica ſunt quæ Damaſcena appellantur.

PSORA Aëtio herba nũcupatur (forſan ab habitu ſcabro, aut quod ſcabiei medeatur) eius uſtæ fumo arborũ erucas mori ſcriptum reliquit. * ψώρα

PSYLLION foliis coronopo nõ diſſimilib. hirſutis, longioribus, ſarmentoſa fœni modo in totum herbula, ramis dodrãtalibus. coma à medio caule exoritur, duobus tribuſue conuolutis in cacumine capitulis, in his ſemine duro, nigro, pulicum ſimili, vnde & nomẽ. in aruis & icultis naſcitur. Æg. Herbæ pulicaris ſemen, frig. 2. ſiccando humectandoq; medium eſt. ψύλλιον Bazarachatona

PTARMICA frutex eſt, ſurculos habẽs paruos, multos, & rotundos abrotono nõ diſſimiles. & circa eos folia oleæ, longa, multa, & in cacumine πταρμικὴ

capitulum, vti anthemidis, paruum, rotundum, quod ſuo acri odore ſternutamentum excitat, vnde nomen accepit. flores ſternutamenta efficaciſſime mouent. Naſcitur in montibus & petroſis. Aegineta, Folia ſternutamenta proritant. Totus autem frutex viridis ſugillata, liuoresq; alios diſiicit. Eſt enim herba cal. ſic. viridis qdē. 2. aridas. 3.

πυλήχων PVLEGIVM herba vulgaris notitiæ. Vocant aliqui blechona, quoniā dum floret guſtatum a pecoribus, balatū concitat. Aegineta, Calefacit & extenuat vehementer, vnde ſi illinatur ruborem excitat, & craſſos viſcoſosq; humores e thorace & pulmone emolit.

*ἐπίπανος PVLMONARIA, quā aliq pepanum vocant, bugloſſi folio conſpicitur, ſed promiſſo magis, atq; læuiori, colore inſuper dilutiore, albicantibus maculis notatio, iſtar pulmonis, inde nomen. naſcitur in humidis. Volunt aduerſus morbos viſceris ſui nominis peculiari eſſe remedio, i cibo ſumptā, vel potam. (Aliam eodem nomine, cū de cōſiligine mētio fieret, docuimus)

ῥοιὰ ςμ... MALVM punicum omne aſtrin,

gendi vires eximias habet, quibus re- λευ
frigerat ſiccatq́, verum dulce alijs mi- Kuman
nus, auſterum magis refrigerat, ſiccusq́
eſt, & ſtomacho amicum. Acidum re-
frigerat quoq́, & maiorem quandam
incidendi virtutem repræſentat. Verũ
acini ſucco magis adſtringunt ſiccãtq́
efficacius his adhuc malicorium, quod
ſidion Græci vocant, Huic virtute re-
ſpondet mali flos, qui cytinus appella
tur. Aegineta.

Q.

QVINQVEFOLIVM ra- πεντα-
mulos fert ſurculaceos, tenues φυλλου,
dodrantales, in quibus ſemen,
folia menthæ, quina ſingulis pediculis
raro plura, in ambitu ſerrata, florem
ex luteo palleſcentem, auri æmulum.
naſcitur in riguis, & aquariis ducti-
bus. ſubrubram habet radicem, oblon-
gam, veratro nigro craſſiorem. Aegin.
Sic. 3. minime acre, eoque in multos
vſus accommodatur.

QVERCVS & folia & fructus δρῦς
ſiccante & tepida vi pollent, quamob-
rem vulnera recentia glutinant, inflã-
mationibus incipientibus medentur.

at quod ſub glandis corio & circa fructus carnem membranæ ſimile icluditur, valentius adſtringit, eoq; ad fluxũ muliebrem, alioſque fluidos morbos exhibetur. Aeg.

R

στρουθίον RADICVLA ſeu ſtruthiũ herba vulgo nota, qua purgãdis lanis vtuntur qui eas eluunt Gale. Radicis vſus eſt præcipuus. Acris eſt, cal. ſic. 4. Abſtergit, irritat, hinc eſt quod ſternutationes cit ſimiliter aliis, quorumcũq; cũ acrimonia calidũ temperamentum eſt.

ῥάφανος RADIX, quæ græcis rhaphanus dicit, ſylueſtris raphani, quã Romani armoraciã vocant, folia ſatiuo ſimilia, ſed magis lapſanam imitantur, radix gracilis, tenera, ſubacris. Tam folium quam radix in olera recipitur. ſed hæc excalfacit, vrinam cõcitat, æſtuoſa eſt. Æg. Radicula cal. 3. ſic 2. Sylueſtris efficacior eſt in ambobus. Semẽ viribus q; planta ipſa vehementius, itaq; ſugillata alioſq; liuores diſſicit.

ῥίζα. RADIX Hippocrati nominatur quoddam genus laſi, ſine flore, ſine ſemine,

mine,tribus duntaxat foliis,ſed proceris,& in terra ſtratis,duorum digitorũ magnitudine,ſimilibus anchuſæ,radice purgandi viribus,ſed exiliter.(Eadẽ mihi Dioſcoridis Onoſma videtur.)

RANVCVLI complura ſunt genera,vis tamen omnibus vna,acris, & vehementer exulcerans.Nam vnum coriandri foliis conſtat,latioribus,ſub albidis,pinguibus,ſtore luteo,interdũ purpureo,caule gradili,cubitum alto, radice alba,exigua,amaraq́ꝫ,multis capillamentis , hellebori modo fibrata, naſcitur in limitibus humidis.Alterũ lanuginoſius,longiori caule , pluribus foliorum inciſuris, plerunq́ꝫ in Sardinia proueniens,quam acerrimam,'qđ ſylueſtre apium appellant. Tertiũ minimum,odore graui,flore aureo.Quartum huic ſimile,flore lacteo . Aegine. Omnia ranunculi genera excellẽter ſũt calida,ſicca,acria,vrentia, adeo vt vlcus cum dolore excitent,quibus ſi modice vtaris,cutis vitia tantũm exterũt. Radix autem arida ſternutamentis ciẽdis eſt medicamẽtũ.(De altero ranũculi gñe mlta leges ĩ Sardoniæ mẽtiõe.) βατράχιον.

R

γογγυλίς RAPI radix & ſemen flatulenta, & ſemini creando ſunt, veneremq; excitant. Aegineta.

Seliem. ἀγρία. γογγυλός. Syluestre RAPVM in aruis naſcitur, fruticoſum, in cubiti altitudinem aſſurgens, ramoſum, læue, in cacumine folia fert læuia, digitali latitudine, aut maiora, & fructum in ſiliquis calyculatis cumq; eorum inuolucra aperiuntur, alia intus ſiliqua ſpectatur, quæ quandam capitis ſpeciem præbet, in qua ſemina paruula concipiuntur, foris nigra, intus alba. Additur in medicamenta, quibus ad detergendam cutẽ in facie, totoq; corpore vtimur, præſertim quæ ex lupini, aut erui, tritici, aut lolii farina fieri ſolent.

ῥητίνη. Liquida RESINA e pinu & picea, Gallia & Hetruria conuehi ſolet. atq; olim a Colophone petebatur, hinc Colophoniæ ſibi cognomentum vendicauit, A Gallia quoq; ſubalpina, quã vernaculo nomine laricem appellant incolæ. Ea in linctu, & per ſe, magnopere prodeſt tuſſi veteri. Colore inter ſe diſtant. ſiquidem alia candida eſt, alia oleoſa, alia mellei liquoris ſimilitudine

vt larigna. Cupreſſus etiam liquidam fundit reſinam, quæ ad eadem pollet. Quæ vero aridarum generi aſcribũtur, quædam ex pineis nucibus, aliæ abiete aliæ picea & pinũ exierunt Eligi debet longe omnium odoratiſſima, translucens, non retorrida, neq; diluta, quandam ceræ faciem præbens, & friabilis. E picea & abiete reſinæ cæteras antecedunt, odoratæ enim ſunt, atq; thus odore imitantur: Præſtantiores a Pityuſa inſula deferuntur, quæ ſecundum Hiſpaniam ſita eſt. Sed quæ e picea, nucibus pineis & cupreſſo manarunt, nihil ad illas, nec tantis viribus potiuntur. Verũtamen eorundem gratia quorum & illæ ſumi ſolent. Lentiſcina terebinthinæ reſpondet. Vritur reſina omnis liquida in vaſe quadruplæ capacitatis ad humorem qui infunditur. Itaque reſinæ congius in duobus aquæ pluuiæ coquitur, ſubiectis leuibus prunis, reſina aſſidue mouetur, donec oīs odor aboleatur & friablis & retorrida reddatur, ac digitis cedat. cæterum vbi refrixit, in fictile non picatum, quod aconitũ vocant, id eſt, non illitũ, recõditur.

Fiet etiam eximii candoris, ſi reſina o-mnis eliquata præcoletur, quo fæcule-ta ſordes excernatur. Vruntur quoque ſine aqua, primum lento igne, & vbi coi-re cœperũt, maior carbonũ ſtrues ſup-ponitur, & triduo citra intermiſſionẽ diſcoquuntur, vſque dum antedictas naturæ ſuæ notas exuerint, mox, vt di-ctum eſt, reponuntur. Aridas vnius diei ſpatio decoxiſſe ſatis eſt. Aegine. Reſi-næ omnes calefaciunt & deſiccant, ve-rum terebinthina principatum obtinet diſcutientis naturæ, emollentis, tenuis & abſterſoriæ, eaq; ſcabiem corrigit. & larix huiuſmodi eſt. Quæ vero e te-da deſtillauerit, atq; hac magis adhuc pinea, acrior eſt, non tamen aut diſcu-tit magis, aut attrahit. medium inter ipſas locum tenet, & quæ de picea, & quæ de abiete raditur.

ῥάμνος, Hauſig. RHAMNVS fruticat in ſepibus ramos ferens rectos, & aculeos in acu-tæ ſpinæ modum, foliis paruis, oblon-gis, ſuppinguibus, teneris. Alterum ei genus candidius. tertium nigrioribus latioribusq; foliis conſtat, & quadam tenus rubentibus. cuius rami quinum

cubitorum longitudinem implent, ſpinoſiores quidem, ſed infirmioribus minusq; rigentibus aculeis. Fructum edit latum, candidum, tenuem, folliculari ſpecie, verticillo ſimilem Aegi. Sic. 2. frig. 1. Quare herpetibus & eryſipelatis non admodum calidis medetur, ſed teneris eius foliis vtendum eſt.

RHAPHANVM in Radice habes.

RHA, aliqui rheum, Latini rhapõticum vocãt, prouenit in iis quæ ſupra Boſphorum ſunt regionibus, ex quibus affertur. Radix nigra, cẽtaurio magno ſimilis, ſed minor & rufior, fungoſa, aliquantum læuis, ſine odore. Optimum habetur quod teredines nõ ſenſit, ſi guſtatu cum remiſſa adſtrictione lẽteſcat, manducatumq; colorem reddat pallidum, aut ad crocum inclinãtem. Aegi. Compoſitum eſt ex terreſtri frigida & tenui ſubſtantia, aëreaq; calida & leniter acri, eamq; ob cauſam conuulſis, ruptis, recta ceruice ſpirantibus opitulatur. Quod diſcutiendi vim habet, liuores emendat, quod aſtrictoriam, cruentas excreationes, cœliacos, & inteſtino

ῥάποντι
κόν
Raued,
Rheu.

rum tormina ſanat, vtraq; vero facultate iocinoroſos iuuat.

ῥοδία ῥίζα. Gignitur RHODIA radix in Macedonia, coſto ſimilis, leuior, inæquabilis, quæ contrita roſas redolet. Vtiliſſima capitis doloribus, ſi madefacta frōti & temporibus cum roſacei momento imponatur. Aegineta. Calefacit ſecundo, tenui & diſcutiente vi prædita.

ῥοῦς Sumach RHVS, quæ obſoniis aſpergitur, ab aliquibus erythros appellata, ſemen eſt coriarii fruticis, ſic vocati, quoniam coriorum infectores eo vtantur ad inſpiſſandas pelles. arbuſcula in petris naſcens, binum cubitorum altitudine, foliis oblongis, ſubrubentibus, in ambitu ſerratis, acimo vuarum gracilium denſo, magnitudine terebinthi, quadā tenus lato. Cuius corticoſa tunica per quam vtilis eſt. Aegi. Rhu coriariæ a medicis dictæ fructus præcipue, & ſuccus, magno in vſu ſunt, aſtringit enim & ſic. 3. frig. 2. (Emēdauimus ξυπτικοῦ, vt iuxta Galenum ψυκτικοῦ legaſ.

* RHVS herba ſylueſtris Plinio, coliculis breuibus, foliis myrti, tineas & venena pellit.

CICI, aut croton, nomen accepit a ricini animalis ſimilitudine arbor ꝓuenit paruæ ficus altitudine, folio platani, maiore, læuior, & nigriore, ramis caudicibusq; cauis, in arundinis morē ſemine ī vuis aſperis, quod corticibus exutum, ricinum animal repræſentat, ex quo oleum, nomine cicinum, exprimitur, cibis fœdum, lucernis emplaſtrisq; vtile, Aegineta. Ricini fructus quēadmodū purgat, abſtergit, digerit, ſic etiam folium, ſed imbecillius.

κρότων. Kerua. Pentadactylus. Catapucia maior

RODOSA Gallis appellata herba, vt inquit Plinius, iuxta viduas populos prouenit, caule inſtar ficulneæ virgæ articulato, foliis vrticæ in medio exalbidis, quæ proceſſu temporis tota rubent, flore argenteo. Præcipua contra tumores feruoresq; & collectiones per ſe, vel cum axungia veteri tuſa.

*

ROSA refrigerat & aſtringit, ſed ſicca multo magis. Succus recentibus foliis exprimitur, deſectis forfice vnguibus (ſic appellantur candidæ foliorum partes) reliquum in pila premi & teri debet in vmbra donec cogatur,

ῥόδον, Nard.

& ita ad oculorum circumlitiones reſcondi. Siccantur etiamnum folia roſarum, cõtinuo verſata ne muceant, neue ſitus in iis inſideat, Aegi. Roſæ mixta conſtant ſubſtantia, aquoſa ſcilicet, calida, aſtringente & amara, flos autem ipſarum magis adhuc aſtringit, eoque deſiccat.

λιβανωτὶς

Duo ROSMARINI genera, vnũ fœcundum frugiferumq́;, cuius ſemen cachrys vocatur. folia fœniculi habet, craſſiora & latiora, in rotæ ſpeciem, humi ſparſa, iucunde olentia. caulẽ cubiti altitudine, aut maiorem. multis concauum alis in cacumine vmbellã, in qua ſemen copioſum, candidum, ſphondylo ſimile, rotundum, anguloſum, reſinaceum, quod in mandendo linguam exurit, radix thus redolet, candida, prægrandis. Eſt & alterum omnino conſimile, ſemen ferens latum, nigrum vti ſphondylion, odoratum, minime exurens, radice foris nigra, intus ſi frangatur alba. Verum id quod ſterile dicitur, illorum plane ſimilitudinẽ refert, ſed neq; caulem, neq; florẽ, neq; ſemen promit. naſcitur in ſaxoſis &

aſperis. Roſmarinum cum erica naſci, foliis lactucæ ſylueſtris amaræ aſperioribus, candidioribusque, radice breui, Theophraſtus autor eſt. potuq; idipſum alterutra parte purgare.

ROSAMARINVM quo coronarii vtuntur, ramos mittit tenues, & circa eos folia minuta, denſa, lõga, exilia, ſubter incana, ſuperne virentia, graui odore. Aegineta. Libanotis vna ſterilis eſt, duæ fructumferentes. Vires illis extergendi, incidendi, diſcutiendi, & emolliendi. Succus earum oculis ex humorum craſſitie hebetibus ſalutariſ humorum imponitur. Coronariæ vero libanotidis decoctum, regio morbo laborantibus recte bibitur. λιβανωτὶς. ςεφανωματική.

ERYTHRODANVM radix rubra eſt, qua tinguntur lanæ. vna ſpõte prouenit, altera ſeritur, vt in Thebana Galliæ, & Rauenna Italiæ, in Caria inter oleas, vt in aruis, ſolo creditur. hanc non ſine quæſtu ſerunt, nanq; maximum ex ea ſentiunt prouetum. aſperi caules & quadranguli, lõgi, aparinæ non diſſimiles, robuſtiores, & multo prorſus maiores. foliis per interualla ἐρυθρόδανον. Paues.

certa circum articulos ſtellatim decuſſatis. Semen eius rotundum, inter initia viride, mox rubrum, poſtea cum e maturit nigrum, radix tenuis, longa, rubra. Aegineta. Radix acerba amaraq; eſt. Lienem, iecur, & renes ita purgat vt cruenta quoq; per vrinam & menſes euocet. Cutis vitia rancida abſtergit.

βάτος. RVBVS, notitiæ vulgaris Aegi. Rubi fruticoſum abunde aſtringit & ſiccat, qua de cauſa & vulnera committit, & defluxiones ſiſtit. Radix autẽ præter aſtrictionem, non parum etiam ſubtilis eſt, vnde renum calculos confringere eſt idonea. Fructus ſi maturus eſt, magis calefacit, ſimulq; mediocriter aſtringit, ac ideo cibo idoneus eſt, immaturus autem, & acerbus eſt, & valide ſiccat, præſertim aridus. Eadem etiã flos efficit. (Chamæbatum rubi genus humile ſupra diximus)

βάτος ἰδαῖος Buleich Idæus RVBVS appellatus eſt, quoniam paſſim in Ida proueniat. Eſt autem longe tenerior priore, ac minoribus ſpinis horrens, quanquã & ſine ſpinis inueniatur, inſuper eadem præſtat quæ ſupradictus. Aeg nõ receſſuit.

RVBVS canis frutex eſt arboris inſtar, rubo longe maior. folia fert multo latiora myrto, firmis circa ramos ſpinis, flore candido, fructu oblongo, nucleo oliuæ ſimili, qui per maturitatem fuluefcit, & flocculos intus continet. Aeg Rubi canini fructus non inſtrenue aſtringit, folia id præſtant mediocriter. At quod in fructu lanæ ſpeciem præ ſe fert, ceu arteriæ inimicum caueri debet. κυνόσ-βατος.

RVMEX, vide Lapathum.

Sylueſtris MYRTVS, aliqbus oxymyrſine, aut myrtacantha, Latinis ruſcum appellatur. folium fert myrti, latius, in formam lanceæ mucronatū. baccæ per maturitatem rubeſcunt, rotundæ, a medio folio dependentes, oſſeo intus nucleo. cubitales ramuli ab radice exeunt. vitilium modo lenti, fractu contumaces, folioſi, radice graminis ſimili, acerba, & ſubamara. Folia & baccæ in vino potę vrinam cient, menſes pellunt, veſicæ calculos frangunt, ſtillicidio vrinæ medentur, dolores capitis ſanant, & regium morbum. In aſperis & præcipitibus locis enaſcitur. ὀξυμυρ-σίνη.

Decoctum radicis in vino potum, eoſdem præbet effectus. Cauliculi recentes, aſparagorum vice, in cibo ſumuntur. amari autem ſunt, ſed vrinam mouent. (Galenus & Aegineta nullam fecere mentionem.)

πήγανον RVTA montana ſylueſtriſq; ſatiua & hortenſi acrior eſt, & in cibis damnata. ſatiua vero quæ ſub ficu arbore enaſcitur, magis in cibos admittitur.

πήγανον ἄγριον Harmel Vocant etiamnum ſylueſtrem rutã, quod in Cappadocia & Galatia Aſiæ finitima moly dicitur. Frutex eſt q ab vna radice multos emittit cauliculos, foliis multo quam alterius rutæ longioribus, tenerioribusq;, odore graui, flore candido, capitulis in cacumine paulo maioribus quam ſatiuæ rutæ, quæ tribus maxime partibus conſtat, in quibus triangulum ſemẽ, ſubrufum guſtu amarũ recluditur. cuius eſt vſus. ſemen autumno matureſcit. quod cum melle, vino, croco & fœniculi ſucco, ac gallinaceo felle teritur cõtra retuſam oculorum aciem. Sunt qui eam harmalam vocent, Syri beſaſan. qui Cappadociam incolunt moly, quoniam

quandam cum moly ſeruet ſimilitudi-
nem, radice nigra, flore candido. In col-
libus & læto ſolo prouenit. Aegineta,
Ruta ſyluestris calefacit, ſiccat quar-
to. Satiua vſque ad tertium, Vis eius
eſt craſſos lentosque humores incide-
re, & diſſipare, vrinam mouere, atte-
nuare, & flatus diſcutere, vnde & vene-
rem coërcet. Alio loco in moly, quæ
etiam ruta ſyluestris eſt, ſubſtantia te-
nuem eſſe prodit, calefacit. 3. & reliqua
cum ſuperioribus eadem.

S

SABINA duorum generum eſt. βράθυ Abel.
Vna foliis cupreſſo ſimilis, ſpinis
horridior, grauiter olens, acris &
feruens. arbor eſt coactæ breuitatis, q̄
ſeſe magis in latitudinē fundit: huius
foliis nonnulli pro ſuffitu vtuntur Al
tera tamarici folio ſimilis eſt. Aegine.
Cal. ſic. 3. tenuiſſimaq; eſt, extenuat, &
digerit pota, tum in putredines cupreſ
ſo ſimiliter efficax eſt.

SACRA herba, quæ & periſtereō ἱερoβo-
nominatur, ramulos emittit cubitales τάνη
aut maiuſculos, anguloſos, in quibus
ex interuallis folia quercus, ſed mino-

ra anguſtioraq́ꝫ,eiſdem diuiſuris in ambitu,colore aliquatenus cæſio.radix lõga,tenuis,flores purpurei,graciles. Galeñ.& Aeg.tacitam præterierunt.Dioſcorides ſerpentibus aduerſari ſcribit, morbo regio cum aliis quibuſdam ſuccurrere. Veteres tumores & inflammationes illitam lenire, ſordida purgare vlcera,tonſilarũ cruſtas cum vino erũpere, oris depaſcentia vlcera compeſcere.

σαγάπηνον. SAGAPENIVM ferulaceæ herbæ ſuccus eſt,quæ in Media naſcitur. Optimum eſt tranſlucens,fuluo forinſecus colore,& intus albo, neſcio qđ inter laſer et galbanum redolẽs,guſtu acri. Aegine Liquor eſt calidus & tenuis,cui etiam abſterſoria quædam vis ineſt,qua & oculorum cicatricibus & ſuffuſionibus prodeſt.

ἰτέα Bulef SALIX vulgo nota eſt. Aegine. Salicis & folia & flos facultate cõſtant quæ citra roſionem ſiccet,tum quæ nõ nihil etiam aſtringat. Cortex autẽ paulo ſiccior eſt,cuius peruſti cinis ex iis habetur quæ vehemẽter exiccent, qppe clauos & *myrmecias* cũ aceto extergit.

SALVIA ſiue elelíſphacon, frutex eſt ramoſus, longus, virgas habẽs quadrangulas, & canas, folia mali cotonei effigie, ſed longiora, aſperiora, craſſiora, & quæ ſenſim attritarum quaſi veſtium ſcabritiem referant, hirſuta, ſubalbida, perquam iucundo odore, ſed graui. ſemen ſummis in caulibus ſylueſtri ormino ſimile gerit. In aſperis naſcitur. Aegineta, Euidenter calfacit, & leuiter aſtringit. ἐλελίσφακος

SAMBVCI duo genera. Vnum in arborem aſſurgit, ſurculos ſpargens arundinaceos, teretes, cauos, candicantes, proceros. folia iuglandis, terna quaternaue, ex interuallis circa ramos exeunt, grauia odore, minutim in ambitu ſecta, & in ramulorum cacuminibus cauliculiſque circinnatæ vmbellæ, quæ florem candidum pariunt, mox acinum terebintho ſimilem, in nigredine ſuppurpureum, racemoſum, ſucco madentem, vinoſumq́ꝫ. ἀκτή

Alterum genus chamæacte vocatur, Romanis ebulum, lõge humilius eſt, magiſq́ꝫ herbaceo generi aſſignãdũ

caule quadrangulo geniculato, foliis amygdalæ, ex interuallo longioribus, geniculatum expanſis, pinnatisq́, graueolentibus, in ambitu ſerratis, muſcario ſambuci, flore & acino eiuſdem. radice nititur longa, craſſitudine digitali. Aegineta, Sambucus pariter & ebulus deſiccant, modice digerunt & conglutinant. Potu autem eſuue per aluũ aquam educunt.

σάμψυχος. SAMPSVCHM in Cypro & Cyziceno laudatiſſimum. ſecundum ſibi locum vẽdicauit Aegyptium. Amaracum gens Sicula & Cyzicena appellat. Herba eſt ramoſa, per terram repẽs foliis eius calaminthæ quæ tenui folio conſtat, leptophyllos appellatur, hirſutis & rotundis. ſuauiſſimum odorem ſpirat, ideo coronis inſeritur. Aeginet. Cal. fic. 3. Eſt etiam tenuis naturæ & diſcuſſoriæ.

πολύγονος SANGVINARIA, vel polygonum mas ramos habet teneros & molles, frequentibus geniculis cinctos qui per terram, vt gramen, repunt, folia rutæ, ſed molliora longioraq́, ſemine ſub omnib. foliis turgeſcente, vnde marem

de marem appellari volunt. flos ei candidus, aut puniceus. Sanguinaria fœmina fruticat vno caule, arundini teneræ ſimili, denſis geniculis, & in ſe tubarũ modo farctis. articulos in orbem cingunt apices foliolis piceæ ſimiles. radicis nullus vſus. naſcitur in riguis. Aegineta. Habet ſane vim quandam aſtringendi, ſed humiditas in ſecundo ordine frigida in ea præpollet. Stomachi feruori frigida inſpergitur vtiliter, ſacris ignib. inflammationibusque calidis illinitur, ac talis quum ſit, fluxiones repellit, atque hac ratione ſiccatoria eſſe putatur. Fœmina autem mas vehementior eſt. (De tertio quodam eius genere in polygono ſylueſtri iam diximus.)

SANTALVM Græcis recentiorib. lignum eſt, quod India mittit. Luteum præfertur, ſi pingui quodam ſcatet. Secundas partes obtinet rubrũ, & frigidius aliquanto cæteris exiſtimatur. Tertio loco reponitur album. Gal. 3. ſic. 2. Excalfactis auxilio ſunt, imbecillitatem ſtomachi leuant, itemq; cardiacos affectus, quos irrepens bilis ex- *σάντᾳλον

S

citauerit. Ex albo oui liquore fronti iͤpoſita defluxionum impetus quæ ad oculos decumbunt, cohibent. Trita ex ſtillatitio roſarum liquore, & illita téporib. adiecto caphuræ momento, ardentes capitis cruciatus mitigant. Incandeſcentib. articulorum inflammationibus, podagrisq; ex ſucco ſolani, aut ſedi, vel portulacæ, lenticulæue paluſtris illinuntur, repelluntq; humores, qui eo loci ſe conferunt, præcipue rubrum. (Nunc nullæ non fere medicorum potiones vt gratiam odore ſuo a ſumentibus ineant, iis imbuuntur ſantalis.)

σαρκο-κόλλα. Anſarot. SARCOCOLLA lachryma ē arboris in Perſide naſcentis, pollini thuris ſimilis, rufa, guſtu amara. Vulnera glutinat, oculorum fluxiones inhibet. emplaſtris inſeritur. Adulteratur admiſto gūmi. Aeg. Opplet, citra roſione ſiccat, ideoq; vulnera glutinat.

* SARDONIA vel ſardoa herba pro altero ranunculi genere intelligitur, copioſiſſimum in Sardinia, guſtus acerrimi, priuatim apium ruſticū cognominant. Sunt qui apiaſtro, id eſt,

ſyluestri apio ſimilem faciant. Memi-
nit Dioſcorides libro ſexto. hac veſcē-
tibus mentem adimi, & quadam ner-
uorum diſtentione dehiſcere in rictus
ora cogi, ita vt ridentium imaginem
præbeant. Inde Homerus & poſteri ri-
ſum nullo ſalubri ſenſu dignum, ſardo
nium nominant. Strabo ex hac herba
toxici genus Hiſpanos confeciſſe pro-
didit, hauſtu cuius vrgente vi maiore
citra dolorem ipſi ſibi mortem conſci
ſcebant. Naſcitur ſecus fontes, nullum
tñ virus peſtilens aquis impertit. Pau
ſanias apud Sardos eã gigni ſcripſit.

SATYRIUM aliqui trifolium vocant, quoniam tria fert folia, ad terram infracta, rumici aut lilio ſimilia, minora tamen, ac rubra, caulem cubitalem, nudum, florem lilii effigie, cādidum, radicem bulboſam, mali magnitudine, fuluam, intus, vt ouum, candidam, guſtanti dulcem, & ori nō ingratam. Eſt & alterum ſatyrium erythronum ſiue erythraicon, id eſt, rubrum, ſemine lini, maiore, duro, læui, ſplendente, qđ fertur, nō ſecus atq; ſcincus, libidinem excitare. cortice radicis

σατύρι-
ον
Ghaſi.
Alchaſ-
leb.

ἐρυθρόνι-
ον
Atrali-
çon
Tata-
rich.

gracili,rufo intus autem album inclu-
ditur,ſapore dulci,non ingrato ori. in
montoſis & apricis enaſcitur: Aeginę.
Satyrium humidum eſt & calidũ,item
flatuoſum,vnde veneris appetentiam
facit. Nonnulli opiſthotonis cum vi-
no auſtero potum ſalutare eſſe tra-
dunt. Galenus in cõmentario de the-
* riaca,trifolium ait hyacintho ſimile,
quum aëre inturgeſcens,ſemen ſylue-
ſtri cnico æquale habet,decocti ipſius
ius ſuperfuſum,phalangii aut viperæ
morſus ſanare,ſano idem potui datũ,
ſimilem animalium horum ictibus af
fectum conciliare.

SATYRION baſilicum Græ-
cis nominatur,foliis nigra plumbagi-
σατύρι- ne maculoſis,reliqua ſuperficie cyno-
ον βασι ſorchi ſimilis.radix ſubeſt lutea, ac in-
λικόν ſtar manus effigie ramoſa.Cutim eru-
gat,ad neruorum dolores,& contra no
xia medicamenta datur.Semen ex vi-
no ſumptum nouem diebus comitia-
les ſanat.In eundem effectum vinum
diluitur herbæ decocto.Scobs radicis
propinatur in vino ad arcendam quar
tam,quam & vomitione curat, paulo

ante acceſſionem pota. Fertur & amuletum eſſe radix geſtata. (Herbarum quoque illam ſatyrion Indam appellauerim, Theophraſto allatam ex India, incredibili neq; fanda ad libidinis motus poteſtate vel contactu, non tamen ſpeciem eius aut nomen aliud reddidit Theophraſtus.) *

Habent hodie & Syri herbam ſimili effectu, bucheidenq; nominant, & Indicum ſatyrion, radice candida & dura, commendatiore quo craſſior, rugoſior & albior fuerit, podagris vtilis. *

SATVREIA triuialis notitiæ eſt gignitur in aſperis locis, & tenui ſolo, thymo ſimilis, minor tamen & tenerior. defert ſpicam florum plenam, coloris herbacei. Eadem poteſt quæ thymum, ſi modo conſimili ſumptitetur. Aptius ſanis vſus. Eſt etiamnũ quædam ſatiua, ſylueſtri prorſus minor, quæ propter miniorem acrimoniam, commodius in cibos recepta eſt. Aeg. Thymbra agreſtis quidem eadem quæ thymus præſtat, hortenſis autem in omnibus quidem imbecillior, ſed ad cibum laudatior. θύμβρα.

SAXIPHRAGA ſeu ſaxiphrages vrinam mouet, & calculos conterit. Aegineta.

σκαμμωνία SCAMMONIA, ramos ab vna radice emittit trium cubitorum, multos, pingues, & qui nonnihil craſſitudinis præ ſe ferant, foliis helxinæ, aut hederaceis, mollioribus tamen, hirſutis, & triangulis, flore candido, rotundo, in calathi modum cauo, graueolente, radice prælonga, craſſitudine cubitali, candida, graui odore, ſucco grauida. Legitur ad hunc modum ſuccus, Capite exempto, radix in teſtudinis ſpeciē cultro excauatur, quo fit vt in cauum confluat ſuccus, qui conchis demum excipitur. Alii ſcrobes in terra concamerato ſinu fodiunt, in quos, ſubiectis iuglandium foliis, profundunt ſuccũ, ſiccatumq; extrahunt. Laudatur autem ſcammonium leue, nitidum, rarum, & colore quam ſimillimum taurino glutini, fungoſum, tenuibus fiſtulis, quale ex Myſia regione Aſiæ deportatur. Nec attendere ſolum par eſt, ſi linguæ tactu albeſcat (hoc enim euenit adulterato, quod admiſto fit tithymali lacte)

ſed longe magis antea narratis item ſi non vehementer linguam exurat, id quod miſti tithymali argumentum eſt. natione autem Syriacum & Iudaicum deterrima habentur, grauia, denſa, erui farina & tithymalo vitiata. Aeg. Scammonia calfacit, digerit, & biliosa extergit, magisque eius liquor qui iam & phymata diſſipat, fœtus appoſitu corrumpit, lepras exterit, in diuturno capitis dolore cum oxyrhodino vtiliter reſpergitur. Radix autem tum ipſa, tũ decoctum ejus potum, purgat. Cũ aceto & farina hordeacea decocta, coxendicum dolorib illinitur.

SCANDIX ſylueſtre olus eſt, amarum, ſubacre: quod crudum coctumue manditur. ſtomacho & ventri vtile. Aegineta. Gal. ſic. 2. Vrinam pellit, viſcera obſtructione liberat. σκάνδιξ

SCYLLA incidit, calefacit, & deſiccat, in ſecundo ordine. præſtat autẽ eam aſſam aut elixam ſumere. σκύλλα

SCOPA regia Plinio viola eſt violentum ſpirans odorem, ſed hoc foliis nõ floribus. (fortaſſis eadẽ fuerit viola *

flammea, cuius ramuli & folia odora-
ta deſcribuntur, flos inodorus. Vere
ſtatim poſt purpuream emicat, ſylue-
ſtris duntaxat, interdum tepidiorib. lo-
cis, vbi cælum arridet clementius, nõ-
dum exacta hyeme, colore commenda
bili, odore nullo, ſemine prouenieñs
coronis. Plurimum durat tempus.
Græcis phlox & phlogion appellatur.)
Dioſcorid. bunion ſuum Latinis ſco-
pam regiam ſcribit appellari. Plinio ſi
militer appellatur ſideritis, quæ ſit la-
tiſſimo folio, vulneribus præcipua, q̃
etiam preciſos neruos glutinare poſſit.

σκόρδιον SCORDIVM in montibus &
paluſtribus naſcitur, foliis triſaginis,
maioribus, non ſic in ambitu diuiſis.
aliquantum allia redolentibus, guſtu
amaris & adſtringentibus, quadrangu
lis caulibus, ſubrubro flore. inter prio-
ra efficax Ponticum natione. Creticũq;
Aegine. Variis pollet facultatibus, vt
quod amarum, acerbum, & acreſit. pur
gat igitur ſimul & calfacit viſcera. vri-
nas & menſtrua concitat, refrigerata o-
mnia excalfacit, vulnera glutinat, re-
purgatq;, aridum illitum cicatricem

inducit.

SCORDION alterius generis menthaſtro ſimile a Plinio traditur. *σκόρδιον ἕτερον.

SCORPIOIDES herbula eſt, quæ ſemẽ habet ad ſimilitudinem caudæ ſcorpionis, foliis paucis. illitum valet aduerſus animal ſui nominis. (Plinius herbam ſcorpium vocauit, quanquam & aliis idem nomẽ cõtribuat.) σκορπιοειδὴς

SCORPIVS ſiue nepa nullum folium habet Plinio, ſed in cacumine aculeum, ſub cuius extremo in carne protuberante, florem profert per initia candidum, poſtea leniter accedentem ad purpuram. Poſt æquinoctium autũni floret, radice ſingulari eademque breui cohæret. Spina eſt in totum, aſparagi caule. Nomem ab aculeo ſuo traxit. (Eandem arbor cum Dioſcoridis trago herba. Deſcribit & alium Scorpiũ Plinius cyclamini folio, atoniti generibus adnumerandum.)

SEBASTI, vide Myxa.

SCORODOPRASVM magnitudine porrum æquat, qualitatum porri & allii particeps. vnde promiſcuas ſibi vires ex vtroq; vendicauit, effe-

ctus allii & porri præbens, inefficacius tamen. coctum, porri modo, dulceſcit, & in olerum vicem tranſit. Aegi. Porri & allii mixtas habet vires, & guſtatũ.

* SECALE Plinio farraginis genus occari tantum deſiderat. Taurini ſub alpibus aſiam vocant. deterrimum & tantum ad arcendam famam vtile, fœcunda, ſed gracili ſtipula, nigritia triſte pondere præcipuum. Admiſcent huic far vt mitiget amaritudinem eius, & tamen ſic quoque ingratiſſimum ventri eſt. Naſcitur qualicunq; ſolo cũ centeſimo grano, ipſumque pro lætamine eſt.

πελεκί-νος HEDYSARON, vnguẽtarii pelecinum, id eſt, ſecuridacam vocãt, fruticoſa eſt, foliis ciceris. ſemen rufum in ſiliquis fert, corniculoum modo aduncis, quod ancipitẽ ſecurim æmulatur, vnde nomen accepit. amarum guſtu. Naſcitur in ſegetibus & hordeis. Aegineta. Amarum eſt, leuiterq; aſtringit, vnde potum ſtomacho gratum redditur, viſcera obſtructa repurgat.

SELAGO ſimilis herbæ Sabinæ eſt. Hanc contra omnem perni-

ciem habendã prodidere Druidæ Gal-
lorum,& contra omnia oculorum vi-
tia fumum eius prodeſſe.

SEMPERVIVVM magnum ideo nominatur,quoniam perpetuo folia vireant.cuius caules cubiti altitudinem implent, interdum excedunt, pingues,craſſitudine pollicari, virentes,characiæ tithymali modo inſecti. folia pinguia,carnoſa,longitudine pollicari,in cacumine linguæ ſimilia,alia in terram connexa,alia in capite ſtantia inuicem,ita vt ambitu effigiem imitentur oculi.naſcitur in montibus, & taſtaceis.ſupra domicilia etiam ſeritur. Semperuiuum paruum in petris, parietinis,& maceriis, necnon ſcrobibus opacis naſcitur, caulibus ab vna radice multis,tenuibus, crebro foliatis, exilibus foliis, rotundis, pinguibus, mucronatis, caule a medio emicante, palmum alto, vmbellam herbidosque flores & tenues gerente. ἀείζωον.

Folia eiſdem cum priore viribus prædita ſunt. Tertium videtur ſemperuiui genus, quam aliqui andrachnen agriã,aut telephion vocauerunt,Romãi

illecebram, puſillis, craſſioribusq; fo-
liis, hirſutis, portulacæ proximis. na-
ſcitur ī ſaxis. Vis ei excalfactoria, acris
exulcerans. illita cum axungia, ſtrumas
diſcutit. Aegine. Aizoon vtrunq; frig.
3. ſiccat autem aſtringitq; mediocriter.
Valet eryſipelatis, & ad herpetas, inflã-
mationesq; ex fluxione concitatas con
uenit.

Ἠριγέρων SENECIO cauliculo eſt cubita-
li, ſubrubro, foliis continuis, diuiſura
erucæ, ſed minoribus multo, luteis flo
ribus, qui celeriter diſſecti vaneſcunt
in pappos. nomen vero ſibi vendicauit
quoniam flores capillorum ritu vere
caneſcant. radice ſuperuacua. naſcitur
maxime in maceriis, & circum oppida
Aegine. Mixtas habet vires, refrigerat,
& modice diſcutit.

SERICA in Ziziphis leguntur.

σέρις SERIS duum generum eſt, altera
Dūdebe ſylueſtris, quæ picris & cichorion voca
tur. altera ſatiua, latioribus foliis con-
ſtat, ſtomacho quam hortenſis vtilior,
quæ iterum in duas ſpecies digeritur.
vna folio latiore prodit, lactucarum ſi
millima altera anguſtiore eſt folio, &

guſtu amara. Aegineta. Subamarum olus eſt, admodum refrigerans hume-ctansq́ᵫ, cum aſtrictione nonnulla.

SERPILLVM duorum generũ eſt Hortenſe odore ſampſuchum imi-tatur atque in coronas addi ſolet, cui a ſerpendo nomen inditum eſt, quo-niam ſi qua eius particula terram attin-gat, inibi radices demittet. folia & ra-mulos origani habet, ſed candidiores. in maceriis multo procerius aſſurgit. Syluestre, zygis appellatum, non ſerpit ſed in altitudinem increſcit, ramulos ædens tenues, ſurculoſos, foliis refer-tos longioribus quam rutæ, & duriori-bus, anguſtis. flores iucunde olent, gu-ſtanti acres. radicis nullus vſus. Naſci-tur in petris, ſatiuo efficacius, atq́ᵫ ma-gis excalfaciens, & ad medendi vſum aptius. Aegine. Serpillum calefacit, vt & vrinam & menſtrua commoueat. ἕρπυλ-λον.

SESAMA ſtomacho inutilis ci-bus. Aegineta. Seſamum non parum lentoris, pinguisq́ᵫ obtinet, idciro op-plere, mollire, & mediocriter calefacere idoneum eſt. σήσα-μον σησαμο-ειδὲς

SESAMOIDES magnum, in μέγα.

Anticyra elleborum vocant, quoniam albo veratro in purgationibus miſceatur. ſimile eſt ſenecioni aut rutæ, longo folio, flore candido, radice gracili, ignaua, ſemen guſtu amaro, cætera ſeſamæ ſimile. Ventrem detrahit. datur tritum ad bilis pituitæq́ deiectiones, quantum tribus digitis capitur, additor veratri albi ſeſquiobolo, ex aqua mulſa. Seſamoidi paruo cauliculi ſunt dodrantales, folia coronopi, minora, hirſutiora, & in cauliculorum cacumine capitula, florum pene purpureorum, medio eorum albo, ſemen ſeſamæ, fuluum, amarum, radix tenuis. Detrahit bilẽ pituitasq́, ſemẽ ex aqua mulſa potum dimidio acetabulo: illitum ex aqua, tumores ac tubercula diſcutit. naſcitur in aſperis. Aegineta, Seſamoidis albi (aut potius parui, mendum enim interpretor λευκοῦ pro λεπτοῦ.) ſemen calefacit, detergit, & rũpit. Maius autem veratri vires ſequitur. Galeñ.

TORDYLIVM, quod aliqui Creticum ſeſeli vocant, iuxta Ciliciam in Amano mõte naſcitur; herbula ſur-

culoſa, ſemine duplici, rotundo, ſcutu-
lorum effigie, odorato, ſubacri. Aegine
ta, Gordylon alii ſeſeli appellant, cali-
dum eſt, vrinæ & menſibus educendis
habile. Radix ipſius cum melle lincta,
quæ in thorace hærent, educit.

SESELI Maſſilienſe folia fœni- σέσελι.
culi habet, craſſiora, caulem vegetiorē,
vmbellam anethi, in qua ſemen oblon
gū, anguloſum, deguſtanti ſtatim acre.
radix longa eſt, iucundi odoris. Aethio
picum ſeſeli, folia habet hederæ, mino
ra, & ad periclymeni modum oblonga.
frutex nigricat, palmitibus in bina cu-
bita extenſis, ramis ſeſquipedalibus, ca
pitulo anethi, ſemine in tritici morem
dēſo, nigro, amaro, Maſſilieſi odora io
re, & acriore, multū ſuaui. Peloponē πελοπον
ſe folia habet cicutæ, latiora, & craſſio νησιακή,
ra, caulem ſupra Maſſilienſis magnitu
dinem, ferulaceū, & latū, in cacumine
vmbellam, in qua ſemen latius, odora
tum, & carnoſum profert. Eiſdē viribus
præditū eſt. naſcitur in aſperis, riguis
& collibus. inuenitur etiamnum in inſu-
lis. Aeg. Seſelis radix magisq; ſemē in
ſigniter calefacit, tenuisq; ſubſtātiæ ē,

vrinam quoque ciet, comitialibus & recta ceruice ſpirantibus accõmodatum.

* σευτλομάλαχον. SEVTLOMALACHON recens Græcia fecit olus, quaſi dicas maluaceam betam. (forte quod figura & denticulato ſeminis habitu betam, & mollitia maluam mentiretur.)

συκόμωρος SYCOMORVM aliqui etiam ſycaminum, id eſt, morum vocant, cuius fructus ſycomorum etiam propter inefficacem guſtum appellatur. arbor eſt magna, fico ſimilis, frondoſa, multo lacte abundans. foliis mori. pomũ ter aut quater anno fert, non ramis, vt ficus, ſed caudice ipſo, caprifico nõ diſſimile, dulcius groſſis, ſine granis interioribus. quod non matureſcit, niſi vngue aut ferro ſcalpatur. Naſcitur plurimum in Caria, Rhodo, locisq; nõ multi tritici feracibus, vbi prouentu fœcundo reſtibilíq; iuuamentum adfert, cum annonæ caritas premit. Gignitur & in Cypro arbor genere diſtans, quæ cum ſit vlmus, prædita tamen eſt foliis ſycomori, fructu pruni magnitudine, multo dulciore, ſupradictis cætera ſimilis. Aegine. Sycomori fructus nullius nutrimenti

trimenti eſt,& ſtomacho noxius. Li-quor arboris vi pollet emolliẽdi, glu-tinatoria vulnerum, diſcuſſoria tumo-rum, bibitur iungiturque ad ſerpentiũ morſus, lienes induratos, ſtomachi do-lores & in acceſſionibus febrium hor-rores.

SIDE planta lacuſtris eſt in Or-chomenio lacu frequens, papaueri ſi-milis, roſeo flore, vaſculo mali ampli-tudine, candidis membranis obducto, ſemine intus rubro, guſtu triticũ æmu-lante. Caput & folia ſuper vndas emi-cant, mox cum defloruit inclinatur in vadum, ſemenq; ſpargit. Pli. in Theo. *

SIDERITIN aliqui heracleam vocant. folia habet marrubii, ſed lon-giora, ſatis ad frondem quercus, aut ſaluiæ accedentia, minora tamen, & aſ-pera. caules edit quadratos, palmum ſæpe excedentes, non iniucundi guſtus, aliquantumque ſubſtringentis, in qui-bus ꝑ interſtitia orbiculatæ vertebræ, vt in marrubio, ſpectantur, & ſemen in eis nigrum. naſcitur in petroſis. Illi-ta folia, ſuapte vi, vulnera ſine inflam-mationis periculo iungunt. Altera ſi- σιδηρῖ-τις,

deritis binum cubitorum, ramulis ex lateribus, folio filicis, numeroſo, vtrinque per oras diuiſo, pediculo longo, prodeuntibus e ſummo alarum ſinu ſurculis longis, tenuibus, capitulo in cacumine orbiculato, aſpero, in quo ſemen continetur, quam betæ rotundius aliquanto, ac durius. Huius vis, foliorumque, ad vulnera, præcipua eſt. Sideritim aliam eſſe tradunt, quam Crateuas heracleam vocat, in maceriis & vineis naſcentem, foliis coriani, a radice numeroſis, dodrantalibus cauliculis, læuibus, teneris, in rubore candicantibus, flore purpureo, paruo, guſtanti amaro & lento. Huius ea vis eſt, vt q̃uis recenti vulneri impoſita, ſanguinem ſupprimat. Galenus; Habet quidem & abſtergens aliquid, ſed amplius humidum & mediocriter frigidum, cũ adſtrictione pauca, hinc inflammationib. reſiſtit, vulnera glutinat. De Achillea ſideriti alibi diximus.

SIDERITIS Plinii latiſſimo folio in ſcopa regia habetur.

SILER frutex eſt, qui nonnunquã arboreſcat, vt baculos ruſtici ex eo fa-

ciant, in aquaticis naſcens quaſi pumila ſalix, cuius etiã generibus annumerari creditur. Eius folia illita fronti capitis dolores ſedant. Semen tritum in oleo phthiriaſes coërcet. Serpẽtes hũc fruticem refugiunt, baculumq; ob id ex eo ruſtici conficiunt.

SILYBON, lata ſpina eſt, folia ferens chamæleonis albi. Hæc recens cũ ſale oleoq; cocta eſtur. Radicis ſuccus drachmæ pondere potus, vomitiones ciet. Aegineta, Succum cum mulſa bibendum adiicit. σίλυβος.

Eidem generi ſiligo adſcribitur, ſed minus aliquanto nutrit. in panes, vt zea, cogitur. Fit quoque e ſiligine craſſior farina, quam Græci crimnon vocitant. Galenus, Olyræ naturam inter triticum & hordeum eſt media, ſiue vt nutrimentum conſideres, ſiue vt medicamentum. ὄλυρα. κεράτωνία.

SILIQVA E fructus arboris ceratoniæ ſiccandi & (Galen. aſtringendi) refrigerandi virtutis, nonnullius etiam dulcedinis particeps eſt. Aegineta. Xylocerata. Charnub.

SYMPHYTON petræon, id eſt, alus. naſcitur in petris, ramis tenuibus σύμφυτον

πετραῖον paruis, origano ſimilibus, capitulis thy‑
mi, ſurculoſum totum, odoratum, gu‑
ſtu dulce, ſaliuam ciens, longa radice,
ſubrufa, digitali craſſitudine. carnes au‑
tem cũ ſymphyto decoctæ coaleſcũt.

σύμφυτον ἕτερον. Eſt & alterum ſymphyton quod aliq
pecton vocant, id caulem emittit bicu‑
bitalem, aut maiorem, craſſum, leuẽ,
anguloſum, vt ſonchi inanem, circa
quem breui interuacante ſpatio folia
exeunt anguſta, linguæ bubulæ proxi‑
ma, oblonga, hirſuta, caule ſecundum
angulos quoſdam ſtriato, foliis tenui‑
bus ex alarum ſinu prodeuntibus. in
quibus flores lutei, & circa caulem ve‑
lut verbaſci ſemina emicant. tam cau‑
lis quam folia, aſpera lanugine horrẽt,
tactuq; pruritum concitant. Radices
demittuntur foris nigræ, intus candi‑
dæ, viſcoſæ, quarum eſt vſus. Carnes
quoque, ſi concoquantur, cogunt addi‑
tæ. Aegineta, Petræum contrariis con
ſtat viribus. habet enim aliquid quod
incidat, ideoque pus in thorace & pul‑
monibus collectum expurget, itemq;
renes. Habet etiam aliquam contrahẽ‑
di virtutem, qua ſanguinis excreationi

bus medeatur conuulſis, ruptis, mulie rum fluxionibus rubris, inteſtinorum ramicibus. Item calida quædam humi ditas ei ieſt, qua ſitim arcet, & arteriæ aſperitates ſanat. Symphytum alterum viſcoſum quippiam & mordax repræſentat, ſcillæ ſimile. Vtuntur eo ad q̃ ſuperiori.

SYMPHONAM, quam alii crũphenam, Plinius repræſentat alternis viridibus roſeiſque per caulem foliis eamque in poſca ſanguinem reiicientibus mederi. *

SINAPI hortenſe, aliqui napivocant. Eligi debet adultum, valde ruſum, non magnopere ſiccum, ſed quod fractum interne vireſcat, & veluti quodam ſucco madeat, cæſium colore. ſi quidem recens id genus, tempeſtiuum habetur, Aegineta. Cal. ſi. 4. νάπυ. σίνηπι,

SISER vulgo cognitum. Cuius radix decocta ori grata eſt, & ſtomacho vtilis. vrinam ciet, & appetentiam inuitat. Aegine. Radix. Cal. 2. (alias enim perperam legitur. 3.) σίσαρον

SISYMBRIVM, alii ſerpillũ ſylueſtre vocant, in ſolo inculto naſci σισύμβριον

tur, menthæ hortenſis ſimilitudine, odoratius, latiore folio. Inſeritur coronis. Alterum ſiſymbrii genus, quod aliqui cardaminam, alii ſion appellant. ea herba riguis gaudet, & eiſdem in locis quibus ſion prouenit. quæ ideo nõnullis cardamina nominatur, quod guſtu cardamum, id eſt, naſturtium repræſentet. folia primum rotunda prodeũt adulta erucæ modo funduntur. Galenus, Siſymbrium eſt ſubtile, diſcutit, calefacit, ſiccat. 3. ſemen eius tenue calidumq; eſt, vnde cum vino ad ſingultus & tormina exhibetur. Cardamina vero arida calefacit ſiccat tertio. Viridis calefacit ſiccat ſecundo.

σίσων, Al. Sinon. SISON exiguum ſemen eſt, in Syria natum, apio ſimile, nigrum, feruens, oblongum, quo in condimentis, cum cucurbita, & aceto, indigenę vtuntur. in cacumine granula multa gerit. Aegineta. Sinon calidus & ſubamarus eſt, vrinam mouet, concoctionem adiuuat, menſes educit, & viſcera obſtructa aperit.

SIVM, quære Lauer.

σμίλαξ SMILAX a Græcis, taxus a Lat

nis appellatur, arbor abietis magnitudine, & foliorum eiuſdem figura, in Italia & Narbonenſi Gallia Hiſpaniæ contermina naſcens. Auiculæ quæ Italicæ taxi baccas deuorant, denigrantur, & qui ederint eaſdē homines, alui profluuio corripiuntur. Narbone tam præſentis eſt veneni, vt ſi quid dormiant ſub ea, aut in eius vmbra ſubſideant, lædantur, & ſæpenumero moriantur. quare de taxo hæc traduntur, vt ab ea caueamus Aeg. Smilax, vel cactus arbor eſt viroſæ virtutis. (Sed pro κακτὸς malim legere. τάξος.) Lubia Faſeoli

Hortenſis SMILAX, frutex, cuius ſemen a nonnullis lobia vocatur. folia habet hederæ, molliora tamen, tenues caules, & capreolos vicinis fruticibus circumuolutos, qui tantum adoleſcunt, vt topiarias ſcenas repræſentare videantur. ſiliquas fœni græci profert, longiores & torſiores, in quibus ſemina renum ſimilia, ſed inæquali colore recluduntur, quæ quadam ex parte fulueſcunt. Siliqua cocta, cum ſemine in oleribus, aſparagi modo, eſtur. vrinam ciet, & tumultuoſa ſom σμῖλαξ κηπαῖος.

nia facit. Vide plura in Phaſelis.

σμῖλαξ τραχεῖα

SMILAX aſpera, folia habet periclymeni, ſarmenta tenuia, multa, rubi modo, aut paliuri aculeata arbores ſcandit ab imo ad ſumma perreptans, ſe conuoluens eis. fert racemos exiles, qui maturi rubeſcunt guſtumque leniter mordent. naſcitur in paluſtrib. & aſperis, radice dura, craſſaq;.

σμῖλαξ λεῖα.

Læuis SMILACIS folia hederæ ſimilitudinem habent, molliora, læuiora, tenuiora. huius ſarmenta nullis horrent ſpinis. conuoluitur arboribus, vt prior. fructum parit lupini modo nigrum, exiguum, floribus in cacumine perpetuis, multis, rotundis. Hac ſmilace, quadam topiariorum arte, tentoria contra æſtus moleſtiam factitatur. folia per autumnum decidua. Aegine.

Milax tam læuis quam aſpera, arbores amplexa, calidam acremque facultatem poſſidet.

σμύρνιον.

SMYRNION, quod in Cilicia petroſelinum vocant, paſſim in Amano monte gignitur. caulem habet apii, & ſtolones multos, folia latiora, ſubpinguia, ad terram infracta, robuſta,

odore medicato, cum quadam acrimonia, iucunda, colore in luteum langueſcente. capitibus caulium orbiculatis, vt anethi. ſemine braſſicæ, rotundo, nigro, acri, myrrhæ ſapore, ita vt alterũ alterius loco cedat. radix quoque odorata, guſtu acri, fauces mordet, ſuccoſa, mollis cortex eius foris niger, intus viridis, aut ſubalbidus. Naſcitur in ſaxoſis, & collibus atque ſqualidis, & limitibus terrenis. Aegineta. Quidam hipposelinum, quidam apium ſylueſtre nominant. Cal. ſic. 3. apio duntaxat fortius, petroſelino inualidius. vrinæ & menſibus educendis accõmodatum.

Hortenſe SOLANVM, frutex cibis idoneus, exilis, puſillus, multis concauus alis, folio nigro, maiore quã ocimi, & latiore, fructu rotundo, viridi, qui poſt maturitatem nigricat, aut fuluescit herba inocentis guſtus. Aegi. Aſtringit, & frigefacit ſecundo.

στρύχνος κηπαῖος. Hameb athaha leb. Hameb. alchahalch.

Eſt & aliud SOLANVM, quod peculiari nomine halicacabon, id eſt veſicariam, aut phyſalida vocant, foliis antedicto latioribus. cuius caules, poſteaquam adoleuerunt, prona terram

στρύχνος ἁλικάκαβος. Kckēgi.

ſpectant, folliculis orbiculatis, fuluo intus acino, veſiculis, ſimili rotundo, læui, quo coronarii vtuntur, & corolſlas factitant. Vim vſumq; hortenſis ſolani habet, verũ cibis nequaquam expetitur Aegincta. Vrinæ ciendæ idoneũ fructum habet, acino vuæ æqualem.

στρύχνος μανικός. SOLANVM manicon, aliqui pſion, alii thryon appellauere: huic folium erucæ ſimile, maius aliquanto, ſatis acantho, quem pæderota vocant, accedens. caules a radice proceros emittit decem aut duodecim, vlnæ altitudine adoleſcentes, caput in cacumine oliuæ figura, ſed vt platani pilulæ, hirſutius, verum maius, latiusq;. florem nigrum. poſtquam eo exuitur, racemus exit rotundus, niger, denis aut duodenis acinis conſtans, ſimilibus hederæ corymbis, vt vuæ mollibus. radice firmatur candida, craſſa, caua, cubitali. gignitur in montibus vento perflatis, & platanetis. Aegineta. Intus aſſumptum inutile eſt, a foris autem illitum vlcera depaſcentia curat. Frig. ſic. 2.

στρύχνος ὑπνωτικός. SOLANVM ſomniferum, aliq etiam halicacabon appellant, fruticat

multis ramis, denſis, caudicoſis, fractu contumacibus pinguium foliorum, cotoneæq; mali ſimilium plenis, flore grandi, rubro, fructu in folliculis croſcato, radice longa, ſubrubro cortice veſtita. naſcitur in ſaxis, non procul a mari. Aegineta, Radicis cortex cum vino denarii pondere potus, ſomnum conciliat. Semen vrinam mouet, frig. 3. Vnde corymbi eius plures duodecim epoti, furorem accerſunt.

SOMPHVS cucurbitæ genus ſylueſtris eſt, cui nomen, quia ſit inanis, digitali craſſitudine, non niſi in ſaxoſis naſcens. * σόμφος.

SONCHI duo genera. ſylueſtrior quidam eſt, & magis ſpinis horret. alter teneritate quadam molleſcit, cibus expetitus, anguloſa caule, inani, interdum rubente, foliis in ambitu per interualla diſſectis. Alter ſonchus tenerior, arboris inſtar, latis conſtans foliis. caulem in ramos exeuntem folia diſtinguunt, ſed ad eadem pollet. Aegineta. Aſtringit & manifeſte refrigerat, tum corpori, admotus, tum manducatus, exa- σόγχος.

refactus autem mediocriter calefacit.

ὄυα. SORBA colorem luteum referentia prius quam maturescant, diſſecta & ſole ſiccata manduntur, vt aluum ſiſtant. eadem eſt functio molitorum fariȝinæ, ſi polentæ loco ſumatur. quod & decoctum eorũ in potu præſtat. Aegi. Sorbus arbor, cuius fructus oa, a nõnullis ὄυα dicitur, adſtringendi vim obtinet, ſed minorem meſpilo.

σπανακία. Hiſpenach. SPANACIAM olus recentiores Græci dixerunt, vt putant nonnulli ab oleris raritate, vel ab aliis (vt eſt ſimile veri) nationibus emendicato ſpinacco nomine.

σπαργάνιον Safarhe SPARGANION, aliqui xiphidion vocant. folia habet gladioli, ſed arctiora, & in terram magis procumbẽtia. in ſummo caule veluti pilulæ prominent, in quibus ſemen. Contra ſerpentis venena, radix cum vino datur. Aegi. Vim habet excecantem.

σπάρτιον SPARTION frutex eſt, longas ferens virgas, ſine foliis, firmas, fractu contumaces, quibus vites vinciuntur, ſemen lenticulæ, in folliculis phaſiolorum modo naſcens, florem, vt albæ vio

læ, luteum. Aegi. Sparti & ſemẽ & flos cum mulſa inſtar quinque obolorum potã, per ſuperiora purgant veratri modo ſine periculo. Semen per inferiora quoque purgat. Virgulæ ipſius ad coxẽdicum dolores proficiunt.

SPHONDYLIVM folia quãdã tenus platani & Panacis habet. caules fœniculaceos, cubitali altitudine, aut amplius aſſurgẽtes, in quorum cacumine ſemẽ duplex, ſeſeli ſimile, ſed latius, candidius, & magis paleaceum, grauis odoris. flores eius albi, aut pallentes, radice raphani, candida. naſcitur in paluſtribus & aquoſis. Aeg. Fructus eius & radix virture acri & inciſoria ſuſpirioſis, comitialibus, & arquatis ſuccurrunt. Radix autem circumraſa, fiſtuliſque impoſita, illarum callos tollit. Succus e flore ipſius expreſſus antiquis aurium vlceribus inſtillat. σφονδύλιον.

SPINA acuta, vide Acuta ſpina.

SPINA Alba naſcitur in montibus & ſyluoſis, folia fert albi chamæleonis, anguſtiora, & candidiora, aliquãtum hiſpida, & aculeata, caulem ſupra bina cubita altũ, pollicari aut amplio- ἄκανθα λευκή Bedesguard.

re craſſitudine, albicantem, intus cauũ. in cacumine capitulũ ineſt ſpinoſum, echini marini æmulum, ſed minus, & oblongum, flores purpurei, in quibus ſemen ceu cnicum, ſed rotũdius Aeg. Eius radix ſiccat, & modice aſtringit, eoque & ſtomachicis, & ſanguinem ex-puentibus, dentiumque doloribus ſuccurrit. Semen tenue calidumque eſt, hinc conuulſioni quoque medetur.

ἄκανθα ἀραβική Suchana. Arabicam SPINAM natura albæ ſpinæ ſimilem eſſe conſtat. ipſa ſiquidem ſtringit ad ſanguinis reiectiones, menſium abundantiam, cæteraſq; fluxiones radix etiamnum valet. Prouenit in aſperis. Aegineta. Aegyptia vel Arabica ſpina aſtringit, ſiccatq; impenſe, vnde ſanguinem, & alias defluxiones retinet.

στάχυς STACHYS frutex eſt marrubio ſimilis, ſed longior, folia ferens numeroſa, hirſuta, rara, prædura, cana, odoris iucundi, & complures virgas ab radice exeuntes, marrubio candidiores. naſcitur in montibus & aſperis. Vim habet excalfactoriam & acrem, foliorum decoctum potu pellit menſtrua

& ſecundas. Aegine. Cal. 3. menſes excitat, interimit fœtus, ſecundas pellit.

STAPHYLODENDROS arbor trans alpes ſimillima aceri, alba in materia. fert ſiliquas, & in iis nucleos ſapore nucis auellanæ, Plinius. (Sunt qui eandem Theophraſti colyceam interpretantur.) * σταφυλόδενδρος.

STAPHIS agria, ſiue herba pedicularis, folia habet labruſcæ, diuiſa, & cauliculos rectos, molles nigrosq́. fert florem glaſti, & folliculos virides, ſimiles ciceri, & in his nucleum triangulũ, ſcabrum, ex nigro ſubfulueſcẽtem, intus album, guſtu acrem. Aegine. Acris adeo eſt vt pituitam per os educat, & vehementer abſtergat. σταφὶς ἀγρία. Alberas.

STYRAX lachryma eſt arboris malo cotoneæ ſimilis. Præfertur ſorbeſcens, flauus, reſinoſus, albicantibus grumis, quam plurimum in ſua odoris gratia permanẽs. qui dum mollitur, melleum liquorem reddit, qualis e Catabalis, Piſſidia, & Cilicia deuehitur. Deterior niger, furfuroſus, friabilis, canoq; ſitu obductus. Cæterum lachryma inuenitur gummium ſimilitu- στύραξ. Miha.

dine, perlucida, & myrrhæ æmula. verum perpauca manat. Adulteratur ligni ſcobe, quam vermiculi erodentes excuſſerunt, melle, & iridis ſedimento, & quibuſdam aliis. Alii ceram aut adipem odoribus imbutum, fiagrantiſſimis ſolibus cum ſtyrace ſubigunt, & per laxa cribri foramina i frigida aqua vermiculos exprimunt, venundantq;. Styracem hunc, quoniam in vermiculorum ſpeciem contrahatur, ſcoleciten cognominant, quem tanquam ſincerũ imperiti approbant, non animaduertentes ad præcipuam odoris fragrantiam: ſiquidem acer admodum eſt, qui adulterationis vitio caret. Aegi. Styrax calefacit, emollit, & concoquit. Tuſſi, deſtillationi in nares, & grauedini vtilis. Menſes idem potus appoſituue trahit.

STOEBAE ſemen & folia ſic. 3, ordine, principio viribus donata aſtrictoriis, eamq; ob cauſam vulnera magna conglutinant. Decoctum ipſorum inteſtinorum torminibus, ſanguinis eruptionibus, auribus purulentis auxiliatur, folia illita oculis ex ictu ſuffu-

ſis

ſis conferunt.

STOECHAS, iuxta Galliam in inſulis eiuſdē nominis e regione Maſſiliæ gignitur, vnde cognomentum accepit. herba tenuibus ſurculis, coma thymi, longiore folio, ſubmara guſtu, & aliquantum acris. Aegineta. Aperit, extenuat, detergit, & confirmat viſcera omnia, totumq; corporis habitum. στοιχάς. Ἀστοχόδος

STRATIOTES millefolium exiguus frutex, palmi altitudine, aut amplius aſſurgit. foliis auicularum pēnas imitantibus, breui admodum diſſectoq; foliorum exortū. folia ſylueſtre cuminum ſimulant, præſertim breuitate atque ſcabritia, breuiora paulo, den ſiore vmbella, & pleniore. Surculos in cacumine gerit exiguos, & capitula in modū anethi, flores paruos, candidos. Naſcitur in aſperis agris, præcipue circa ſemitas. Eximii vſus ad vlcera vetera, recentiaq; profluentem ſanguinem, & fiſtulas. Aegineta. Aſtringit, vlcera committit, nunnulli eo & ad ſanguinis eruptiones, & ad fiſtulas vtuntur. στρατιώτης

STRATIOTES in aquis naſcens, iiſdem ſupernatat, & ſine radice στρατιώτης

vluit, vnde cognomentum traxit. Herba ſemperuiuo ſimilis, ni maiora haberet folia. Aegineta, Humidus & frigidus eſt natura.

STRVNHIVM in Radicula quære.

T

TAXVM arborem habes in ſmilace deſcriptam.

τηλέφιον TELEPHIVM herba portulacæ ſimilis, & caule & foliis, habēs gemina tubercula, a ſingulis radicum geniculis enaſcentia, a quibus rami ſeni ſeptēue fruticant, a radice referti cœruleis foliis, craſſis, lentis, carnoſis, flore luteo, aut cādido. Naſcitur in cultis, & maxime inter vites. Tēpore verno folia ſenis horis illita albam vitiliginē ſanant ſed poſtea hordeacea farina illini debet perunctā ex aceto etiam in ſole vitiliginem tollunt. ſed vbi inaruerunt, abſterguntur. Aeg. Gal. 1. ſic. 2. Eſt itidem abſterſorium, quapropter vlceribus putredinem expertis conuenit, & vitiligines, tum leucas, tum alphos cū aceto abolet.

τέρμινθος TEREBINTHVS cognita ar-

bor eſt,cuius folia,& ſemen, & cortex aſtringunt,& ad eadē ad quæ lentiſcus cōueniunt,ſimili parata modo ſūptaq; Aeg.Cal.2.viridis ſic.1.aridus ſic.2. fructusvbi iaruerit ſic.3 hac igit̃ ratione,& vrinā mouet,& lienes adiuuat. Baton. Botin.

TESTICVLVM herbam in Orchi quære.

TEVCRION,ſiue vt aliis placet,teucris,herba eſt virgæ referēs effigiem,triſaginis ſimilitudine,tenui folio,non multū a cicere alieno. hæc in Gilicia iuxta Gētiadem Ciſſadēq; vbertim prouenit. Aegineta, Calefacit. 2. ſiccat. 3. Vi inciſoria tenuique lienibus medetur. τεύκριον

THALIETRON folia coriandri habet,pinguiora paulo,caulem rutæ,in quo folia. Quæ trita,illitu antiqua vlcera ad cicatricem perducunt. Naſcitur maxime in cāpeſtribus. Aeg. Siccandi vim ſine roſione habet. hinc vlcera inueterata cicatrice obducit. θαλίκτρον

THAPSIA nomen ideo acceſdit,quod in Thapſo eiuſdem nominis inſula,primum inuenta ſit. tota vero natura ferulæ ſimilis eſt, graciliore θαψία

caule, foliis fœniculi, vmbella anethi in cacumine, a ſingulis ſurculis erum-pente, flore luteo. ſemen quale ferulæ, latum, ſed aliquanto minus. radix fo-ris nigra, intus candida, longa, acris, craſſiore libro veſtita. Lactis extrahen di ratio hæc eſt, Facto in ambitu ſcro-be, cortices inciduntur, aut radix in for nicis ſpeciem in ſe excauata, cooperi-tur, quo merus ſuccus confluat, opor-tet illuc ſequenti die ſe conferre, & cō geſtum ſuccum extrahere. Tunditur ēt radix in pila, & ſuccus organo per qual lum expreſſus fictili craſſo inſolatur. Aliqui folium vna terunt, ſed inuali-dior huiuſcemodi ſuccus. Hoc autem intereſt, quoniam qui ab radice mana-uit, grauius olet, & humidus perma-net, e foliis autem extractus, exiccatur atque teredinum iniuriam ſentit. Qui ſuccum colligit, ſtare debet non obuer-ſus vento, aut potius cum dies apri-cus eſt, & a flatu ſilet, quoniam ob ha-litus acrimoniam facies vehementer intumeſcit, nudaq; corpora inuadunt puſtulæ, ob id prius liquido cerato & aſtringente, nudas partes illinunt, &

ita muniti accedunt. Aegine. Thapſia acris eſt, & valenter cum humiditate calefacit, ex alto igitur trahit iſigniter, attractumq; diſcutit.

THERIONARCA inde nomen inuenit, quod ſerpentibus torporem inferat. frutex eſt foliis ſubherbaceis, roſeo flore. Serpentes necat cuicunq; admota fuerit. * θηριοναρκη.

THYMELAEA eſt, qua granum gnidium, quod eſt ſemen ipſius, colligitur. hoc Syri apolinum vocant, quoniã ſatiui lini frutex ſuapte nata ſimilitudinem referat. virgas edit perpulchras multas, tenues, trepidaneas, foliis chamelææ, anguſtioribus, & pinguioribus viſcoſis, gummoſisq; ſi mordeantur, flore candido, fructu myrti in modum rotundo, qui inter initia viret, & tandem rubeſcit, inuolucrum fructus durum, foris nigrum, intus album. Naſcitur in montibus & aſperis. Hallucinantur qui coccon gnidium fructum eſſe chamelææ exiſtimant, decepti quadã foliorum ſimilitudine. Aegineta, Thymelæa, vnde granum gnidium fit, ſimiles ei vires obtinet. Habet autem gra θυμέλαια

num id acrem & adurentem facultatē, aluum cum aqua potum purgat.

θύμος Haſca. THYMVM ab omnibus cognoſcitur, ſurculoſus frutex, exilibus foliis, multis & anguſtis circundatus, capitulis in cacumine, flore purpureo refertis. Gracili ſolo & petroſo prouenit. Aegineta, Calefacit, ſiccat. 3. Glutinoſos craſſoſque humores incidit.

θλάσπι. THLASPI, herbula anguſtis foliis, digitali longitudine, in terram verſis, ſuppinguibus, in cacumine diuiſis, binum dodrantum cauliculo, tenui non ſine adnaſcentibus ramis, fructu circa ipſum totū, ab extremo in latius ſe pandente, ſemine naſturtii incluſo, lenticulæ vaſis effigie, niſi quod infringitur, vnde nomē accepit. flos albicat. Naſcitur in ſemitis, & ſepibus, foſſiſq;. Alterum thlaſpi tradit Crateuas, quod aliqui Perſicon ſinapi vocant, latis foliis, radicibus magnis. vtile iſchiadicorum infuſioni. Aegineta, Thlaſpi ſemē eſt viribus acre, inteſtinos abſceſſus potū rumpit, menſes prouocat. ab iferioribus partibus iniectum, coxarum dolores finit, cruenta vacuat. ſupra infraq;

bilioſa, inſtar acetabuli potum, expurgat.

THVS in ea gignitur Arabia, quæ thurifera cognominatur. Primatum tenet in cogenere maſculum, ſtagonias appellatum, ſuapte natura rotundum. tale autem indiuiduum eſt, candidum cum frangitur intus pingue, in ſuffitu ſtatim ardens. Indicum vero fulueſcit, & colore liuet, ſed rotundum induſtria factitant. nam in quadrangulares formas diſſectum fictilibus verſant, donec rotunditatem contrahat. verum huiuſmodi thus tempore flaueſcit, quod atomum aut ſyagrum appellant. Secundum locum habet Arabicum, & in Smilo naſcens, quod aliqui copiſcum vocant, minus multo & fuluius. Eſt & genus aliud, cui ammomitæ cognomen eſt, alioqui candidum, quod dum mollitur, maſtiches more digitis cedit. Adulterat in itinere, pini reſina & gummi. quod facile deprehendi poteſt. ſiquidem ſuffitum gummi flammam non eiaculatur, & reſina in fumum euaneſcit, thus vero ſtatim ardet. idem maleficium odor prodit.

λιβανωτός

Kondet

V 4

λιβανω- τοῦ φλοιός, Præfertur THVRIS cortex craſſus,pinguis,odoratus, recens, læuis, minime ſcaber,ſine membranis. Adulteratur admiſto pini aut nucis eius cortice.ſed horum index ignis eſt. ſiquidē reliqui cortices ſuffiti nequaquam incenduntur,ſed ſine odore fumum eructant thuris uero cortex ardet, & cum odoris fragrantia vaporem eiaculatur.

μάννα λιβάνου, MANNA thuris probatur candore micarum frequentia, & puritate. Vim habet eandem quam & thus, ſed inualidiuſculam. Sunt qui cribrata pini reſina,ac polline, aut cortice thuris contuſi adulterant.ſed hæc igne deprehēdūtur. Neq; enim æque ſuffitu aeriū vaporem,ſed fuliginoſum & impurum expuit,& permiſtum ſuaueolentiæ halitus virus habet. Aegi. Lachryma thuris cal.2.ſic.1. Habet & modicam quādam vim leuiter adſtringētem. Cortex ipſius manifeſtó aſtringit, & ſiccat.2. abſolute,craſſior thure & minus acris; hinc ſanguinem ſpuentibus, dyſentericis,cœliacis,& ſtomachicis. tum foris impoſitus,tum intro aſſumptus ſalutaris eſt. Surculus ipſius cal.ſic.3.at

que nonnihil extergit, quocirca oculo-rum vlcera & purgat & explet.

TILIA Græcis philura dicitur, folio hederaceo, molliore, & in angu-lum acutiorem rotundiore & prolixio re, & in orbem lente criſpo atque ſerra to, flore tantiſper dum calyculo conti netur herbaceo, vbi emerſit flauo, fru-ctus magnitudine fabæ, ſimilis acinis hederæ, in quo ſemen prætenue quan-tum atriplicis, omnibus animalibus in gratum, cum foliorũ pabulo maxime ducatur, eorumq́ mira dulcedine, quæ in cortice intelligitur. Materies ma-ris dura, nodoſa, odoratior (Theophra ſto tamen fœminæ odoratior eſt) rufior cortex quoque craſſior, ac detractus inflexibilis, nec ſemen fert aut florem vt fœmina. Tilia vertit folium confe-cti ſideris ſignum. Multi corticem cō-manducatum vulneribus putāt vtiliſ-ſimũ, folia trita aſperſa pedum tumo-ri. Humor e medulla caſtratæ arboris effluens capillum reddit capiti illitus, defluentemq́ continet. φιλύρα

TYPHA folium edit cyperidi ſimi le, caulem album, læuem, æquabilem, τύφη. τίφη.

florem in cacumine ambientem, denſum, qui in pappos ſoluitur, quod panniculam aliqui nominant. Huius herbæ flos, ſuillo adipe eloto exceptus, ambuſtis medetur. Gignitur in paluſtribus & aquis ſtagnantibus. Galenus & Aegineta non meminerunt.

* τύφη σιτώδης, TYPHA vel tipa cerealis ſpecie ſiligini non diſſimilis ſimplici culmo aſſurgens, grano multiplici, tunica velato atque leuiſſimo, radice numeroſa, tritico perquam ſimilis traditur, & in id quoque mutari ſi piſta ſeratur, nec protinus, ſed anno tertio.

τιθύμαλλοι TITHYMALI genera ſeptem quorum maſculus characias appellatur, ab aliquibus amygdaloides, alter myrtites, qui fœmina exiſtimatur, eũque myrſiniten, aut caryiten vocant, tertius paralius, quem tithymalida appellarunt, alius, helioſcopius, quintus, cypariſſias, ſextus, dendroides, ſeptimus, platyphyllos dicitur. Characiæ caules χαρακίας ſupra cubiti altitudinem attolluntur, rubri, lacteo ſucco atque acri madentes, foliis oleæ circum ramos, anguſtioribus, & longioribus, radice craſſa,

lignoſa. pendet in cacuminibus cauſlum, coma iunci, ſub qua caueolæ foliolis balnearum ſimiles, in quibus ſemen continetur. naſcitur in aſperis & montibus. Fœmina, quam myrſiniten, aut caryiten vocarunt, ſimilis ſua pte natura daphnoidi. foliis myrti, ſed maioribus, firmis, in cacumine acutis, & pungentibus, ramulos ab radice mittit dodrantales. fructum fert alternis annis nuci ſimilem, mordaci guſtu. naſcitur in aſperis. Aliud tithymali genus dicitur paralios, quem tithymalida, aut mecona aliqui appellauere. naſcitur in maritimis, ramis ſubrubentibus, palmum altis, quinis ſeniſue a radice exeuntibus, foliis lini, anguſtis, paruis, oblongis, in verſus quoſdam digeſtis, capite in cacumine orbiculato, in quo ſemen, vt eruum, vario colore emicat. Flos albus. frutex totus cum radice lacteo ſucco turget. ſimiles ad vſus reconditur. Helioſcopius dicitur, foliis portulacæ, tenuioribus, rotundioribuſque, ramulis prodeuntibus a radice, quatuor aut quinque, rubentibus, dodrantali altis

μυρσι-
τοειδὲς

παράλι-
ος

ἡλιοσκό-
πιος.

tudine,tenuibus,lactis copioſi plenis, capite aneti,ſemine velut in capitulis incluſo.Helioſcopi nomē accepit,quoniam comas cum ſole circumagat.circa oppida naſcitur,potiſſimum in ruderibus.Colligitur ſuccus ſemenque, vt aliorum. Eædem quæ ſuperioribus uires,non tamen uſque adeo ualidæ.

κυπαρισσίας

Cypariſſias in caulem exit dodrantalem,uel maiorem,ſubrubrum,ex quo folia piceæ ſimilitudine exoriuntur, molliora,tamen,& tenuiora, & in totum naſcentem piceam æmulatur, unde nomen traxit.candido ſucco madet cui eadē uis quæ ſuperioribus.

πετροφυής, δενδροειδής.

In petris naſcens, dendroides cognominatur,ampliter opacat.in cacumine frondoſā ſpargens comā,ſucco lacteo prægnans,cauliculis rubētibus,foliis myrti tenuioris,fructu characiæ. Eiuſdem effectus,cuius ſuperiores,ſimiliq; modo reconditur.

πλατύφυλλος.

Platyphyllos, verbaſco ſimilis eſt.Radix,ſuccus & folia ꝑ inferna trahunt aquas,Piſces necat,tuſus,& aquæ inſparſus. Reliqua tithymalorum genera quæ ſupra ſcribuntur,idem efficiunt.Aegineta.Tithyma

li omnes cal.4. acrimoniæ, & validæ amaritudinis participes, ſed radix quũ ſit quodammodo imbecillior, aceto iſ cocta dentium eroſorum dolores fiſnit. Liquores vehementiore donativirtute dentium cauis imponuntur, reliquum corpus ſi attingant, adurũt. Quare etiã pilos modice delitos auferunt, item myrmecias, verrucas, & hujus generis alia. Cutis labes abſtergunt, maligna vlcera phagedænica curant. Cæterum ex ſeptenario ipſorum numero validiſſimi ſunt appellati, characias, myrſinites, & qui in petris arboris modo naſcitur. hos ſequitur qui verbaſco ſimilis eſt & cypariſſias, deinde paralius, quaſi dicas maritimus, poſtremo helioſcopius.

TRAGACANTHAE radix lata & lignoſa, ſummo ceſpite nititur, vnde ſurculos humiles, robuſtos, latiſſime fundit, in quibus minuta folia, multa, nonnunquam tenuia exoriuntur, quæ ſub ſe ſpinas albas, rectas & firmas occulunt. Eſt etiamnum tragacantha, lachryma, quæ vulnerata radice manans, concreuit. Præſtat pellu-

τραγα-κάνθα
Kitira.

cens, gracilis, læuis, ſyncera & ſubdul- cis. Aegineta. Tragacantha per ſimiles gummi repræſentat.

τράγιον TRAGIVM naſcitur in Creta tantum inſula, lentiſco ſemine, folio & ramis ſimile, ſingulis tamen mino- rib. ſuccus ei lacteus, gummi non diſſi- milis. Eſt & alterum tragium, quod tra- goceros aliqui vocant, folia ſcolopen- drii habet, & radicem ſylueſtris rha- phani, tenuem, candidam. Aegi: Tra- gium cal- , attrahit, diſcutit, cum te- nui ſubſtãtia. Aculeos igitur educit, cal- culos comminuit, menſeſq; citat iſtar denarii potum. Sed alterum tragium hoc minus (lego enim non πικρότερον, ſed μικρότερον, e Galeno) ſcolopen- drio aſſimile, naſcitur multis in locis, tanta aſtringendi virtute præditum vt fluidis affectibus commode faciat.

* τραγοπώγων TRAGOPOGON, id eſt, hirci barbula. Naſcitur in aruis ſua ſponte. Radice longa, dulci, folio croci, longio- re, caule paruo, ſuper quem calyx la- tus, & barbula quæ ſummo vertice ica- na & prolixa funditur, vnde nomẽ acce- pit. Herba edẽdo eſt, flore luteo. (Quæ

vero altilis in hortis creſcit,folio eſt la tiuſculo,flore purpureo. Radices in al tũ agit, quæ hybernis diebus acetaria dulcedine ſua commendant.) (Apud Galenũ ladanũ quoq; ἀποτραγοπώγων vocatur,quia colligitur ab hircorũ bar bis.)Quantum hirci barbula a ſenili di ſtet,ex eius in gerontopogone deſcri ptione colligitur.) Aegi. nõ recenſuit. (Eſt etiam ſuperius deſcripta in hirci barbula.)

TRAGORIGANVM tenuis frutex eſt,ſylueſtri ſerpillo aut origa no ſimilis,folio & ramulis .quibuſdã in locis lætius viretiusq; inuenitur;& latioribus foliis,ſatis glutinoſum,alte rũ exilibus ſurculis,ac tenuibus foliis, qđ aliqui praſiũ vocauere.Optimũ eſt Ciliciũ,& Cretenſe,& Smyrneũ, & in Chio Cooq; ꝓueniẽs. Aeg.Origani vir tutes hẽt,& nõnullã etiã aſtrictionem. τραγωρί γανον,

TRAGOS quandam halicæ fru gis figuram gerit.multo minus quam zea nutrit,quod multum aceris habe at.quare ægrius conficitur, aluumque magis emollit. τράγος σιτώ δης.

Eſt etiam herba TRAGOS, quã τράγος α

aliqui ſcorpion aut traganon vocant, maxime in maritimis naſcens, palmũ alta, aut ãplior, fruticoſa, humilis, oblonga, ſine foliis, puſillis circa ramos acinis, rufis, multis, magnitudine tritici, acuto cacumine, guſtu multũ aſtringente. (Confer hanc ad ſcorpium ſiue nepam Plinii, ſupra nobis commemoratam, & eandem exiſtimabis.)

τρίβολος Haſach. TRIBVLI genus vnum terreſtre, foliis ad effigiem portulacæ, tenuioribus viticulis, in terra ſtratis. ſpinis ſecũdum folia rigidis, prædutis. iuxta amnes & rudera naſcitur. Eſt & alterũ genus, aquis familiare, quod in fluminibus natum comam exerit. aculeos condens, foliis latis, & pediculo longo caule parte ſumma q̃ ima craſſiori capillamenta quædam indidem exorta ſpicantur. ſemen durum, ab altero non abhorrens. Thraces qui ad Strymona amnem habitant, virenti tribulo equos ſaginant, & e dulci ſemine & eſculẽto panem, quo veſcuntur, faciunt. Aegi. Aquaticus mediocriter refrigerat, terreſtris autem ſiccando valentior eſt, alter etiam humectat leuiter. Vterq; contra

tra inflammationum generationes, omnesq; influxus conuenit. Terreſtris fructus cum tenuis exiſtat renum calculos conterit. Trichomanes, in fidicula deſcriptum eſt.

TRIFOLIVM, Græci triphyllon, alii oxytriphyllon, alii menyâthes aliiaſphaltion vocant. frutex ſupra cubiti altitudinem attollitur, virgas habens tenues, iunceas & nigras, vnde ramulares enaſcuntur appendiculæ, in quibus terna ſingulis germinationibus exeunt folia, loto arbori ſimilia. iis recenter enatis rutæ odor ineſt. vbi autē adoleuerunt, bitumen olent. florē ædit purpureum. ſemen quadam tenus latum, ſubhirſutum, ex altera extremitate exe tum, antennæ modo corniculū gerens. radix tenuis, longa, valida. Gal. Trifolium, aſphaltium & oxytriphyllō appellatur, ob res quas ei contigiſſe apparet. Menyanthes autem & cnicion haud ſcio vnde. Vis eius eſt calida & ſicca inſtar bituminis cuius odorē imitatur. Vtrūq; vero præſtat abſceſſu tertio, ideoq; laterum ex obſtructione dolores potu iuuat, vrinas ac mēſes ducit τρίφολλον

X

τριπόλιον TRIPOLION in marinis naſci tur locis, quæ allidit vnda, recedensq́ dimittit, neq́ in mari, neque in ſicco, folio glaſti craſſiore, palmeo caule, in mucrone diuiſo. Eius, vt tradunt, flo res colorem ter die mutant, mane can didi, meridie purpurei, ſero punicei cō ſpiciuntur. radice alba, odorata, calidi guſtus. Aegi. Radix eius cal. 3. acris ē.

χαμαίδρυς CHAMAEDRYS Græcis, aliis chamædrops, Latinis triſago dicitur. ſunt qui eam teucrion appellauere, ꝓ pter eam quam cum teucrio ſeruat ſi militudinem. Naſcitur in petroſis & aſperis, frutex dodrantalis, folia habes exigua, amara, effigie & diuiſura quer cus, flore paruo pene purpureo. Carpi tur ſemine prægnans. Aegi. Cal. ſic. 3. Lienes igitur conſumit, vrinas & men ſtrua elicit, viſcerum obſtructiones ex purgat.

Πυρός Henta. TRITICVM cal. I. medium i ter ſic. & humi. nōnihil etiam glutino ſum & obſtruendi efficax obtinet. Eli xum coctu difficile, eſt, & inflationes creat, concoctum tamen alimentū præ bet alentiſſimum. in panē autem coa

ctum, minus inflat, minusq; ægre cõcoquitur, vtpote fermẽti & ſalis pticeps.

TVBERA rotundæ radices ſunt ſine caule, ſine foliis flaueſcentes. vere fodiuntur cruda & cocta eduntur. Aeg. Terreſtri conſtant ſubſtantia cum modica quadam virtute tenui. ὕδνα Ramech.

TVSSILAGINI folia ſunt maiuſcula quam hederæ, ſex aut ſeptem a radice, ſubalbida a terra, ſuperne virentia in plures angulos exeuntia, caulis palmum altus, flos luteus. in vere, flore & caule confeſtim exuitur. inde non nulli his vacare exiſtimauerunt. radix tenuis eſt & ſuperuacua. naſcitur in amœnis & riguis. Aeg. Iuuat tuſſes ſuffitu, & recta ceruice ſpirantes. Conſtat ex calida aquoſaque ſubſtantia. βήχιον.

V

VENERIS pecten herba repræſentatur radice candida, coliculis ſemipedem altis, aut paulo maioribus, foliis paſtinacæ, ſed tenuioribus, flore albo, exili, dependentibus ſummatim compluribus roſtellis, in mucronem turbinatis, & pectinatim inter ſe diſiunctis, inde nomen. *

Radix cum malua tuſa, omnia corpori infixa extrahit.

ἐλλέβορος λευκός

HELLEBORVM album, Latini veratrum album vocant, fert folia plantaginis aut betæ ſylueſtris ſimilia, ſed breuiora, & nigriora, rubeſcentia, caulem cauum, quadrantalem. tunicis conuolutum cum areſcere cœpit. radicibus nititur multis, tenuibus, ab oblõgo & exiguo capite exeuntibus, ceparum modo fibratis. naſcitur in montibus & aſperis. radices meſſibus colligendæ. Optimum habetur candidum, friabile, carnoſum, modice extentum, nec tamen iunci modo mucronatum, quod frangendo puluerem emittit, & tenuem habet medullam, guſtu nõ admodum feruens, neq; ſaliuam ſubinde ciens. huiuſcemodi autem ſtrangulat. primatum Cyrenaicum tenet. Galaticum autem & Cappadocicum, cãdidiora & puluere quodam obſita, celerius ſtrangulatus mouent.

ἐλλέβορος μέλας

HELLEBORVM nigrum, appellatur melampodion, quoniam ca-

prarum paſtor, nomine Melampus, fu-rentes in ſe Prœtidas, primus purgaſſe & ſanaſſe fertur. folia ei viridia, platani ſimilia, minora, foliis ſphondilii pro-xima, ſubaſpera, nigriora, pluribus di-uiſuris inciſa, caulis aſper, flores pur-purei, candidi, racematim cohærentes, ſemē cnici, quod in Anticira ſeſamoi-des vocant, quo deiectiones moliun-tur. radicibus cohæret nigris, tenuibus a capitulo cepæ ſimili confibratis. qua rum eſt vſus in collibus, aſperis, & ſiti entibus locis enaſcitur. Optimum eſt quod ex huiuſmodi petitur terris, vt ex Anticira. Nigrum inibi probatiſſi-mum gignitur. Eligi debet corpulentū & plenum, in quo tenuis ſit medulla, acre guſtu, feruensq́, cuiuſmodi eſt in Helicone, Parnaſo, & Aetolia natum. attamen Heliconium præcellit. Aegi. Veratrum vtrunq; cal. ſic. 3. item acre eſt & abſterſorium, vnde etiam ad le-proſa cutis vitia conuenit. Nigrum ve-ro ſi fiſtulis inſeratur, tribus diebus cal lum exterit.

VERBASCVM differentias ſu-mas habet duas, hoc nigrum, illud al- φλόμος,

bum. in quo mas & fœmina intelligit. Fœminæ igitur folia ſunt braſſicæ pilo ſiora multo, & latiora, candida, caulis albus, cubitalis, aut amplior, ſubhirſutus, flores albi, aut ex luteo palleſcentes, ſemen nigrum, radix longa, guſtu acerba, craſſitudine digiti, naſcitur in campeſtribus. Verbaſcum, qui mas appellatur, oblongius, albis foliis, & anguſtiorib. tenui caule. Sed nigrum prorſus albo ſimile eſſet, niſi nigriore latioreque conſtaret folio. Sylueſtre, folia fert ſaluiæ, altas virgas & lignoſas, & circa eas ramulos quales marrubium, flores luteos, auri æmulos. Sũt & phlomides duæ, hirſutæ, rotundis foliis humiles. Tertia lychnitis appellatur, ab aliis autem thryallis, foliis ternis aut quaternis, vel paulo pluribus, aſperis, craſſis, pinguibusq́; apta ad lucernarũ lumina. Aegineta. Verbaſci genera plura ſunt, inter quæ eſt & dicta thryallis. Cæterum folia omnium ſiccantem & mediocriter aſtrictoriam vim referũt, præcipue eius quod aurei coloris eſt. & acerbum, fluidis cõferunt affectibus. nonnulli & dentes eis colluunt.

VERBENACA. vide Periſtereõ.

VERBENACAE genus alterũ, vide Sacra herba.

VIBVRNI mentionem fecit Virgilius.

Quãtum lenta ſolent inter vibur na cupreſſi.

VIOLA flammea in Scopa regia continetur. ἴον μέλαν

VIOLA purpurea folium habet hedera minus, tenuius ac nigrius, nec multo diſſimile. cauliculus a radice medius prodit, in quo floſculus, ſuauiter olens, purpureus opacis & aſperis naſcitur. Aegineta, Violæ folia aquea frigidaq; ſubſtantia præpollẽti cõſtãt. Seneſſigi.

VISCVM optimũ eſt recens, intus porraceum, extra fuluum, qđ aſperi nihil, aut furfuroſi conceperit. Fit aci nis in robore naſcentibus, buxeo fruticis folio. contuſum acinum lauant, & poſtea in aqua decoquunt, ſunt qui cõmanducando ipſum efficiant gignitur quoque in malo, pyro, & pleriſq; aliis arboribus. quin etiam inuenitur in quorundam fruticũ radicibus. Aeg. Calefacit cũ acrimonia. humores ex alto ἰξὸς Dabahel. Dibach

cus e radice vere exprimitur. Agineta, Appellant & pſilothrum. germina ſane ceu ſtomacho grata edũtur, vrinæq; ciendæ ſunt. radix abſtergit, tenuis naturæ, mediocriter calida, vnde fit vt lienes etiam potu conſumat, extinſecus autem cum ficis illita ſcabiei & lepræ medetur.

Nigra vitis, quam aliqui nigrã bryoniam vocant, folia fert hederæ, ſed maiora, ſmilaceis proxima, caules etiam cognatos. capreolis ſuis arbores, quaſi adminicula, comprehendit. fructus racematim cohærent, qui inter principia virent, & poſt maturitatem nigreſcũt. radix foris nigra, intus buxeo colore nitet. viticulæ, quæ primo germinum partu erumpunt, in olera recipiuntur. Aegineta. Hæc etiam bryonia appellatur, ſuperiori conſimilis eſt, ſed ineffícacior. ἄμπελος μέλαινα Feſire sẽtaniũ

VITIS ſylueſtris ſarmenta vitis modo prælonga emittit, aſpera, lignoſa, rimoſo cortice, foliis hortenſis ſolani, longioribus ac latioribus, muſcoſo flore, & capillaceo, fructu exiguis vuis ſimili, poſt maturitatem rubente. ro- ἄμπελος ἀγρία. Butanja

tunda eſt acinorum facies. Enaſcentes
ἄμπελος viticulæ cibi gratia ſale condiuntur.

Harin. VITIS ſatiuæ facultas reſpondet
ſylueſtri, ſed imbecillior eſt.

πτελέα VLMVS ſiccare valet, & abſterge-
Didar. re, vulnera glutinare, præcipue cortex,
Luzac ſi recens faſciolæ modo vulnerib. circũ-
cundetur, idẽ cũ aceto lepras tollit. Oſſa
fracta radicũ decocto ꝑfuſa, ſolidãtur.

κοτυλη- COTYLEDON, ſiue vmbilicus
δών. Veneris, folio eſt in acetabuli formã
tornato, ineuidenter concauo, breui in
medio cauliculo, in quo ſemen ineſt,
κοτυλη- radice oliuæ modo rotũda. Eſt & al-
δών. terum genus eiuſdem, cymbalion ali-
ἑτέρα. qui vocant, pinguib. foliis, latioribus,
ligularum modo denſis, circa radicem
medium oculi ambitum deſcribentib.
vt in maiore ſemperuiuo, adſtringen-
tis guſtus, cauliculo tenui, in quo flo-
res & ſemina hyperici, radice maiuſcu-
la. Facit eadem quæ ſemperuiuũ. Aeg.
Refrigerat, repellit, abſtergit, & diſſi-
pat. folia ipſius cum radice comman-
ducata calculos comminuere, & vrinã
ciere creduntur.

ἀκαλήφη DVO VRTICAE genera, ſylue-

ſtris, aſperior, latioribus nigrioribusq; foliis, ſemine lini, ſed minore. altera non æque aſpa, minuto ſemine. Aeg. Vrticæ & fructus & folia tenuem habent ſubſtantiam, citraq; roſionem ſiccant, tumores diſcutiunt, abſtergunt, ventrem ſubducunt, mediocriter flatulenta, quare etiam ad Venerem incitant. (Ægineta. | Huniuſ Vraith latum.

V V A paſſa concoquit, aſtringit, leuiter diſcutit. | ἀσταφίς. Haineb Vua zibib.

X

XANTHIVM naſcitur læto & pingui ſolo & lacubus exiccatis, caule cubitalia, anguloſo, pingui, prodeuntib. ex eo crebris alis. folia atriplicis habet, iſecta, naſturtium odore imitantia, fructum grandis oliuæ modo, rotundum, & vt platani pilula, ſpinoſum, qui contactu veſtibus adhæreſcit. Aegineta. Xanthium, phaſganiumue fructum fert diſcutientem. | ξάνθιον.

X Y L O N, quẽ aliqui guſſipion nominant, frutex eſt exiguus laniger. palmæ folio, ſimilem barbatæ nuci gignens fructum, cuius in exteriori bumbyce lanugo netur in linũ candidiſſimũ | ξύλον. Coton. Bõbax.

mollisſimumque. Gignitur & in quadam arbore, cuius folia ni maiora eſſent, vitium plane poterant videri, cucurbitis cotonei mali āplitudine, quæ maturitate oſtendunt lanuginis pilas, ex quib. veſtes præcioſo linteo texunt. Theophraſt. lanigeras Indiæ arbores demonſtrat mori folio, corpore autem cinorrhodi. foliorum ſuccus medetur infantium torminibus, ſemen tuſſi & pectoris vitiis. oleo eius emaculantur lentigines.

ξυρὶς Caſoras.

XYRIS, folia habet iridis, latiora & in turbinem mucronata, quorum medio caulis erumpit craſſus, cubitalis, ex quo ſiliquæ triangulares dependent, in quibus purpureus flos, in medio puniceus, ſemen in folliculis, ſimile fabis, rotundum, rubrum, acre, radix longa, geniculata, rufa. Aegineta, Xiris, aut xiris, naturæ tenuis eſt, diſcuſſoriæ & extrahentis, ac nimirum ſiccatoriæ, præcipue ſemen, quod & vrinā cit, & lieni indurato medetur.

Z

* ζαδουρα Zurumbeth.

ZADVRA, aliis zaduara, radix eſt teres, ariſtolochiæ non

abſimilis, ſapore & colore gingiberis. Hanc ad nos India mittit. Cal. ſic. 2. Corpus lætiore ſagina reficit, flatus diſcutit. graue virus animæ, qđ allium, cepa, vel vinum excitauit, abigit. venenatis morſibus opitulatur. Craſſiorem ventris ſpiritum digerit, aluum retinet, abſceſſus vteri ſoluit, vomitiones cohibet, & colicos mulcet cruciatus. (Nunc fere noſtræ ætatis medici contra peſtilentis cœli contagia vtuntur.

ZARNABVM, vel zarnabadium, eſt Arnabo. ζεα Chādaros Hais.

ZEA duorum generum eſt. vna ſimplex, altera in geminis putaminibus grana bina iūcta gerit. ob id dicoccos appellatur. plus quam hordeum alit. oii grata. digeritur in panificia, minus quam triticum alens. Aegineta, Zea tritico viribus reſpondet, mediū inter calorem & ſiccitatem obtinens, leuiter exiccat, nec non obſtruit.

ZIZIPHA Pampinius Italiæ primus inuexit, baccis ſimiliora quā malis, & intecta iam ſyluæ abſcēdunt, flore oleæ, ſed odorato magis, corni baccis ſimile pomum. Quo amplius & ma * σηρικά

turius, eo innocētius, cum alioqui diſficile perficiatur, & lienem offendat. itaque decocto potius vtendum cenſent. Aedeſcina vocant quam grandiſſima, calore & humore temperata, teſte Aëtio, ideo ſanguinis acrimoniam edomant, probum ſuccum creant, ſeroſum ſanguinis humorem eliciunt. Decoctum eorum tuſſim & difficultatem ſpirandi lenit, pectori, renib. veſicæ ꝓdeſt. Vomitionem acri concitatam humore ſedant. Serica ea vocat Galenus, parui ſucci poma, nec concoctioni, nec ſtomacho facilia. Nanq;, vt idem teſtatur, inſolentibus & effrenatis pueris & mulieribus cibi gratia tantum expetuntur, exiguumq; præbent alimentum.

Rutilam & albam ziziphum probatiſſimam ad apum paſtiones Columella ſcripſit.

PLANTARVM
HISTORIAE.
FINIS.

Impreſſum Venetiis per Melchiorem Seſſam.
M D XXXXI.

A

Achi. Folio.34 b.22.
Ædeſcina 167 b 4.
Aethiopicũ ſeſeli. Peloponnẽſe. 144. a.17.
Agaſyllis. 13.a.7
Agnus 164 b.xi
Alcibiadion. 14.a 15
Alus. 145.a.27.
Amaracus. 116.a.17 &.136.b.12
Amaranton 60.a.22
Anchuſa 29.b.17
Anchuſa onoclea. ibi. b.26
Anarrhinon 17.a.17
Anaxyris. 85.a.1
ἀνδράχνη ἀγρία 80. b.25
Anthericon 74.b.5
Anthyllion 12.a.21
Antimalum 55.b.24
Aphemum 35.a.2
Apiaſtrum. 17.a.16
Arceuthides 83.a.24
Arthenogonum 120 b.2
Aronia 97.b.9
Arctum 20 a.20.
Arcturon 19 a.19
Aſcyroides 21 a.23
Aſia 141 a.7
Aſparagus ſylueſtris. 21.b.21
Aſparagus petræus, ſiue myacãthinus 27.a
Aſtragalus 22 a.24
Anthamãticũ 97 b 25
Atractylis 22 b.10
Atriplex ibi. 19.
Auena 22 b.27

B

Baccharis 23 a. 25.
Ballote 24 a.25
Balauſtium 23 b.12
Balſamum 24 a.6
Barbula hirci 25 a.3
Barba ſenilis 70 a.16
Bathypicron 5 a.11
Bdellum 25 a.10

Y

Bellis 25 a.2
Bellius ibidem.
Beta 25 b.5
Betula 26 a.9
Betonica 25 b.15
Blattaria 26 a 21
Blechon 127 b.11
Blitum 26 a.21
Boleti 126 b.2
Botrys ibidem. 9
Bolchon 25 a.10
Braſſica 26 b.15
Braſſica canina 18 a.13
marina 27 a.2
ſylueſtris 27 a.14
Bryon 38 a.4 & 102 a.3
Bryonia 169 a.8 nigra eadem.
Brytanica 27 a. 23.
Bucheides 139 a.10
Bucinus 56 a.17
Pugloſſus 27 b.4
Bulbina ibidem. 15
Bulbus eſcul.ntus ibidem. 23
Bulbus vomitorius. 28 a.1
Bulapathum 27 b.11
Bunium 28 a.8
Bunion 140 b.10
Buphthalmon 28 a. 24. & .41 b.12
Bupleurum 28 b.5
Buſelinum 29 a.1
Butomus 27 b.14
Buxus 29 a.5

C

Acalia 29 a.10
Cactus 29 a.22
Calamintha 29 b.24
Calamus odoratus. 29 a.24
Calathiana 29 b.6
Calcifraga 29 a. 14.
Cachla 28 a.24
Caltha 29 a.15.
Calthula 29 a.22
Calyx 14 b.9
Cammoron 7 a.13
Cancamum 30 b.6
Canaria 30 a.16

Cannabis ibidem. 12
Canna Indica 35 a.20
Canopon 31 a.2
Cantabrica ibidem. 3
Caphura ibidem. 13
Cardamina 147 b.4
Carnabum 20 a.17
Carnabadium ibidem
Caryites, 158 a.6
Caſſitas 35 b.14
Cedria 36 a.21
Cedrides ibidem b.7
Centunculus 47 a.18
Ceſtron 25 b.13
Chameacte 136 a. 25.
Chamæciſſon 43 b.7
Chamædrys 39 a.24
Characias 157 b.23
Chironion
Chryſanthemon 60 a.21.
Chryſolachanos 22 b.18.
Cibotion 65 a.19
Cici 132 a.1
Cichorion 41 a. 21. & 142 b.27
Circæa 92 b.25
Citharon 36 a.11
Ciſſaron ibidem 20
Ciſſanthemon 43 a. 23
Ciſſophyllon ibidem.
Citto 35 a.4
Clematitis 20 b.1
Colocynthis 50. a.19
Coris 51 b.11
Coriandrum 51 a.26
Cornus ibidem b.18
Conferuam 50 a. 21
Conſiligo 51 a.2
Conuoluolus ibidem 16.
Conyza 50 b.2
Corianum 51 a.26
Coronopus 52 a.4
Corruda ibidem 10
Coſtus ibidem 10
Cotonea 52 b.8
Cratæogonum ibidē. 11.
Crithmum ibidem 20

Crocodilion 53 a.10
Crocus ibi. 20
Cromphena 147 a.9
Croton ibi. b.21
Cucurbita ibi. b.21
Cucumis eſculentus & ſylueſtris 53 b.25. 54 a.6
Cuminum ſatiuum & ſylueſtre 55 a.10
Cunila 55 b.18 & 109 b.1
Cunilargo 51 a.21
Cupreſſus 55.b 11
Cymbalion 165 a.16
Cynocrambe 18 a.12 & 45 a.11
Cynoctonon 7 b.23
Cynomoron 18 a.25
Cynoſarchis 108 b.20
Cypariſſias 158 b.9.
Cypria 74 a.22
Cytinus 45 a.17

D

DActylitis 19 b.19
Damaſcena 127 a.8
Damaſonion 10 b.8 & 56 a.8
Daphnitis 14 b.22 cognomine eodem.
Daphnoides 47 b.5 & 55 b.23.
Daica 35 a.3
Daucus 56 a.9
Dictamnus ibidem. b.20
Delphinium ibi. 5
Dicoccos 167 a.16
Dioſpyros, vel dioſporos 57 a.14
Dipſacus ibi. 17
Dodecatheos ibi. b.4
Dolichi 119 a.27
Donax 74 a.23
Dorias 59 b.11
Dorycnion 57 b.10
Dorypetron 87 b.16
Draba 19 a.3.58 a.2
Dracunculus 58 a.11
Dryophonum ibidem, b.1
Drypteris ibi. 11
Dulcis radix ibi. 19

E

EBenus 59 a.8
Ebulus 136 a.26
Elate 113 a.3
Elaterium 58 a.13
Eleliſphacon 136 a.1
Elephyllum 120 a.22
Eruca ſylueſtris 65 b. 23.
Eryſiſceptron 21 b.5
Erytranon 45 b. 17
Erytrodanum 133 a.13
Erythros 13? b.12
Erythronium 138 a.24

F

FAbapōtica 65 a.10
Fœniculum ſylueſtre. 67 a.3.

G

GEthyllis 70 b. 20
Getyon ibi. 5
Gladiolus 71 b.18
Glandes Iouis 72 a.6
Glycyſide 112 a.15
Gnochiles 14 a.16
Gordylon
Goſſipion

H

HAlicacabon 149 b. 27.
Harmala 134 b.25
Hedyſaron 241 b. 6
Helitropion 75 b.3
Helioſcopius 155 a. 23.
Helix 74 b.19
Hemionium 22 a.4
Heraclea 145 a.16
Heraclia 76 a.4
Herba pedicularis 152 a.9.
Hippuris 61 b.15
Holoſcœnox 82 a.19
Hypociſtis 45 a.17

I

IBiſcus 12 b.4
Ichthyotheron 43 b.10
Ignis ſacer, morbus 7 a.10
Illecebra 142 b.1
Incana 81 a.12
Irio 81 b.11

Iuncus babylonius 63 a.3
Ixia 39 a.27

L

Lachryma Aethiopica. 106 b.26
Lactoris 83 a.15
Lapathum 85 a.2
Laſer 85 a.20
Lepidion 71 a.19
Leontice 29 a.10
Leotocarya 105 b.1
Liceron 87 a.16
Liguſtrum 90 b.6
Lilia ibidem. 15
Limeſion 37 a.15
Limonion 91 a.1
Lingua 91 a.17
Linozoſtis 97 a.17
Linum ibidem. 13
Lithoſpermon 91 b.8
Lolium 91 b.24
Lonchitis 91 b 27
Lopima 72 a.6
Lotus 92 a.20
Aegyptia b 2
vrbana b.21
ſylueſtris 6
Lupin⁹ ſatiuus 53 a.2
Lupha ibidem b.4
Lupus ſalictarius. 53 a.14.
Lutea 93 b.4
Lycoctonon 7 b.25
Lychnis ſylueſt. 88 b. 18.
Lychnitis 163 b.17
Lygos 164 b.3
Lyſimachia 91 a.23
Lytron 91 a.23

M

Macer 53 b.11
Macheromon. 71 b.17
Macis 101 a.19
Madelcon 25 a.11
Magudaris 85 b.7
Malabathrum 93 b. 21.
Malum punicum 128 b.27.
Mala 118 a. 6
perſica 94 b.4
præcocia 20 a.17

Malacociſſus 94 a.20
Malua ibidem. 22
Mamiras 94 b.19
Mãna thuris 56 b.10
Mandragora 94 b.23
Marrubium 96 a.2
Marubiũ nig. 23 b.22
Marum 96 a.16
Maſtiche ibidem. 25
Maſpeton 85 b 8
Medica 96 a.25
Medion 96 a.9
Melãpodion 162 b.26
Melampus 163 a.1
Melampyron 98 a.9
Melyſſophyllõ 17 b.15
Melittæna ibidem. 16
Mentha 97 a.6
Menthaſtrum ibidẽ. 7
Menthaſtra 30 a.3
Meon 97 b.25
Meſpilus ibidem. 8
Millefolium 98 b.19
milium ibidem. 11
miliũ Indicũ 98 b.11
miliaria herb. 98 a.27
mios ota 12 a.23
mioctonum 71 a.13
mithridatiõ 100 b.11
mollugo 101 a.15
moly 100 b.25 & 134 b.13.
molybdæna 101 a.9
morus ibidem 16
moſchocaryõ 101 b.1
moſyliti 44 a.4
muris auricula 23 a.9
muſcus 102 a.3
muſcus marinus 12
muſeleticũ bl. 34 b.27
myagrus 98 a.3
myles ibidem. 21
myoſotis 23 a.9
myoſinoides 47 b.5
myrrha 99 a.15
myrica 98 b.27
myriſtica 101 a.7
myriophyllũ 98 a.19
myrepſica 101 a.7
myrſinites 158 a.5
myrtacãtha 134 a.14
myrtidanũ 100 a.20
myrrhis ibidem 8
myrtus ſylueſtris

134 a.13.
Myrtus ſatiua 100 a. 16.
Myxa 100 b.15
N
NAcapthu 104 b.1
Napi 102 a.20
Narcaphthum 102 b.1
Narciſſus ibi. 18
Nardus ibi. 24
celtica 103 b.12 montana 104 a.15
Nardum ſylueſtre 20 a 20.
Naſtos 74 a.16
Naſturtium 104.b.3
Nepa 141 a.10
Nepeta 30 a.2
Nerion 104 b.11
Nigella ibi. 24
Norion 95 a.11
Nux Indica 105 b.20
pontica 93 a.27
Nuces auellanæ 105 a. i. iuglades ibi.5
Nymphæa 104 b.25
O
OCimum 106 a.17
Ocimoides 106 a.9
Oenanthe 106 b.8
Olea ibi. 20
Ocimaſtrum 106 a.9.
Onagra 107 a.16
Onitis 109 b.6
Onobrychis 107 a.5
Onoclia 14 b.10
Ononis 15 b 1
Onoſma 107 b.7
Onothera 107 a.15
Onuris ibi.
Ophioſcorodō 11 a.17
Opium 107 b.20
Opopanax 114 a.3
Opulus 108 b.9
Oreoſelinū 109 a.18
Origanum 109 a.18
Ornitogalū 110 a.11
Orneogloſſō 109 b.27
Ornus 110 a.21
Orobanche 110 b.21
Oryza 109 b.22
Oſyris 111 a.6

Oſteocollon 111 a.14
Othonna ibi. 23
Oxyalis 85 a,1
Oxya 111 b.20
Oxys 112 a.12
Oxylapathum 84 b.22
Oxymyrſine 134
a.14

P

PAederota 6 b.11
Pæonia 112
a.15
Pallacana 70 a.18
Paliurus 112
b.13
Palma ibi. 23
Panacea 90 a.12
Panaces Aſclepiō 114
a.8 Heraclion 109
b.11.
Panaces 113 a.18
heracleum ibi.
Pancratium 114 b.5
Panicum ibi. 1
Papauer ibi. 17. Errati:
cum ceratites aphro:
des ibi. 20
Papyrus 215 b.4
Pardalianches 7 b.12
Paralius 158 a.13
Paronychia 116 a.7
Parthenion 97 a.17
& 76 a.3. & 116 a.18
Paſtinaca 116 a.19
Pecton 146 a.7
Pelecinus 141 b.16
Pepanus 128 a.17
Peplion 116 b.19
Peplis 116 b.6
Peplos 116 b.19
Pentameron 112 b.5
Pentoboron 112 a.16
Pepon 117 a.5
Perdicium 76 a.8
Pericarpum 117 a.9
Periclymenon ibi. 15
Periſtereon 117 a.1
& 135 a.22
Perſea 117 b.21
Perſicæ 105 b.6
Perſion 150 b.8
Perſonata 118 a.12

Pes gallinaceus 32 a. 2
miluinus 118 a. 19
Petaſites 118 a. 23
Petilius 118 b. 3
Peroſelinum 118 b. 13
Peuce 122 a. 2
Peucedanũ 118 b. 20
Phalangium 119 b. 4
Phalangites 119 b. 3
Phalaris 119 b. 17
Phaſcon 38 b. 3
Phaſgonon 71 b. 17
Phaſeli 119 b. 26
Phaſiolon 82 b. 2
Phaſioli 119 b. 24
Phellandrium 120 a. 7
Philetæria 124 b. 14
Phlomides 163 b. 15
Phloon 120 b. 18
Phlox & phlogiõ. 140 b. 10
Phlum 125 a. 1
Phœnix 121 a. 12
PPhormion ibide. 23
hragmites, ſeu vallatoria 74 a. 2
Phu 121 b. 1
Phyllitis 120 a. 11
Phyllum ibidem 22
Phyrama 13 a. 14
Phyteuma 120 b. 11
Picea 121 b. 21
Picris 14 b. 22
Pinus 121 b. 21
Piper 122 a. 18
Piſum 123 b. 9
Piſtacia 123 a. 21
Piſtolocha 123 b. 1
Pithyanthes
Pityides 122 a. 4
Pityuſa 223 b 23
plantago 224 a. 8
platanus 124 b. 3
Platyphyllos 158 b. 22
plumbago 101 a. 10
Polemonia 124 b. 14
polium 125. a. 12
Polycnemõ 124 a. 27
polygonatum 125 a. 11.
polygonion
polygonum 125 b. 3 & 136 b. 22
polygaa 125 a. 6

Polytrichon 125 b.3
Polygonoides 47 b.5
Populus alba 125 a. 27. nigra. 126 a.3
Porrum ibidem. 19
Portulaca ſylueſtris 116 b.6
Poterium 126 a.27
Pothos 126 b.19
Potamogeton 126 a.18
Prunum 126 b.25
Pſeudobunion 28 a.18.
Pſeudocaſia 35 a.5
Pſeudocinnamum. 44 b.13.
Pſeudodictamnus 56 b.21
Pſora 127 a.10
Pſyllion ibidem 14
Ptarmica ibidem 24
Pulegium 127 b.10
Pulmonara ibidem 17
Pycnoconon 122 a.8
Pyrethrum 123 a.6
Pryina 8 b.3
Pyrum ibidem 17

Q

Quercus 128 a.24
Quinquefolium ibidem b.12

R

Radicula 128 b.7
Radix ibidem. 15
Ranunculus 129 a.6
Rapum ibidem b 1
Reſina liquida ibi. 18
Rha 131 a.11
Rhamnus 130 b.21
Raphanus 128 b.15
Rhaponticum 131 a.11
Rheum ibidem
Rhæas 15 b.19 & 115 a.13.
Rhodia radix 131 b.3
Rhododendron 104 b.12
Rhus 131 b.10
Ricinus 132 a.2
Rodora 132 a.13
Roſelli ibidem 22
Roſmarinus 132 b.9

& i33 a.6
Rubus canis i34 a.i
Rubus ibidem.9. Idæus i33 b 22
Ruſcus i34 a.i5
Ruta i34 b. 7. Sylueſtris ibi. xi

S

SAbina i35 a. i4
Sacolla 33 b.3
Sacra herba i35 a.24
Sagapenium i35 b.i2
Saliunca i03 b.i3
Salixi 35 b 2i
Saluia i36 a.i
Sambucus ibidem. i3
Samſuchus i36 b.xi
Sanguinaria ibid. i2
Santalum i37 a.i9
Santonicum abſinthium 5 b.27
Sarcocolla i37 b.i6
Sardoa vel ſardonia ibidem 23
Satureia i39 a.i4
Satyrium i38 b.i5
Satyrion baſilicum. i38 b. i6.
Inda i39 a.3
Saxiphraga, ſeu ſaxiphragos i39 b.i
Scammonia ibidem.4
Scandix i40 a. i6
Sciſſima iii b.2i
Scorpius i4i a.i0
Scorpioides ibi. 4
Scorpiurum 75 a.4
Scolopendrion 22 a.3
Scolymon 33 b.3
Scopa regia i40 a.22
Scordium i40 b.i5
ſcorodopraſũ i4i a.24
Scylla i40 a.22
Secale
Securidaca i4i b.i7
Selago ibi. 27
Semperuiuum i42 a.4
Senecio i42 b.i0
Serapias i09 a.2
Serpillum i43 a.4
Seris 4i a.2i & i42 b.2i
Sertula cãpana 96 b. 23.

Seſama 143 a.22
Seſamoides 163 a 8ma gnum 143 a. 27. par: uum ibi. b.10
Seſeli creticū 145 b 26 maſſilienſe 144 a.7
Seutlomalachon 144 b.3
Side 145 a.8
Sideritis 76 a.4
Siler 145 b.26
Siligo 146 a.14
Siliqua ibi. 18 b.24
Silphion 85 a.7
Silibos 146 a.8
Sinapi 147 a 13
Sion ibi. b 16
sium ibi. 26
ſiſer ibi. a.21
ſiſon ibi. b.16
ſiſymbrium ibi. a.26
ſmilax 147 b.27 hortenſis 148 a.15. aſ: pera ibidem b.2. lae: uis. 10
ſmyrnium ibi. 23
ſolanum hortenſe 149 a.15. manicon ibidē b.8. ſomnifer ibi.26
ſomphus 150 a.12
ſonchus ibi. 6
ſorba ibi. b.2
ſpanacia ibidem. xi.
ſparganion ibidē. 16
ſpartion ibidem. 23
ſpatha 113 a.4
ſpondylium 151 a.7
ſpiachnon 102 a.4
ſpina 18 b.24. acuta 151 a.22 alba ead.23
ſphagnon 38 b.3
ſplachnon ibi.
ſplenion 12 a.4
ſtachys 151 b.20
ſtaphis agria 152 a.9
ſtaphilinus 56 a.23
ſtaphylodendros 152 a.3
ſtœchas 152 a.9
ſtœbe 152 b.21 & 122 b.19
ſtratiotes 153 a.10
ſtruthium 128 b.7
ſtyraxi 152 a.18

Sycaminus 144 b.9
Sycomorus ibidē. b.8
Symphona i47 a.8
Symphyton 111 a.i6
petræon i46 a.26
Syringias 74 a.i9

T

Talantion 111 a.i7
Tamarix 98 b.27
Taxus 147 b.27
Telephium i52 b.io
Terebinthus ibidē. 27
Teriophonon 7 a.14
Teſticulus 108 b.19
Teuchitis 83 b.6
Teucrion i54
Teutrium 125 b.i3
Thapſia ibidem. 23
Thalictron ibidē. i7
Thelygonum izo a.24.
Thelyphonon 7 a.i3
Therionarca i55 a.io
Thlaſpi ibidem b. io
Thrauſma 13 a.i2
Thridacias 95 a.1
Thryallis 163 b.18
Thryon i49 b.9
Thus i56 a.2
Thylacitis io4 a.i6
Thymelæa i55 a.io
Thymus ibidem. b.3
Tilia i57 a.3
Tithymalus ibidē.b.7
Tordylium i43 b.25
Toriuentorō 88 a i7
Tragacantha i59 a.i9
tragium ibidem b 4
tragos ibidem. 22
tragoriganū i60 a.xi
tragopogon i59 b.2i
tribulus i60 b.xi
trifolium i6i a 6
tripolion i6i b.i
triticum ibi.22
triſago ibi.xi
tubera i62 a.3
tuſſilago ibi.8
typha i57 a.26

V

Veneris pecten
veratrū al.i63 a.zi
Verbaſcū ſyl.i63 a 25
Verbenaca ii7 a.9

Vetonica 27 a.23 44.b.16.
Vmbilic' Ve. 165 b.10
Vnedo 19 a 4
Vnicaulis 20 b.4
Vrtica ſylue.165 b.27

X

Xiphidion
Xylocinnamomũ.

Z

Zarnabum 20 a.17
Zarnabadium ibidem.
Zingiber 44 b.16
ζιγγί αε 33 b.25
Zygis 143 a.12

FINIS.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google

Digitized by Google

S.N.IV.3

12 13 A 15

Digitized by Google